GAIL DOUGLAS

ORE Suplimentare

EDITURA MIRON

redactor: MONICA TOADER
or: DOINA CĂLIN

973-95061-8-9

Capitolul 1

Casey McIntyre stătea nemişcată în spatele uşii biroului gol al ziarului *The Vancouver Weekender.* Uşa era închisă, iar ea ţinea un dicţionar gros deasupra capului.

Casey crezuse că era singură în clădirea veche ce adăpostea redacţia ziarului, însă cineva tocmai intrase, cineva care, cu siguranţă, nu avea ce căuta acolo la unsprezece noaptea. Dicţionarul, un *Webster* în versiune prescurtată, nu era chiar o armă de temut, dar se pregătea să i-l trîntească în cap hoţului, chiar în clipa în care acesta ar fi deschis uşa şi ar fi pătruns în cameră.

Casey îşi dorea să nu fi început să se gîn-

dească la ultimul film al lui Jack Nicholson. Sau la rînjetul lui diabolic. Sau la cît de uşor îi era lui să spargă uşa cu un topor. Îşi dorea să nu fi rămas să lucreze atît de tîrziu într-o clădire care-i stimula imaginaţia chiar şi în plină zi. Îşi dorea... La naiba! Voia ca intrusul să facă, în sfîrşit, prima mişcare. Nimic nu putea fi mai rău decît tot acel suspans!

Haide, îşi zise în gînd, încercînd să-şi adune tot curajul de care avea nevoie. *Haide.* Clanţa se mişcă încet.

Uşa se deschise, iar Casey îşi dădu seama, ce-i drept, prea tîrziu, că făcuse o greşeală tactică. Era înaltă, mai înaltă decît majoritatea bărbaţilor pe care-i cunoştea, un avantaj pe care sperase să-l folosească ca element-surpriză. Însă străinul o depăşea cu mult şi era clar că se aşteptase la un atac prin surprindere. O prinse de încheieturi şi o lipi de perete sub greutatea trupului lui, înainte ca ea să reuşească să schiţeze măcar un gest.

– Cine naiba eşti şi ce cauţi aici? o întrebă el ameninţător. Casey îl privea uluită. Ce făceai aici?

– Ce caut eu aici? Ce făceam? repetă ea,

încercînd să-şi recapete suflul.

– Te-am întrebat şi cine eşti. Aşa că, dă-i drumul!

Lui Casey nu-i venea să creadă. Ce tupeu avea! Încercă o schemă pe care o învăţase la una dintre lecţiile de autoapărare, însă nu-i reuşi. Nu-şi putea mişca piciorul. Şi nimic altceva. Era prinsă ca într-o capcană şi se simţea cumplit de vulnerabilă.

Îşi studie atacatorul, încercînd să-i descopere vreun punct slab de care să poată profita. Dar, în timp ce-i studia părul întunecat, ochii albaştri, adînci, trăsăturile cizelate şi costumul gri, elegant, nu numai că nu-i găsi nici o slăbiciune, ci uită chiar să-i mai caute vreuna. Doamne, arăta senzaţional! Ce fel de hoţ mai era şi el? Cum îndrăznea un bărbat care arată ca un idol al ecranului să se înjosească ca un hoţ de rînd?

– Ei? El aşteptă.

– Mă numesc Casey McIntyre, sînt redactorul-şef al acestui ziar şi sînt aici pentru că lucrez peste program, îi răspunse ea grăbită. *Ceva nu era în regulă,* îşi dădu ea seama. El era cel care intrase pe furiş, deci de ce să se lase chestio-

nată? Se hotărî să schimbe tactica. Zîmbindu-i dulce, îi spuse blînd: Destul despre mine. Hai să vorbim despre tine. Cine eşti şi ce cauţi aici? Ce urmăreşti de fapt?

– Sînt Alex McLean, vorbi el pe un ton mai calm, zîmbindu-i şmechereşte din colţul gurii.

Ochii ei se măriră de surpriză.

– Alex McLean? Alex McLean *al nostru?*

El ridică dintr-o sprînceană.

– Nu mă gîndisem niciodată că aş fi al cuiva, însă sînt într-adevăr proprietarul acestui ziar, dacă la asta te refereai.

– Nu se poate să fii tu. Eşti plecat din oraş. Adică... *el* este...

– Eşti sigură? Se vede că nu-l cunoşti pe tip. Ciudat... un redactor-şef care nu-şi cunoaşte patronul.

Casey ridică din umeri şi începu din nou să-l studieze.

– Este adevărat că nu l-am întîlnit niciodată pe domnul McLean, dar asta s-a întîmplat numai pentru că am început să lucrez aici imediat după plecarea lui într-o călătorie de afaceri, cu două săptămîni în urmă. Apoi îşi reaminti o mulţime de

detalii semnificative. Dar a trimis un fax de la Calgany în după-amiaza aceasta, anunţînd că la aeroport este grevă şi că nu se poate întoarce în această seară.

– Chiar n-ai auzit de avioane particulare? o întrebă el, zîmbind. Sau de prieteni influenţi? Unul dintre amicii mei, care are un *Cessna,* avea drum încoace. Aşa că am profitat de ocazie.

– Oh, murmură Casey.

– Pari mai îngrijorată acum, cînd ştii cine sînt, decît atunci cînd m-ai luat drept un hoţ.

– Da, însă... Casey privi spre dicţionarul pe care îl mai avea încă în mîini şi dădu din cap. Sînt renumită pentru desele mele „ciocniri" cu proprietarii de publicaţii, însă aceasta bate toate recordurile. Zîmbi timid, întrebîndu-se ce mai putea să urmeze.

Deodată, Alex deveni conştient de sînii rotunzi, de talia subţire şi de coapsele zvelte lipite de trupul lui, ce păreau a se potrivi perfect. Prin vene începu parcă să-i curgă foc, un foc ce-l readucea din nou la viaţă.

Încercă să ignore dorinţa pe care-o simţea în adîncurile fiinţei lui. *Reacţiile îi erau naturale,* îşi

spuse el. Era un bărbat sănătos, în putere, al cărui trup era lipit de cel al unei blonde înalte, cu ochi verzi. Dar focul *trebuia* să se domolească. Avusese deja destule necazuri. Nu mai avea nevoie de încă unul, cel puţin nu acum. Avea alte lucruri mai bune la care să se gîndească.

– Poate că ai putea... Casey încercă un zîmbet slab. Încheieturile mele?

Bună idee, se gîndi Alex, brusc conştient de faptul că o ţinea încă captivă. Ştia că ar trebui să-i dea drumul. I-ar fi fost de folos, s-ar fi liniştit. Însă ezita.

– Îmi promiţi că n-ai să mă loveşti cu cartea?

– Promit, răspunse Casey, rîzînd.

Alex ezită din nou. Privirea îi rătăcea pe gura ei frumos conturată; se gîndea că nu mai văzuse niciodată nişte buze atît de senzuale. Pline, moi, roz. Erau făcute pentru a fi testate, explorate. Dacă şi-ar fi permis numai să...?

Dă-i drumul! îşi ordonă. Nu mai avea nici o scuză, nici un motiv s-o mai ţină atît de aproape, încît căldura trupului ei, parfumul suav de mosc, să-i aţîţe simţurile.

Însă nu o eliberă. Nu voia s-o facă. Nu acum,

cînd buzele lui aproape că le atingeau pe ale ei, cînd simţea cum sînii ei se ridică şi coboară încet, în ritmul respiraţiei. Da, era gata să-i dea drumul din capcana în care îi ţinea încheieturile, numai dacă ar putea face ca mîinile să-i alunece apoi pe braţele ei, apoi mai jos.

Potoleşte-te, McLean! se gîndi el. Trebuia să facă ceva. *Astîmpără-te. Acum!*

– Domnule MacLean? zise Casey abia şoptit. Presimţea că era pe cale de a fi sărutată, şi chiar îşi dorea asta. Dar de un străin! Şi nici mai mult, nici mai puţin de şeful ei! Despre acest gen de situaţii n-o prevenise nimeni la Şcoala de Jurnalistică. N-am să-ţi dau cu dicţionarul în cap, îl asigură ea. Poţi avea încredere în mine.

Alex clipi, apoi, cu o mişcare bruscă, îi eliberă mîinile şi se dădu înapoi. O dorea. Nu mai simţise niciodată o dorinţă atît de subită, de puternică. Şi, mai rău, o plăcea. N-o cunoştea deloc pe tînără, însă cu toate astea se simţea atras de ea, instinctiv. Dar cum rămînea cu încrederea? Era cu totul altceva.

– N-ai vrea să-mi spui ce cauţi aici, singură, la ora asta? o întrebă el, în timp ce-i lua din mînă

dicţionarul şi-l aşează pe un raft din apropiere.

Casey îşi frecă încheieturile şi se reîntoarse la masa ei de lucru, folosind-o drept baricadă. Îi părea rău că fusese acasă, la ora şase, să se schimbe în nişte haine mai confortabile. Dacă n-ar fi făcut-o, s-ar fi simţit poate mai puţin vulnerabilă. *Nu prea sînt motive de îngrijorare,* îşi spuse ea, văzînd cum o privea Alex McLean.

În acel moment, nu părea deloc preocupat de ce purta ea. Cu puţine clipe mai devreme, el păruse gata s-o sfîşie, dar acum părea să fi cucerit deja un loc, mai codaş, e drept, pe lista preferinţelor lui.

– Scriu editorialul pentru ziarul de sîmbătă.

– Dar e de-abia joi seara. Ron Coulter scrie editorialul vinerea.

– Nu şi de data aceasta, domnule McLean. Lui Ron i s-a făcut rău azi de dimineaţă şi a plecat acasă sau la spital, dacă mi-a urmat sfatul. I-am spus că mă voi ocupa eu de toate aici.

– Dar poţi? o întrebă Alex, neîncrezător.

– Nu i-aş fi spus asta dacă nu m-aş fi simţit în stare, îi răspunse Casey, încercînd să pară cît mai convingătoare.

Alex era tentat s-o privească la nesfîrşit, mai ales că avea o faţă atît de drăgălaşă, dar fusese prins pe picior greşit de prea multe ori. Nu-şi mai putea permite să se lase amăgit de un chip frumos.

– Tot n-am înţeles de ce ai rămas pînă la ora asta, spuse el, hotărît să arunce o privire asupra a ceea ce făcuse ea pînă atunci. Spera să nu descopere şi de data asta ceea ce i se dezvăluise atunci cînd îl verificase pe redactorul său, care, ca şi ea, lucra peste program. Va descoperi oare că, aşa cum făcuse predecesorul ei, Casey lucra împotriva, şi nu în favoarea lui? Era greu de crezut că duşmanul lui sau duşmanii vor încerca aceeaşi stratagemă ieftină pentru a doua oară. Dar poate erau suficient de proşti să creadă că vor reuşi.

Casey refuză să-şi ridice ochii spre şeful ei, care se apropia. Prezenţa lui în acel spaţiu, *al ei,* o incomoda. Dar nu putea spune nimic. Era, de fapt, spaţiul *lui.*

– Nu prea te grăbeşti atunci cînd trebuie să dai răspunsuri, spuse Alex, trăgîndu-şi un scaun aproape de masa ei. Începu să citească materialul scris de ea.

Casey se încruntă, nedumerită. Nici nu mai ştia ce răspuns aştepta el de la ea. O tulburase. După ce încercă, în van, să-şi amintească, recunoscu:

– Nu-mi mai aduc aminte ce m-ai întrebat.

– De ce eşti aici la această oră, spuse, absent, în timp ce studia hîrtiile.

– Ah, da! Casey oftă adînc. Îşi dădu seama că trebuia să-i spună adevărul. Bine. Sînt nevoită să mărturisesc.

Alex tresări. *Mărturisesc.* De ce oare acest cuvînt, venit chiar de la această femeie, îl răscolea atît de mult?

– Te ascult, spuse el după o pauză de cîteva secunde.

Casey oftă din nou. Se simţea cumplit de caraghioasă pentru că fusese surprinsă.

– N-am de ales, zise ea, încercînd să se apere. Lui Ron îi era tare rău şi, cum ceilalţi trei oameni care se ocupă de producţie aveau altceva de făcut, m-am gîndit că m-aş putea ocupa eu de pagina cu editorialul. Numai că n-am spus exact... cît timp îmi va lua. Ezită, apoi adăugă: Ştiu prea bine ce fac, dar sînt cam „ruginită", mi-am cam

ieşit din formă. Aşa că am vrut să încep bine.

– Asta e mărturisirea ta? *Asta?*

Casey îşi ridică privirea spre el. Trăsăturile i se destindeau încet-încet şi, pentru o clipă, ea se întrebă de ce oare era atît de îngrijorat.

– Nu ţi se pare destul de grav faptul că i-am spus directorului tău de producţie că mă voi descurca perfect singură, cînd singurele mele ore de jurnalistică le-am petrecut la un ziar obscur, de colegiu, cu nouă ani în urmă?

Alex o privi în ochii verzi, adînci, şi o crezu. Nu se putea îndoi de ea. *Poate că era ceva în atmosferă,* se gîndi el. Sau poate că farmecul discret al lui Casey făcea să dispară orice umbră de suspiciune. Se străduia să citească în continuare, cu atenţie, paginile scrise de ea. Dar nu descoperi nimic în neregulă.

– După ce văd eu aici, eşti destul de competentă, Casey. Asta e părerea mea.

– Chiar credeţi, domnule McLean? întrebă ea, plăcut surprinsă de verdictul lui.

– Numele meu este Alex şi da, aşa cred eu. Reuşi cu greu să-şi desprindă privirea de la ea. Femeia îi scurtcircuitase parcă simţurile. Poate că

i se părea doar, din cauza felului neobişnuit în care se cunoscuseră. Dar ceea ce simţea acum nu avea nici o legătură cu o relaţie de afaceri. Ştia că trebuia să iasă de acolo, şi încă repede. Nu se mai putea baza pe autocontrol. Nu mai e nevoie să rămîi. Se face prea tîrziu, spuse el, ridicîndu-se în picioare.

Casey clătină din cap şi zîmbi.

– Ba este nevoie. Am nevoie de timp. Nu-i nici o problemă să mai stau o oră-două. Sînt obişnuită.

– Nu mă interesează cu ce eşti tu obişnuită şi cu ce nu. Te vei duce acasă chiar acum. Am să te ajut eu să termini, mîine de dimineaţă.

– Dar tu eşti... adică nu eşti...

– Sînt un simplu editor? o ajută Alex să-şi termine ideea. Se întoarse de la uşă şi o privi cu atenţie.

Casey simţi cum se îmbujorează.

– N-am vrut să spun asta.

– Nu, pentru că te-ai abţinut la timp. Dar asta ai gîndit. M-ai catalogat imediat drept om de afaceri şi nu publicist.

– Ei, nici chiar aşa, protestă Casey. Este evi-

dent pentru oricine citeşte vreunul dintre ziarele tale că te interesează mult mai multe decît articolul de fond sau balanţa de plăţi. Numai că...

– Numai că şi tu te-ai contaminat de prejudecata tipică a ziariştilor împotriva editorilor. Noi nu sîntem cu nimic mai buni decît un contabil sau un vînzător, iar cu cît vom sta mai departe de „bucătăria" ziarului, cu atît mai bine. Am înţeles corect, nu-i aşa?

Roşind încurcată, Casey se forţă să zîmbească.

– Cam aşa ceva, recunoscu ea, gîndindu-se că, poate, îşi semnase cu mîna ei sentinţa.

Alex se uită pe cuierul în care era agăţată o haină de piele.

– E a ta?

– Da, dar...

– Nu încerca să te certi cu mine, Casey, spuse el, întinzîndu-i haina. Ţi-ai terminat treaba pentru seara asta. Şi mai mult decît atît, nu vreau să mai vii să lucrezi aici noaptea, singură.

Ea începu să bombăne, nemulţumită că primea asemenea ordine. Bătuse atîta drum, de la Ottawa la Vancouver, făcuse un pas mare – deşi

temporar –, învăţînd toate lucrurile de care ar fi avut nevoie: despre cum ar vrea să-şi trăiască viaţa, despre relaţiile pe termen lung, despre ţara în care se născuse, dar pe care o cunoştea prea puţin. Nu era obişnuită să i se comande, ca şi cum ar fi fost un recrut speriat.

– Poţi fi foarte imperativ, comentă ea, punîndu-şi mîinile în şolduri, rămînînd însă nemişcată.

Zîmbetul lui Alex nu i se şterse de pe chip.

– E privilegiul meu. Eu sînt şeful.

– Ron mi-a spus că nu te amesteci de obicei în operaţiunile de zi cu zi ale ziarului. Mi-a încredinţat articolul lui. Cred că ar fi mai bine să rămîn şi să-l scriu.

Alex se strădui să-şi învingă impulsul de a se îndrepta spre Casey şi de a o lua în braţe.

– E adevărat că nu mă bag în treburile de zi cu zi, admise el, adăugînd apoi: Cît despre cele de noapte, e o altă problemă. Mulţumit să vadă cum ochii lui Casey se întunecaseră şi obrajii i se înroşiseră, încercă să adopte un ton mai serios, de afaceri. Încerc din răsputeri să nu stau în calea redactorilor mei, însă acest lucru nu este valabil şi pentru noii angajaţi. Să mergem. Încep să-mi

pierd răbdarea.

– Bine, zise Casey, conştientă că nu avea de ales. Strîngîndu-şi, cu gesturi nervoase, lucrurile de pe birou, îşi dădu brusc seama că se simţea tulburată de prezenţa lui Alex McLean, bărbatul în egală măsură cu Alex-publicistul, iar această constatare o deranja chiar mai mult decît atitudinea lui provocatoare. *Tu* eşti şeful. Se îndreptă spre el, se întoarse şi-şi îmbrăcă haina.

Într-un fel sau altul, Alex reuşi să n-o înlănţuie cu braţele, să n-o atragă lîngă el pentru a-i respira mireasma părului, aşa cum şi-ar fi dorit. Străduindu-se să se controleze, se dădu deoparte, lăsînd-o pe Casey să i-o ia înainte, spre uşă, urmînd-o apoi, după ce încuie uşa cu grijă.

Nu putea da vina pe ea. Se purtase oribil. Însă toată acea insistenţă a lui de a pleca cît mai repede fusese rezultatul instinctului lui de autoapărare. Femeia era irezistibilă, fără să pară că-şi dădea seama de asta, ceea ce o făcea şi mai atrăgătoare. Haina de piele moale îi sublinia feminitatea şi, în timp ce ea mergea în faţa lui, el nu se putu împiedica să se întrebe cum puteau arăta atît de sexy picioarele ei, îmbrăcate într-o pereche

de blugi care nu erau nici măcar strîmţi. Nici nu mai îndrăznea să mai petreacă vreun alt minut singur cu ea. În agenda lui încărcată nu mai avea loc pentru vreo femeie, mai ales pentru una dintre angajatele lui.

Ajunseră la uşa principală şi ieşiră amîndoi în aerul răcoros al nopţii. În timp ce încuia, o întrebă:

– Locuieşti aproape, Casey, sau vrei să te duc acasă? Maşina mea e parcată în spate.

– Merg pe jos, îi răspunse ea, înţepată. Locuiesc la cîteva blocuri de aici, lîngă Stanley Park. Dar credeam că locuieşti aici, sus. De ce încui uşa?

– Pentru că vreau să te conduc.

– Nu fac decît cinci minute pînă acasă, insistă Casey, coborînd treptele. Nu-i nevoie să mă conduci.

Alex ţinea pasul cu ea.

– Casey, ţi-am spus deja că nu are rost să mă contrazici. Dacă m-am decis să te însoţesc, află că am s-o fac pînă la uşa apartamentului tău. Îmblînzindu-şi tonul, adăugă: Mi s-a spus, justificat, dealtfel, că sînt cam încăpăţînat. Şi egocen-

trist, nerealist şi incapabil de a face compromisuri, adăugă el în şoaptă.

– Este evident că ai tendinţe dictatoriale, murmură Casey, încercînd din răsputeri să pară nemulţumită atunci cînd Alex îi luă mîna şi i-o strecură sub braţul lui. De data aceasta, nu-i părea rău că fusese încăpăţînat, cu toate că nu-i prea venea să recunoască. Însă eu sînt departe de a fi o rebelă, adăugă ea. Îmi cunosc locul.

Alex izbucni în rîs.

– În sfîrşit! S-ar putea ca noi să ajungem să ne înţelegem în cele din urmă.

– Nu fi prea sigur, şefule! Cred că zilele mele la *The Weekender* sînt numărate, ceea ce e destul de trist, pentru că aveam astfel privilegiul de a lucra la unul dintre cele mai bune săptămînale existente, chiar dacă eram nevoită astfel să accept ordine din partea unui tiran.

Alex se simţea flatat. Era mîndru de ziarele lui, mai ales de *The Weekender,* piesa lui de rezistenţă. Îi făcea plăcere faptul că fata considera că făcea o treabă bună, cu toate că n-avea idee dacă ea era cea mai în măsură să judece asta.

Deodată, Casey se opri.

– De ce m-ai atacat cu atîta înverşunare?

Alex îi zîmbi, copleşit de regrete. Sperase ca ea să nu-i pună această întrebare. Nu încă, oricum. Nu putea judeca limpede, avînd-o pe Casey în preajmă şi nu ştia exact cît ar trebui să ştie ea din toată afacerea.

– Este o poveste lungă, spuse el, după un moment. Pe ultimul redactor l-am surprins într-o noapte făcînd schimbări în articolul de fond. A trebuit să-l concediez. M-am gîndit că se pregătea cineva să-i continue „opera", pe cînd toată lumea ştia că eram plecat din oraş.

Casey rămase pe gînduri, apoi izbucni atît de brusc, încît aproape că-l sperie pe Alex:

– Acum se explică!

Alex ridică din sprîncene, întrebător, încercînd să-şi imagineze care putea fi concluzia la care ajunsese ea atît de repede.

– Ce anume?

– Toate greşelile. Micile inacurateţi care, gradat, se transformau în greşeli izbitoare. Dumnezeule, în tot acest timp mi-am imaginat că am căpătat slujba din cauza incompetenţei predecesorului meu, şi cînd colo tu erai sabotat.

Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu? Se mai gîndi puţin şi zise:

– E adevărat că un ziar cu asemenea editoriale, care iscă controverse şi spune lucrurilor pe nume, îşi face, inevitabil, duşmani. Însă *sabotaj?* Sună puţin cam melodramatic.

Isteaţă, se gîndi Alex. În cîteva secunde, femeia de lîngă el realizase cum stăteau de fapt lucrurile. Era oare chiar atît de deşteaptă sau ştia ceva?

Hotărîrea lui, luată pe moment, de a se încrede în Casey dispăru.

– Cum de ţi-ai dat seama atît de repede?

– M-am interesat dinainte, îi răspunse ea, reîncepînd să meargă. Am citit toate numerele din *The Weekender* şi am remarcat o serie de probleme care au început chiar de cînd ai anunţat că doreşti să angajezi un redactor, şi s-au sfîrşit atunci cînd te-ai hotărît. Şi am fost eu. Aşa cum ţi-am mai spus, mi-am imaginat că şansa mea a fost incompetenţa altuia. Nu m-am gîndit nici o clipă că ar putea cineva să-ţi joace asemenea feste murdare. Treburile astea se fac în afaceri şi în politică, nu şi în redacţia unui ziar oarecare.

Alex izbucni în rîs. Regreta acum că o suspectase pe Casey, chiar şi pentru un singur moment.

Explicaţia ei era perfect logică. În locul ei, şi el ar fi procedat la fel, ar fi fost atent la toate problemele şi ar fi ajuns la aceeaşi concluzie.

– Cine te aude ar zice că eşti detectiv, nu ziaristă, o necăji el.

– Linia ce desparte aceste două meserii este adeseori întreruptă, murmură ea. Revenind, mai ai încă necazuri?

– Da, mai am, dar asta din cauză că nu m-am gîndit foarte bine înainte. M-am mulţumit numai să reacţionez.

– Ce fel de necazuri?

Alex zîmbi şi clătină din cap.

– Casey, e aproape miezul nopţii. Eşti obosită, iar eu sînt frînt. Ziarul trebuie să intre mîine la tipar. Poate că, după ce vom termina mîine articolul, vom avea timp să stăm de vorbă. Ajunge însă pentru astă-seară. Bine?

Convinsă acum că el nu avea încă încredere în ea, Casey se forţă să-i zîmbească.

– Cum ţi-am mai spus, Alex, tu eşti şeful.

Au parcurs restul drumului pînă la apartamentul lui Casey în linişte.

Singurul lucru pe care Casey îl ştia despre Alex era că el copilărise în Vancouver, în West End. Iar ea ajunsese aici cu şase săptămîni în urmă. Îi spuse că luna mai era luna ideală pentru a traversa ţara de la un capăt la altul. A fost singurul lucru pe care l-a mai rostit tot restul drumului.

În timp ce mergeau, Casey fu surprinsă de numărul mare de oameni care se opreau să vorbească cu el.

De la proprietari ai unor magazine non-stop la poliţişti făcîndu-şi rondul, de la adolescenţi, aflaţi în vacanţa de vară, pînă la oameni fără căpătîi, care-i spuneau pe nume, întinzînd grăbiţi mîinile să ia mărunţişul pe care li-l strecura Alex. Părea a fi „bunul vecin Sam". Ca şi cum West End ar fi fost un sătuc uitat, iar Alex, primarul lui, ales de multă vreme.

Ajungînd la blocul ei, Alex insistă să o conducă pînă la uşă. Casey îşi aminti de sfatul lui de a nu protesta. Nu era obişnuită să fie protejată astfel, nu mai inspirase niciodată asemenea senti-

mente unui bărbat. Surprinsă, îşi dădu seama că o căldură plăcută începea să-i cuprindă trupul.

Se gîndi din nou la sărutări, întrebîndu-se dacă Alex o va săruta sau măcar va încerca. Ea, bine-înţeles că nu va permite una ca asta.

Dar Alex nu încercă să o sărute.

Casey îi spuse noapte bună, iar el îi răspunse, apoi se întoarse şi se îndreptă spre lift.

Ei bine, se gîndi Casey, intrînd în apartament, se simţea uşurată. Era un gentleman perfect. Ce bine!

Ceea ce nu putea însă înţelege era de ce îşi dorise oare să fie sărutată la plecare de şeful ei. Era un lucru nelalocul lui, inacceptabil, demn de o adolescentă. Nu era deloc stilul ei.

Întreaga poveste era o nebunie. Fusese întotdeauna prietenoasă, însă era întotdeauna surprinsă şi de obicei dezamăgită cînd un bărbat îşi oprea privirea asupra ei. Nu-şi petrecea timpul aşteptînd să fie sărutată. Iar acum chiar *sperase* asta, la naiba!

Închizînd uşa şi apoi sprijinindu-se de ea, Casey începu să rîdă de una singură, atingîndu-şi buzele cu vîrful degetelor. Cum ar fi fost dacă...

Oh, Doamne! se gîndi ea, încetînd brusc să mai rîdă. În ce încurcătură intrase oare atunci cînd acceptase această slujbă?

Se putea înţelege cu uşurinţă cu tipii din lumea interlopă, care se hotărîseră să facă probleme ziarului.

Însă nu era deloc sigură că se va descurca cu cel ce începuse să-i *saboteze* inima. Nimeni n-o învăţase cum s-o facă.

Capitolul 2

Cerul plumburiu de deasupra golfului era brăzdat de razele portocalii ale răsăritului de soare cînd Casey intră în *The Starting Gate,* un local lipsit de pretenţii, condus de un fost jocheu care deschidea la ora şase dimineaţa pentru clienţii foarte matinali.

Un popas făcut dis-de-dimineaţă la *The Starting Gate* devenise o rutină în programul lui Casey de cînd se stabilise pe Coasta de vest. Prietena ei din copilărie, Brittany Thomas, făcuse aceeaşi călătorie Ottawa – Vancouver, cu şase luni înainte, iar scrisorile ei fuseseră foarte convingătoare. Descrisese atît de pitoresc împrejurimile Lotus Land, încît Casey se hotărîse să-şi asume riscurile venirii

aici. Şi tot Brittany îi povestise despre ospitalitatea celor ce serveau în minuscula cafenea.

– Bună dimineaţa, Smiley, îl salută ea pe proprietarul ce stătea pe un scaun înalt, la tejghea.

– Bună, *Căpşunico.* Eşti prima clientă pe ziua de azi, îi răspunse el, scoţîndu-şi, în semn de salut, nelipsita cască de jocheu. Smiley îşi poreclea toţi cunoscuţii. *Prăjiturica* n-a venit încă, adăugă el, ca şi cînd ar mai fi fost necesar. Brittany îşi căpătase această poreclă datorită faptului că în fiecare dimineaţă comanda cîte o prăjitură şi un pahar cu lapte.

Casey zîmbi în timp ce privea lista cu bunătăţile pe care le serveau în acea dimineaţă.

– Britt va sosi imediat. Am ajuns eu mai devreme.

Smiley o privi cu atenţie pe Casey, în timp ce-i punea pe masă o cană cu cafea.

– N-ai dormit bine azi-noapte?

Intuitiv tip, îşi zise Casey, aproape temîndu-se că Smiley o va privi atent în ochi, descoperind imaginile erotice care o ţinuseră trează toată noaptea.

– Ce fel de plăcintă îmi recomanzi? îl întrebă,

străduindu-se să-i distragă atenţia.

Îi oferi un zîmbet de cunoscător. Era clar că îşi dăduse seama.

– Ei, nevastă-mea zicea că i-a reuşit cea cu dovleac. Mai spunea ceva cum că nu are grăsimi, are calorii puţine... toate treburile alea. Vrei să guşti?

– Da, răspunse Casey pofticioasă. Auzind uşa deschizîndu-se, se uită peste umăr şi o văzu pe Brittany, îmbrăcată într-o rochie multicoloră, asemănătoare cu cea a lui Casey, cu părul castaniu strîns cu grijă într-un coc în creştetul capului, coc ce se clătina în timp ce mergea.

– Pînă la ce oră ai lucrat azi-noapte? o întrebă Brittany în timp ce se aşează pe un scaun, lîngă Casey. Te-am sunat la unsprezece, dar nu erai acasă.

– La unsprezece? Tocmai mă pregăteam să închei, pe atunci, îi răspunse Casey morocănoasă. Brittany era exagerat de protectoare. Dar cum de erai trează la ora aia? De obicei te culci la zece, doar dacă nu ţi-ai schimbat cumva obiceiurile din facultate.

– Una dintre conferinţele de la *Lion's Club* s-a

prelungit, îi explica ea. M-am gîndit că era mai bine să stau pînă la sfîrşit.

Smiley îi aduse lui Casey o plăcintă cu dovleac, iar lui Brittany un pahar cu lapte rece şi o plăcintă cu carne, fierbinte.

– Munciţi prea mult, fetelor, se amestecă el în discuţie. Aşa făcea cu toată lumea, ca şi cum se simţea îndreptăţit să ia parte la orice conversaţie. Nimeni nu obiecta, însă Smiley era Smiley. Ce urmăriţi? Vreţi să deveniţi milionare înainte de a împlini treizeci de ani?

– E prea tîrziu deja. Am împlinit amîndouă treizeci anul acesta şi nu cred că vreuna din noi e măcar pe aproape de milion.

– Nu încă, oricum, adăugă Casey optimistă. Dar tu vorbeşti, Smiley? Împreună cu Ruby, munceşti mai mult decît noi două la un loc.

– Cu noi e altceva, protestă el. Nouă ne face plăcere. N-o facem pentru ca să ne cîştigăm existenţa. E chiar viaţa noastră.

– Aşa simt şi eu despre slujba mea de la *The Somerset,* spuse Brittany.

– Iar eu la fel, despre *The Weekender,* pretinse Casey, puţin cam forţat. Era evident că viaţa ei nu

se limita la *The Weekender* şi că nu putea spera să-şi făurească o carieră în compania lui Alex. Era doar un învăţăcel şi va pleca cînd va veni timpul. Însă îi plăcea cu adevărat ceea ce făcea.

Doi noi clienţi intrară, iar Smiley porni spre ei. Brittany se întoarse spre Casey.

– Cum a mers articolul?

– Aşa şi aşa, îi răspunse ea, muşcînd din plăcintă.

– Cum adică, aşa şi aşa? Ai avut probleme? o întrebă Brittany între două înghiţituri.

– Tocmai mă pornisem, cînd Alex McLean s-a întors pe neaşteptate din călătorie. Casey observă că Smiley era încă ocupat la celălalt capăt al tejghelei, aşa că începu să-i povestească lui Brittany, cu lux de amănunte, prima ei întîlnire cu şeful. Nu pomeni nimic însă de sentimentele puternice, contradictorii, pe care i le inspirase Alex. Erau jenante, chiar dacă Brittany era prietena ei cea mai bună. Aşa că, termină ea de povestit, Alex m-a condus acasă, fără să ţină seama de ce spuneam eu. Şi mi-a promis că mă va ajuta să termin articolul.

– Ce drăguţ din partea lui, zise Brittany. E un

gest pe care nu l-ar face oricine.

– Drăguţ? Hei, Britt, nu înţelegi că mă subapreciază? Tipul ăsta m-a tratat ca pe o adolescentă. Sper din toată inima să-mi fie într-adevăr de ajutor, şi nu o opreliştе, zise Casey. Am studiat deja stilul lui Ron Coulter. Dacă va interveni încă cineva, nu va face decît să mă zăpăcească şi mai rău.

– Oh, sînt sigură că Alex ştie ce are de făcut, spuse Brittany. Nu mi se pare deloc genul de om care să se apuce de un lucru fără să-l ducă la bun sfîrşit.

Casey făcu ochii mari.

– Dumnezeule, chiar îl cunoaşte toată lumea pe omul ăsta? Sau să fie oare oraşul ăsta mult mai mic decît mi-l imaginasem eu?

– Nu-i vorba aici de dimensiunile oraşului, ci de munca noastră, a amîndurora, zise Brittany. Oamenii din industria hotelieră şi cei din massmedia se întîlneau adesea la diverse conferinţe de presă. Şi nici nu-l cunosc foarte bine. Ne ştim mai mult din vedere.

– Hei, s-a întors *Găselniţă* din călătorie? întrebă Smiley, apropiindu-se cu vasul de cafea,

să-i umple din nou ceaşca lui Casey.

Ea îşi dădu ochii peste cap, rîzînd. *Găselniţă* trebuia să fie Alex, bănuia ea.

– Şi tu îl cunoşti?

– Bineînţeles, *Căpşunico,* eu îi cunosc pe toţi, cel puţin pe toţi cei din partea asta de oraş. Ca şi *Găselniţă,* de altfel. Mănîncă aici de cel puţin trei ori pe săptămînă, iar Ruby a mea îl ştie de cînd era copil. Au locuit amîndoi în West End. E un tip grozav. Păcat că se duce la fund.

Casey aproape că se înecă cu plăcinta.

– Se duce la fund? repetă ea cînd îşi mai reveni. Ce vrei să spui cu asta?

– Ei, s-ar putea să fie doar vorbe, dar au trecut pe aici doi contabili tineri. Veniseră într-o pauză de cafea prelungită şi strigau cît îi ţineau puterile, încercînd să-i impresioneze pe cei din jur. Unul din ei susţinea că *The Weekender* va da faliment pînă la sfîrşitul anului. L-am aşteptat pe Alex să se întoarcă, să-i spun ce-am auzit. Nu-mi place să-mi spionez clienţii. Ridică din umeri. Dar nu erau unii care să vină frecvent.

Casey era prea uimită ca să-i poată răspunde. Privea fix într-un punct, gîndindu-se la ceea ce-i

spusese Smiley.

– Mi-e greu să cred că compania lui Alex ar putea să aibă probleme, zise Brittany încet. *The Weekender* se bucură de o popularitate enormă sînt convinsă că slujba ta este absolut sigură, Casey...

– Nu-mi fac probleme pentru slujba mea, zise Casey fără să ezite vreo clipă. Mă preocupă însă... Se opri brusc, dîndu-şi seama că era pe cale să recunoască faptul că era îngrijorată pentru Alex. Şi chiar aşa şi era. Tipul încercase să o sperie, îi spusese clar că nu avea încredere în ea, îi tulburase somnul. Şi care fusese răspunsul ei? Primul ei răspuns, atunci cînd aflase că slujba ei era în pericol? Îi păsa ce avea să se întîmple cu el. Voia să-l *protejeze* pe Alex McLean, pentru numele lui Dumnezeu! Ei bine, poate că era într-atît de idioată să simtă asta, dar nu trebuia neapărat să o recunoască. Mă preocupă însă ziarul, zise ea grijulie. Aduce mari servicii celor din zonă şi ar fi păcat să nu mai apară.

– Dacă te ajută cu ceva, zise Smiley, n-am avut deloc impresia că tipii primiseră informaţia de la cineva dinăuntru. Comentau ceea ce au-

ziseră. Clătină din cap, dezgustat. Nu ştiu ce s-a întîmplat cu etica asta. Îţi spun eu, vom ajunge din ce în ce mai rău.

Casey tăcu. Îşi revizuia în minte cele cîteva fapte deranjante pe care le aflase deja: un editor încercase deja să dea ziarul peste cap; Alex recunoscuse că mai avusese şi alte probleme; tipi din rîndul contabililor răspîndeau zvonuri cum că ar fi avut probleme cu banii, şi ăsta era un mod absolut sigur de a începe să ai probleme cu banii.

Dar povestea asta n-avea nici un sens, îşi zise Casey. *The Weekender* avea o bună publicitate. Cu siguranţă, compania era foarte solidă. Ceva nu suna a adevăr, iar ea avea să afle ce anume.

– Smiley, te deranjează dacă-i spun eu lui Alex ce-ai auzit?

– Eşti invitata mea, iar dacă vrea să mă vadă, ca să-i spun exact ce-am auzit, îi stau la dispoziţie. Între timp, o să încerc să aflu cine erau cei doi. S-au lins pe degete după ce au mîncat plăcinta cu mere făcută de Ruby şi cred că lucrează pe aici, prin apropiere. Or să revină curînd, mai mult ca sigur.

– Îţi mulţumesc, Smiley, zise Casey. Se în-

toarse apoi spre Brittany. Te superi dacă renunţ la plimbarea noastră de dimineaţă, Britt? Vreau să ajung repede la redacţie să-mi termin articolul, ca să-l pot discuta cu Alex mai tîrziu.

– Te rog, eşti invitata mea, zise Brittany, abia ascuzîndu-şi un zîmbet şăgalnic. Dar ce se întîmplă oare aici? Cumva noua noastră Brenda Starr a mirosit o poveste interesantă, sau s-au întîmplat şi alte lucruri deosebite în timpul primei întîlniri cu Alex, despre care n-ai pomenit nimic? Acum, dacă mă gîndesc mai bine, este un tip periculos.

– Acum, dacă te gîndeşti mai bine? repetă Casey uimită. Chiar trebuie să te gîndeşti la el?

Brittany îi zîmbi larg.

– Fiecare cu gustul lui, Casey. Alex este prea... intens pentru mine. Din cîte-l ştiu, este fermecător, inteligent şi arătos. Dar are ceva care m-ar determina să ezit înainte de a mă apropia. Ca şi cum sub aspectul plăcut se ascunde altceva. N-aş vrea să mă aflu prin apropiere cînd toată acea energie bine stăpînită va exploda.

Casey rîse de cuvintele lui Brittany, îşi termină la repezeală plăcinta şi cafeaua, îşi luă la revedere

şi se grăbi să ajungă acasă, să se schimbe.

Ajungînd acasă, se gîndi că avea să se îmbrace cu sacoul negru cu alb, din lînă, şi cu fusta neagră, se hotărî ea uitîndu-se prin dulap. La ele va asorta o pereche de pantofi cu toc şi o bluză deschisă la culoare. După cum fusese îmbrăcată cu o seară înainte, cînd fusese surprinsă, voia să-i arate lui Alex că putea să arate şi profesional şi plină de stil.

Tot drumul spre redacţie nu s-a putut stăpîni să nu se gîndească la vulcanul fără odihnă ce sălăşluia în Alex, pe care-l remarcase chiar şi Brittany. Cu toate astea însă, în loc să-şi dorească să păstreze o distanţă sigură, Casey se trezi că de-abia aştepta să asiste la erupţia acestuia.

Dumnezeule! se gîndi ea. Era într-o încurcătură mai mare decît îşi imaginase.

Casey îşi pusese haina în cuier şi se aşezase la masa de lucru. Era ora şapte şi se hotărîse să termine articolul înainte de ora nouă, cînd sosea

Alex, în parte ca să-i demonstreze că se putea achita şi singură de îndatoriri, dar mai ales ca să se elibereze de povara unei discuţii de la inimă la inimă, pe care se hotărîse că trebuiau s-o poarte.

Alex intră în birou la şapte şi cinci.

– Am avut o presimţire că ar fi mai bine să vin mai devreme, zise el stînd în prag, cu picioarele desfăcute, şi cu o mînă sprijinită leneş în şold.

El prefera să nu-i spună că era treaz de mai bine de două ore, că aşteptase să audă uşa de la intrare deschizîndu-se şi închizîndu-se, nerăbdător să-şi vadă noul redactor, sperînd ca ea să-i fi nesocotit ordinele date cu o seară înainte.

– Credeam că ne-am înţeles să nu mai lucrezi singură aici, Casey, zise el pe un ton ferm.

Casey îl privi pe Alex suficient de mult ca să remarce felul în care mînecile suflecate ale cămăşii albe şi gulerul desfăcut îi puneau în evidenţă pielea arsă de soare şi o frîntură de păr întunecat care-i sugerau fără putinţă de tăgadă o masculinitate puternică.

Înghiţind în sec, îşi îndreptă grăbită atenţia spre pagina la care lucra.

– Bună dimineaţa, şefule, zise ea cînd îşi căpătă ritmul respiraţiei, sperînd să pară în largul ei. N-am fost singură.

– Oh? Şi cine-a fost cu tine? Vreo veveriţă?

Femeia era incorigibilă, se gîndi Alex. Dar şi minunată. Avea trupul voluptuos, iar picioarele lungi erau puse în evidenţă de fusta strîmtă, neagră, şi de bluza galben-crom. Îi trebui un efort de voinţă ca să nu o ia în braţe şi s-o sărute.

– Ei, haide, Casey, zise el, şi-şi puse haina în cuier, deasupra jachetei lui Casey. Numai faptul că cele două haine stăteau una peste alta îi dădea idei nebuneşti. Trebuia să facă ceva, să uite toate astea. Poate c-ar fi fost bine să prepare o cafea. Din nefericire, filtrul era chiar în spatele ei. Se îndreptă spre raft. Ştiu prea bine că erai singură. Dacă cineva şi-ar fi pus în gînd să vină şi să distrugă totul pe-aici, nu i te-ai fi putut împotrivi. Ştiu că aveai la îndemînă dicţionarul, dar aş fi mai liniştit dacă aş şti că vii la program, la orele obişnuite.

Casey îl privi pe Alex peste umăr. *Cît de îndatoritor era,* se gîndi ea. Dar îi oferise exact introducerea necesară.

– De ce să vrea cineva să distrugă redacţia lui *The Weekender?* îl întrebă ea. Cine să vrea să facă aşa ceva?

Alex tăcu cîteva clipe, apoi ridică din umeri.

– Nu ştiu mai multe decît tine, Casey. Aşa cum spuneai aseară, mi-am făcut destui duşmani. Am presupus mai mult sau mai puţin întemeiat, că directorul lui *The English Boy Gazette,* principalul meu rival, încearcă să mă facă să ies din afaceri, recurgînd şi la tactici lipsite de etică. E capabil de orice. Dar poate că sînt nedrept cu el. Poate-mi fac griji degeaba.

– Sau poate că nu, zise Casey, hotărîtă să-i spună lui Alex tot ce aflase. Ştia însă că nu-şi asumase o sarcină prea uşoară. Se întoarse cu faţa spre el, se aşeză picior peste picior şi începu să se joace, nervoasă, cu un creion.

– Înţeleg că-l cunoşti pe Smiley... Îşi dădu seama că nu-i ştia numele întreg. Smiley, fostul jocheu. De la *Starting Gate.*

Alex se străduia s-o asculte; stătea cu spatele la ea, încercînd să-i ignore gleznele fine, periculos de apropiate de el.

Casey îi povesti pe nerăsuflate tot ce aflase de

la Smiley, întrebîndu-se dacă era oare pe cale să asiste la izbucnirea prevăzută de Brittany. Spre surprinderea ei, Alex rămase foarte calm.

– Deci, cineva a lansat zvonul, încercînd să-mi submineze credibilitatea financiară, zise el cu glas stăpînit. Se întoarse cu faţa spre ea şi îşi trecu degetele prin păr. Se pare că ar trebui să încep să iau mai în serios campania de denigrare îndreptată împotriva ziarului meu.

Casey ar fi vrut să-l întrebe dacă zvonurile aveau o bază reală, dar nu i se păru prea nimerit, aşa cum nu i se păru nici gestul, greu de înfrînat, de a-i mîngîia obrazul.

– Îmi pare rău că n-am pus încă de cafea. Era singurul lucru inofensiv la care se putea gîndi acum, după ce-i dăduse asemenea veşti proaste. Dac-aş fi ştiut că vii atît de devreme, aş fi făcut-o.

– Ce să faci...? Oh, nu-i nici o problemă.

În ciuda lucrurilor grave pe care le auzise, Alex îi zîmbi. Tocmai aflase că se pornise o adevărată campanie împotriva ziarului său, dar cu toate astea, cea mai mare grijă a lui era să nu cadă victimă picioarelor lungi ale lui Casey, ochilor ei tulburători.

El luă vasul pentru cafea şi se îndreptă spre uşă. *Cîteodată,* îşi zise, *cea mai bună apărare e o retragere temporară.*

– Mă duc să aduc nişte apă, zise cu glas stins, pe care abia dacă şi-l recunoscu. După ce fac cafeaua, o să-mi trag un scaun lîngă tine şi o să te pun la curent cu întreaga situaţie.

– Chiar vei face asta? Adică, vreau să spun, o să-mi explici totul?

Alex îi zîmbi.

– E mai bine aşa, cred. Dacă n-o fac eu, tot o să afli singură. Înainte de a ieşi, îi făcu cu ochiul şi adăugă: Încep să fiu din ce în ce mai convins că mi-ar prinde bine un aliat.

Bine gîndit, se felicită el cînd ieşi. De acum încolo, trebuia numai să menţină lucrurile într-o atmosferă prietenească, de afaceri, pînă cînd aveau să sosească şi ceilalţi angajaţi. Gemu. Nimeni n-avea să ajungă pînă la ora nouă. Mai avea de petrecut două ore în compania lui Casey, fără să capituleze în faţa dorinţei de a renunţa la orice prevedere şi de a o lua în braţe.

Casey se uita la pagina pe care o avea în faţă, însă n-o vedea. Trupul îi era cuprins de o căldură

neobişnuită. Se mira şi ea cît de mult o entuziasma faptul că Alex îi acorda încrederea lui.

Oftînd adînc, îşi jură să se arate demnă de această încredere.

În următoarele două ore, Alex i-a dat lui Casey multe motive de gîndire, şi numai puţine dintre acestea aveau legătură cu ziarul.

Era o nebunie, îşi zicea ea. Era aici cu Alex, care o învăţa tot ce voia să ştie despre cum să editeze un săptămînal, iar ea trebuia să se străduiască să fie atentă. Nu se putea concentra asupra poveştilor pe care i le spunea el, ci se gîndea la felul în care rivalul lui de la *The Gazette* le furnizase informaţii false companiilor de publicitate în legătură cu *The Weekender.* Casey se simţea tulburată de apropierea dintre trupurile lor.

Totul o excita la Alex. Felul în care făcea diverse gesturi, determinînd-o să se întrebe ce senzaţii i-ar fi produs mîngîind-o. Cînd îi vorbea, gura lui devenea extrem de tentantă, buzele lui ferme in-

spirîndu-i lui Casey fantezii de care nu se crezuse niciînd capabilă. Chiar şi mirosul lui proaspăt, bărbătesc, îi părea un afrodisiac. Nimic altceva nu l-ar fi putut explica efectul pe care-l avea asupra ei.

Niciodată, în viaţa ei, nu încercase asemenea dorinţe sălbatice. Cu un an înainte, fusese logodită, însă logodnicul ei nu-i inspirase nici una dintre emoţiile pe care le încerca acum cu Alex. Nu se lăsase niciodată pradă simţurilor alături de Donald Glenwood. Nu fusese pe deplin subjugată cu el sau vulnerabilă. Însă acum i se părea ciudat că se putuse controla într-atît.

Cînd rupsese logodna, pe motiv că Donald era prea ocupat de cariera lui din televiziune ca să-şi facă timp pentru a avea o relaţie solidă, fusese tristă pentru că lucrurile nu merseseră, dar nu distrusă.

De fapt, recunoscu acum, răsuflase uşurată. Donald era un bărbat remarcabil, iar ea simţea o oarecare afecţiune pentru el, încît să se autoconvingă că o căsnicie ar putea reuşi. Dar din clipa în care-i pusese inelul în deget, Casey începuse să aibă coşmaruri. Se trezea scăldată de o sudoare

rece, aparent fără motiv, şi îi găsea motive de ceartă. Iar ea nu era o persoană excesiv de critică. Ei, poate că fusese de cîteva ori, cînd vreun bărbat mai romantic ameninţa ca relaţia dintre ei să devină foarte serioasă.

Un act de curaj o făcuse să accepte căsătoria cu Donald. Se hotărîse să nu se mai poarte ca un copil temător şi să se încreadă într-un bărbat cumsecade. Altfel, n-avea nici o şansă să-şi întemeieze vreodată o familie.

Dar cu cît se apropiau de data nunţii, cu atît era mai îngrijorată. Începea să se vadă ajungînd întocmai ca mama ei, petrecîndu-şi viaţa încercînd să satisfacă plăcerile unui bărbat veşnic nemulţumit. Se hotărîse că nu voia asta, iar Donald nu reacţionase violent atunci cînd îi spusese că se răzgîndise. Sau poate că răsuflase uşurat. În orice caz, redeveniseră prieteni buni, ca altădată, odată ce dispăruse respectul ameninţător al căsătoriei.

Dar Alex McLean nu era tot atît de maleabil ca Donald, bănuia ea.

– Cum îţi zice Smiley...? o întrebă Alex, trezind-o pe Casey din reverie.

Îl privi mirată.

– Poftim?

Alex inspiră adînc, încercînd să-şi domolească răspunsul pe care trupul lui îl dădea vibraţiilor senzuale transmise de Casey. Indiferent ce-ar fi simţit sau dorit, trebuia să rămînă cu mintea limpede. N-ar fi fost drept să se implice emoţional, atîta timp cît compania lui avea nevoie de toată forţa sa.

– Te-am întrebat, repetă el, cum îţi zice Smiley. El găseşte fiecăruia cîte o poreclă. Mie îmi spune *Găselniţă,* din cauza meseriei mele. Ţie?

– *Căpşunica,* îi răspunse ea, devenind brusc conştientă că atmosfera din jurul lor era foarte încărcată.

Alex îi privi admirativ buclele rebele, roşu-aurii, şi îi zîmbi.

– Motivul este evident, zise el.

Ea dădu din cap şi-i întoarse zîmbetul.

– Casey, începu Alex, dar se opri. Parcă i se golise mintea. Casey...

– Da? zise ea, dornică să se arunce în braţele lui.

Între dorinţele şi conştiinţa lui Alex se ducea o

luptă dură. Conştiinţa a fost cea care a învins.

– Haide să-ţi arăt cum se structurează prima pagină a unui ziar, zise el cu un ton impersonal.

Casey surîse, prefăcîndu-se recunoscătoare. Şi chiar era recunoscătoare, se corectă ea. La urma urmei, nu venise la *The Weekender* cu un singur scop, şi anume ca să înveţe tot ce putea de la Alex? Şi nu făcea întocmai?

Casey răsuflă uşurată cînd două dintre angajate îşi făcură, în sfîrşit, apariţia. Aveau în jur de patruzeci de ani, erau grăsuţe şi mămoase. Marg Abbott şi Sandra Taylor. Sosirea lor o făcu pe Casey să revină cu picioarele pe pămînt.

– Ei, ia te uită cine s-a întors! exclamă Marg, văzîndu-l pe Alex. Faţa i se lumină de un surîs.

– Şi chiar la timp, aş adăuga eu, zise Sandra. Casey a fost foarte drăguţă cînd s-a oferit să se ocupe de paginile acelea, în locul lui Ron, dar e foarte greu pentru cineva care nu e învăţat cu asta.

Marg chicoti, în timp ce apăsa pe tastele computerului.

– Ei bine, Alex, e reconfortant să te văd făcînd o treabă serioasă, în loc să umbli de colo-colo, în căutare de reclame.

Alex dădu din cap şi continuă să lucreze.

Ce mai dictator, se gîndi Casey. Dintr-o dată, făcea parte din gaşcă. Nici măcar Sandra, care era mai timidă, nu se temea să i se adreseze liber. Unde era şeful intolerant?

Puţin înainte de ora zece, Alex se ridică de la birou, se întinse şi căscă.

Casey îşi feri privirea, încercînd să nu-i observe talia suplă şi jocul muşchilor, care i se conturau pe sub cămaşă.

– Cred că te descurci şi singură de-aici încolo, Casey, zise Alex şi începu să-şi facă curat pe birou. Trebuie să dau cîteva telefoane. Se aplecă spre ea şi-i şopti: Vreau să discut cu bancherul meu, să-i spun despre zvonul auzit de Smiley. Dacă nu l-a aflat încă, ar fi mai bine să-l ştie de la mine. Iar dacă ştie deja, poate mă poate ajuta să descopăr de unde-a pornit totul.

Casey nu-şi putu stăpîni un tremur cînd ră-

suflarea fierbinte a lui Alex îi atinse pielea.

– Te temi că nu vei putea termina totul de una singură? o întrebă Alex, ridicîndu-se. Fusese cît pe-aci să-i sărute pielea delicată a gîtului.

– Nu, deloc, răspunse Casey automat. Adică, poate sînt... puţin îngrijorată. Dar sînt sigură că mă voi descurca. *Trebuie* să mă descurc. E o provocare pe care o accept cu plăcere.

Alex rămase nemişcat pentru o clipă, după care o bătu prieteneşte pe umăr, îşi drese vocea şi zise nonşalant:

– Fă-o, *Căpşunico*.

După care ieşi, cu mîinile în buzunare.

Spre mirarea ei, Casey se simţi singură, părăsită.

Capitolul 3

După ce-şi aşeză coşul de gunoi la îndemînă, Alex începu să trieze hîrtiile de pe birou: le lua cu stînga, le citea rapid şi le arunca cu dreapta.

La un moment dat, se uită mai atent la două pagini. Împinse scaunul, se ridică în picioare şi ieşi grăbit din birou. O porni pe hol. Se simţea de parcă l-ar fi lovit cineva în stomac, şi nu ştia de ce. Nu ştia decît că ceva nu se potrivea şi că se întîmplaseră prea multe de cînd se întorsese în Vancouver.

Casey stătea în pragul uşii, gîndindu-se că era aproape ora prînzului şi că nu mîncase decît o plăcintă. Terminase totul, o ajutase şi pe Marg, iar

acum, cînd ridică ochii, îl văzu pe Alex.

Pulsul i se acceleră. Alex stătuse două ore în biroul lui, iar ea...

Se opri înainte de a recunoaşte că îi fusese dor de el. Cu toate astea însă nu se putea abţine să nu spere că Alex o va invita la masă. Îi zîmbi, instinctiv, cînd îl văzu apropiindu-se.

– Casey, vino o clipă în biroul meu, zise el grăbit. Fără să aştepte vreun răspuns, se întoarse pe călcîie şi se îndepărtă.

– Bineînţeles, răspunse ea şi-l urmă, întrebîndu-se ce se întîmplase oare. Spera să nu fi avut probleme cu bancherul sau cu vreunul dintre clienţii care-şi făceau publicitate la ei. Dar expresia lui preocupată sugera ceva şi mai rău. Alte lovituri sub centură? Casey era îngrijorată, dar şi bucuroasă că Alex avea încredere în ea. Ce s-a întîmplat? îl întrebă ea cînd intră în ceea ce fusese, în zilele de glorie ale casei, sufrageria. Alex stătea la fereastră şi se uita afară, dar fiecare muşchi îi era încordat, ca şi cum se afla la capătul răbdării. S-a întîmplat ceva? întrebă din nou, cu mai multă blîndeţe.

Alex se întoarse spre ea şi o privi cercetător.

– Tu să-mi spui, răspunse el.

Ea era uimită. Alex părea furios. Pe *ea!* Dar de ce? În ultima jumătate de oră, se mîndrise că terminase totul la timp, că-i mai şi ajutase pe ceilalţi, iar acum, dintr-o dată, se simţea ca şi cum făcuse ceva rău.

– Aş vrea să ştiu, zise Alex, fluturîndu-i în faţă cele două hîrtii, de ce *această* Casey McIntyre, din autobiografia pe care o văd acum, lucrează aici.

Casey se încruntă. Alex nu era într-o dispoziţie în care să se încreadă în oameni. Se părea, chiar, că ajunsese să nu mai aibă deloc încredere în ea.

Ce minunat! îşi zise, enervată. Ce bine era să ştie că eforturile ei erau „apreciate".

– Cum adică, această Casey McIntyre din autobiografie? îl întrebă, cu o voce periculos de scăzută. Vrei să sugerezi c-ar fi inventată? Sau că eu nu sînt cine pretind? Poţi să-mi verifici aici şi acum referinţele. Dacă vrei, plătesc eu telefoanele interurbane.

– Sînt sigur că Ron a verificat totul, îi răspunse Alex, dîndu-şi brusc seama că reacţionase pe

baza unui impuls. Nici el nu mai ştia ce anume să sugereze. Cu excepţia unui singur lucru: o uimire sinceră. Spune-mi, cum de o persoană cu calificativele tale acceptă un post obscur la un ziar de doi bani, zise el, pornind din nou la ofensivă. Explică-mi această situaţie ciudată, Casey. Pentru că eu nu reuşesc să-i aflu sensul.

– Cum poţi să spui asta? ripostă Casey. Nu-i venea să creadă că-l auzise pe Alex vorbind astfel despre ziarul lui. *The Weekender* nu e un ziar de doi bani. E o publicaţie de valoare. Urmăreşte fapte care se petrec pe plan local, se ocupă de o serie de servicii în favoarea comunităţii...

– Ia te uită! o întrerupse Alex, nelăsîndu-se impresionat de cuvintele ei. Nu mai ştia dacă era sinceră sau şireată, iar faptul că nu ştia îl frămînta mai mult decît ar fi vrut să recunoască. Totul era o nebunie. De-abia dacă o cunoştea pe femeia aceasta. De ce să conteze atît de mult pentru el? Ai lucrat cu normă întreagă şi în posturi de răspundere la cîteva dintre cele mai importante publicaţii din Est, continuă el, cu cinismul care-i menţinea dubiile în privinţa lui Casey, dar şi simţindu-se vulnerabil, pentru că-şi dorea atît de mult

s-o creadă. Ştiu foarte bine cît cîştigi aici, Casey. Mai nimic.

Casey îşi puse mîinile în şolduri şi-l privi.

– Nu este adevărat. Pentru un săptămînal regional, plătiţi foarte bine.

– Pentru un săptămînal regional, repetă Alex trecîndu-şi degetele prin păr. Dar nu eşti obligată să lucrezi pentru un astfel de ziar. Ai putea cîştiga din nou bani frumoşi, aşa cum, se pare, ai făcut-o acum un an, cînd ai lucrat la acel proiect guvernamental ca... Se uită la cea de-a doua pagină a autobiografiei ei. Ca autor de discursuri şi consultant în probleme mass-media. Se uita atent la ea, de parcă ar fi încercat să-i citească şi cele mai ascunse gînduri. Oamenii nu renunţă la o asemenea carieră fără să aibă un motiv foarte întemeiat, Casey.

– Întîmplător, să ştii că am un motiv foarte bun, ripostă ea. I-am explicat totul lui Ron, cînd mi-a luat interviul. A fost satisfăcut, dar se pare că tu eşti mai puţin tolerant.

– Încearcă-mă, îi sugeră Alex. Era dispus să accepte orice explicaţie. Orice i-ar fi putut stăvili avalanşa de îndoieli. Hai, încearcă-mă, repetă el

pe un ton rugător, de această dată.

– Ştii, Alex, am muncit din greu în ultimele cinci ore şi mi-a plăcut fiecare minut. Dar acum sînt foarte obosită, mi-e foame şi sînt tentată să-ţi spun chiar acum ce să faci cu slujba asta. De dragul amîndurora, ar fi mai bine să mănînc un sandviş şi să beau un ceai, iar apoi mă voi hotărî dacă să mă lupt să-ţi cîştig încrederea sau să plec în altă parte, unde nu voi mai fi suspectată. Se pregăti să plece, convinsă că timpul petrecut la *The Weekender* se sfîrşise. Chiar dacă nu se hotăra să demisioneze, iar în acest moment era tentată s-o facă, probabil că Alex avea s-o concedieze. Tocmai îi furnizase şi un motiv perfect, refuzînd să-i răspundă.

– Eşti foarte independentă, remarcă el, cînd Casey ajunsese la uşă.

Ea se opri şi îl privi peste umăr, zîmbind.

– Încerc să fiu. Acest lucru e foarte important pentru mine. Poate mai important decît orice altceva. Se întoarse să-şi ia haina, hotărîtă să părăsească clădirea înainte s-o podidească plînsul.

Faptul că îi dăduseră lacrimile o făcu să se cutremure. Învăţase, încă de la şase ani, că plînsul

era inutil şi umilitor, iar ea nu-şi îngăduise niciodată să plîngă la serviciu. Nici măcar nu fusese pe punctul de a izbucni în lacrimi, cu toate că trebuise să se lupte cu cei mai duri şi egoişti ziarişti. O asemenea slăbiciune era de netolerat şi, din cîte-şi dădea seama, Alex McLean era cauza. De aceea, trebuia ca el să dispară cît mai repede din viaţa ei. Punct!

Alex, care încă mai era întors cu faţa spre fereastră, o auzi pe Casey spunîndu-le „Ne vedem mai tîrziu" lui Marg şi Sandra, şi-i auzi paşii grăbiţi pe hol. Uşa se deschise, apoi se închise în urma ei.

Alex îi admiră stăpînirea de sine, văzînd-o cum cobora treptele din faţa clădirii.

Deodată, îşi dădu seama ce lucru prostesc făcuse. Cum de-o acuzase pe Casey de un fapt atît de stupid, cum era prea buna ei calificare? De ce-o suspectase oare? Dacă s-ar fi infiltrat printre ei, ca să le cauzeze probleme, nu şi-ar fi prezentat o autobiografie perfect corespunzătoare? Şi cum rămînea cu opinia redactorului-şef? Ron Coulter se hotărîse s-o angajeze pe Casey, în ciuda tuturor întrebărilor pe care şi le pusese în

privinţa ei. Iar Ron era un tip extrem de sceptic.

Şi, mai presus de toate, de ce nu avusese nici măcar atîta bun-simţ să-i mulţumească lui Casey, pentru că ziarul apărea azi la timp? E-adevărat, o ajutase şi el, dar Casey s-ar fi descurcat şi fără el. S-ar fi descurcat, chiar dacă pentru asta ar fi rămas trează toată noaptea.

Ar fi meritat s-o piardă, îşi zise Alex, ieşind din transă şi aruncînd cele două hîrtii pe birou. Îşi luă grăbit haina, îi spuse lui Marg că avea să lipsească vreo oră, apoi o porni după Casey.

O prinse din urmă la intersecţia dintre două blocuri. O luă de mînă, obligînd-o să se oprească.

Uimită, ea se întoarse, cu geanta în mîna cealaltă. L-ar fi izbit cu ea în faţă, dacă el nu s-ar fi ferit.

– O, Doamne, *tu* erai! zise Casey, îngrozită. Nu se aşteptase deloc ca Alex s-o urmărească. Am crezut că e vreun derbedeu. Îmi pare rău.

– Ei, nu cred că mi-ar fi stricat o gentă-n faţă, zise Alex, zîmbindu-i. Mie-mi pare foarte rău, Casey. Pentru că nu ţi-am spus cît de mult apreciez tot ce-ai făcut. Pentru că te-am judecat greşit, aseară. Pentru c-am făcut pe durul... Se opri,

înainte de a recunoaşte că ea îl tulbura. Îi prinse şi cealaltă mînă şi continuă: Să zicem că am jucat cu tine rolul tiranului, dintr-un motiv stupid, adolescentin. Dar, mai presus de toate, îmi pare rău că am devenit într-atît de cinic, încît nu pot accepta că cineva atît de minunat a intrat în viaţa mea... Îşi drese vocea... Face parte din echipa mea, atîta tot, se corectă neîndemînatic. Nu te-aş învinovăţi dacă m-ai lăsa baltă, dar aş vrea să n-o faci. Aş vrea să mă poţi ierta, ca s-o putem lua de la capăt.

Casey zîmbi slab, dar nu-i răspunse. Îi era uşor să-l ierte pe Alex. De fapt, simţea că n-avea de ce să-l ierte.

El trecea printr-o perioadă dificilă, fiind supus unui stres fantastic, şi-i venea greu să deosebească binele de rău.

Dar iertarea nu era o ieşire din toate astea. Oră după oră, minut după minut avea să afle cît de vulnerabilă era în compania lui. Nu se mai simţise niciodată aşa. Şi nu era prea sigură că-i plăcea situaţia de-acum.

Şi totuşi... nu-şi amintea să se mai fi simţit atît de vie, din clipa în care-l privise pe Alex în ochii

de un albastru intens, din clipa cînd îi simţise electricitatea atingerilor. Era o laşă, pentru că nu căuta să înţeleagă ce se întîmpla cu ea?

– Oare mi se pare mie sau simt aici o uşoară ezitare? o întrebă Alex. Inspiră adînc, hotărîndu-se să lase totul în seama simţului umorului şi al dreptăţii, pe care le avea Casey. Poate că nu e drept din partea mea să-ţi amintesc că tipul care te-a angajat zace acum în pat, bolnav, şi se bazează pe tine să-i ţii locul. Aminteşte-ţi că lucrezi pentru Ron. Eu sînt doar editorul, cel care stă în calea tuturor, pînă cînd Ron se plictiseşte şi mă trimită iar prin ţară.

Casey rîse.

– Sigur că da, Alex. Eşti *doar* editorul.

– Ia masa cu mine, îi propuse el. I-o datorăm lui Ron. Trebuie să ne convingem că putem mînca la aceeaşi masă fără să ne luăm la bătaie.

– E un ordin? îl necăji Casey, ştiind bine că nu i-ar fi putut spune nu.

Alex o privi lung, apoi clătină din cap.

– Nu, Casey. Nu e un ordin. Ci o invitaţie.

– Atunci, îmi face plăcere să iau masa cu tine... Făcu o pauză... şeful.

Alex se prefăcu că nu auzise ultimul cuvînt. O povară invizibilă i se ridicase de pe umeri.

Casey se aşteptase ca Alex să se îndrepte spre *Starting Gate,* ca să-l poată întreba pe Smiley dacă mai aflase ceva. Dar a fost surprinsă în mod plăcut cînd el i-a sugerat să ia masa în parcul Stanley. Un picnic.

– Adie uşor vîntul. Ziua e prea frumoasă ca s-o irosim, zise el cu entuziasmul unui băieţel. Putem cumpăra mîncare cu specific mexican, grecesc, englezesc, italian sau chiar american. Ce zici?

– E o idee excelentă. N-am preferinţe deosebite în privinţa mîncării, spuse Casey zîmbind, uimită de schimbarea bruscă ce se petrecuse în Alex.

Într-un sfîrşit, s-au hotărît asupra mîncărurilor italieneşti, apoi au străbătut parcul pînă ce au găsit o masă cu o vedere panoramică a golfului şi a liniei munţilor.

Locul era idilic, liniştit, departe de zonele aglo-

merate ale parcului. Pe pajiştea din spate erau cîţiva jucători de la *Frisbee,* iar din depărtare se auzeau rîsetele tinerilor şi scrîşnetul patinelor cu rotile. Dar toate aceste sunete nu făcură decît să-i amplifice lui Casey sentimentul că timpul îşi încetinise mersul. Începu să observe diverse lucruri, precum atingerea dulce a brizei, căldura soarelui care-i cuprinsese toate fibrele trupului, aroma florilor de vară.

Să fi fost de vină locul sau persoana care-i ţinea companie, de totul părea atît de deosebit? În ciuda celor întîmplate, care făceau ca discuţia cu Alex să fie în continuare poticnită, se simţea ciudat de mulţumită.

Poate chiar prea mulţumită, se gîndi ea, pe cînd îşi termina sandvişul. Hotărîndu-se că venise vremea să rupă vraja, abordă subiectul autobiografiei ei.

– E adevărat că aş fi putut obţine o slujbă la un ziar important, zise ea. Am refuzat o ofertă chiar în ziua în care am sosit. Însă dimensiunile unui asemenea ziar mă înspăimîntă. Şi atmosfera lor impersonală. Şi sentimentul... Ezită, apoi rîse uşor şi termină propoziţia... că nimic din ceea ce

faci nu contează prea mult.

– Ţi-ai început cariera ca ziaristă, gîndind că ai putea schimba lumea, spuse Alex zîmbind. Apoi ai descoperit că şi cea mai explozivă ştire nu contează prea mult, transpusă în viaţa de zi cu zi a oamenilor.

Casey îl privea cu ochi mari, dîndu-şi seama că se aşteptase ca el să înţeleagă. Iar el înţelesese.

– Aşa că mi-am îndreptat atenţia spre ziarele mai mici, continuă ea. Am crezut că ziariştii contează la acest nivel. Dar marea majoritate a acestor publicaţii se ocupă cu vînzări de maşini sau anunţă reduceri de preţuri la diverse magazine. Făcu o pauză, gîndindu-se la reacţia pe care urma s-o aibă Alex. Pe scurt, am început să mă gîndesc cum să folosesc mica moştenire, pe care o am de la bunica mea, şi banii economisiţi la sînge anul trecut, cînd am lucrat la acel proiect guvernamental. Am hotărît să obţin ceea ce-mi doream cu adevărat: ziarul *meu,* indiferent cît de mic ar fi, atîta timp cît aş putea să fac ca vocea lui să fie auzită. Dar n-am nici cea mai mică idee cum se conduce un săptămînal, aşa că aveam

nevoie de o slujbă în care să capăt experienţă. A fost de-a dreptul un noroc să pot lucra aici.

Alex o privea neîncrezător pe Casey. După cîteva secunde, izbucni în rîs.

Casey nu ştia exact ce era atît de nostim. Oare Alex era de părere că numai el îşi putea îndeplini visul, iar ea nu? Credea că nu făcea faţă competiţiei?

După ce se linişti, Alex oftă şi clătină din cap.

– Cum de-am fost atît de orb? Lasă-mă să-ţi prezint pe scurt autobiografia mea, Casey. Am fost reporter la un cotidian central, după care am avut rubrica mea, apoi am devenit editor. Dar am început să am senzaţia că eram doar un administrator într-o corporaţie-gigant, aşa că am demisionat şi am acceptat o slujbă modestă la un săptămînal, ca să pot învăţa tot ce trebuia să ştiu înainte de a-mi lansa un ziar propriu. Rîse. Toate astea îţi par cunoscute? Credeam că voi recunoaşte modelul, dar atunci cînd ţi-am răscolit trecutul, n-am fost în stare să mă gîndesc că şi tu ai putea face exact ce-am făcut eu. Începu să strîngă resturile mesei şi să le îndese în punga de hîrtie. Îmi pare foarte rău, Casey. N-am fost în

stare să văd adevărul, pentru că tot încercam să aflu vreun secret.

Se ridică de pe bancă şi se duse să arunce gunoiul. Îi adresă un zîmbet, ca să-şi mascheze vîltoarea sentimentelor.

– Eşti sigură că vrei să intri într-o afacere de acest gen? Uite ce-a făcut din mine.

Casey zîmbi şi dădu din cap.

– Trebuie să recunosc că-mi trec prin minte o mulţime de gînduri de cînd am început să lucrez la *The Weekender.* Chiar dacă n-ar exista cineva ascuns în umbră, care încearcă să te ruineze, tot ar exista o presiune constantă. E înfricoşător să ştii cît de multe pot înrăutăţi lucrurile. Cum este posibil ca o persoană să nu se schimbe? Dar, vezi, Alex, integritatea ta e încă intactă. Sînt sigură că eşti mulţumit în legătură cu multe lucruri pe care ai reuşit să le faci aici, în West End. Chiar şi faptul că ai duşmani arată că ai început să faci valuri.

– Şi sper ca valurile să tot crească, zise el, uitîndu-se la ceas. Cred c-ar fi mai bine să mă întorc la ziar înainte ca vreun ticălos să-mi mai joace vreo festă.

– Vin şi eu, zise Casey ridicîndu-se.

Alex se încruntă.

– De ce? Ai lucrat destul săptămîna asta. Chiar mai mult decît ar fi trebuit. Toată lumea îşi ia liber vineri după-amiază.

– Şi tu?

Alex îşi dădu seama de ce urma, dar ripostă, oricum.

– Cu mine e altceva. Sînt proprietarul companiei. Sînt sclavul ei.

– Ron îşi ia liber? persistă ea.

– Este redactorul-şef. Cînd vom ajunge acolo unde dorim, el va deveni vicepreşedinte la *Pacific Nortwest Publications.*

Ochii lui Casey străluciră, victorioşi.

– Şi eu? Nu sînt cea care-i ţine locul?

– Încă nu sînt sigur, zise Alex încet. Chiar eşti? Mai eşti încă alături de *The Weekender,* în ciuda editorului său tiranic şi excesiv de cinic?

Ea se apropie de el, impresionată de expresia lui sinceră.

– Da, dacă mă mai vrei... Unul din tocuri i se înfipse în pămînt şi se împiedică.

Cu o mişcare rapidă, Alex o prinse pe după

umeri. Inspiră adînc, cînd sînii ei se lipiră de pieptul lui.

Casey îl privea cu ochii ei luminoşi, făcînd ca trupul lui să fie cuprins de flăcări. I se pusese un nod în gît. N-ar fi putut vorbi nici dac-ar fi vrut. Şi nici nu încercă, fiindcă era incapabil să mai gîndească logic. Îi inspiră parfumul unic şi îşi apropie buzele de buzele ei, pînă cînd aproape că se atinseră...

Dar conştiinţa nu-i dădu pace. Nu avea nici un drept să se implice în jocuri senzuale alături de Casey. Nu-i putea oferi nimic, cu excepţia faptului că-şi putea face ucenicia cu el. Se strădui să se retragă din îmbrăţişare.

– Ştii, tocmai mi-a venit o idee, Casey McIntyre. Dacă lucrezi la *The Weekender,* ca să înveţi toate trucurile meseriei pentru ca mai tîrziu să ai propriul ziar, înseamnă că eu ajut concurenţa.

– În nici un caz, îl asigură Casey perfect conştientă că Alex fusese cît pe ce s-o sărute. Inima îi bătea nebuneşte, dar se hotărî să-şi joace rolul. N-aş putea face o asemenea prostie, încît să mă lupt cu o publicaţie de-a lui Alex McLean, spuse, în timp ce-şi imagina că-şi încolăcea mîinile în

jurul gîtului lui şi-l săruta.

– Unde-ai vrea să începi?

– Undeva, într-un oraş mic, îi răspunse Casey. N-aş încerca să mă stabilesc pe-aici, prin apropiere. Aici, piaţa e foarte bine acoperită. Pentru că-mi place oceanul, cred că mă voi îndrepta spre Coasta de est, Nova Scoţia, poate.

– Nova Scoţia? repetă Alex. Era atît de departe! Simţi că i se strîngea stomacul. Da, probabil că e o alegere bună, zise el, de îndată ce reuşi că se stăpînească. Am glumit cînd am vorbit despre pregătirea concurenţei, Casey. Întotdeauna mi-a plăcut concurenţa. După cîteva clipe, o întrebă: Ai vreo idee cînd vei face prima mişcare?

– Mai am multe de învăţat pînă atunci.

– Eu unul am lucrat aproape un an la revista la care mi-am făcut ucenicia, găsi Alex potrivit să remarce.

– Îmi închipui că şi mie-mi va lua cel puţin un an ca să absorb totul, a fost Casey de acord. E un risc financiar foarte mare, aşa că vreau să mă bucur de o anume siguranţă înainte de a o porni la drum. Eşti convins că nu te simţi folosit?

Foloseşte-mă, o imploră Alex, în tăcere. *Fo-*

loseşte-mă oricum vrei!

– Dimpotrivă, zise el cu glas tare. Avînd alături pe cineva de calibrul tău, e ca şi cum aş deţine o armă secretă, Casey. Şi apoi, cum să gîndesc rău despre ceva ce-am făcut chiar eu?

Casey tăcu, savurînd complimentul. Nu se gîndise niciodată la ea ca la o „armă secretă".

– De altfel, poate că ţie chiar îţi va fi mai uşor decît mie, remarcă Alex. Nu va trebui să te confrunţi cu cel puţin una dintre problemele pe care le-am avut eu.

– Oh? Şi care e asta? întrebă Casey curioasă.

– O nevastă pentru care faptul de a părăsi o slujbă bună, ca să-ţi faci propriul săptămînal, i se părea o culme a irresponsabilităţii, dacă nu chiar a prostiei.

Casey nu mai putu respira. Parcă i se oprise inima în loc. Genunchii începură să-i tremure.

Acum, cel puţin, înţelegea de ce n-o sărutase Alex.

Capitolul 4

– Cred că soţia ta şi-a dat seama, de-acum, că lansarea unei reţele proprii de publicaţii, n-a fost chiar un gest iresponsabil, reuşi Casey să spună. Cum de nu-i trecuse prin minte posibilitatea ca el să fi fost însurat?

Deşi avea treizeci de ani, Casey fusese la fel de naivă ca o adolescentă. De ce oare?

Dîndu-şi seama că el o privea întrebător, se strădui să nu pară prea dezamăgită.

– La urma urmei, continuă ea, încercînd să pară demnă, chiar dacă mintea nu părea dispusă s-o mai ajute, deşi se pare că ai ceva probleme, în momentul de faţă ai succes.

O anume intonaţie a lui Casey confirmă suspiciunea lui Alex. Casey părea deodată extrem de fragilă. Regretă că făcuse o asemenea remarcă neglijentă despre nevasta lui. Uitase că, mai mult ca sigur, Casey nu era la curent cu divorţul lui, chiar dacă tot Vancouver-ul păruse să savureze detaliile destrămării căsniciei lui.

– N-am nici cea mai vagă idee despre părerea fostei mele soţii, spuse el, încercînd cu greu să nu zîmbească. Lui Casey îi păruse rău să afle că era însurat. Nu ar fi trebuit ca lui să-i facă plăcere, dar nu se putea abţine. JoBeth s-a căsătorit, iar acum locuieşte în California.

Uşurarea, dar şi consternarea se puteau citi pe faţa lui Casey.

– Căsnicia voastră s-a destrămat, pentru că ai vrut să ai ziarul tău?

– Deloc. S-a destrămat, pentru că n-ar fi trebuit să existe, pur şi simplu. Fiecare din noi am văzut în celălalt ceea ce voiam să vedem, şi nu cum eram cu adevărat. Ca să fiu sincer, m-am dovedit un soţ jalnic în multe privinţe. Am mereu tendinţa să gîndesc şi să acţionez de unul singur, şi nu ca fiind jumătatea unui cuplu.

Casey izbucni în rîs.

– Înţeleg perfect ce vrei să spui.

– Ai trăit şi tu alături de cineva asemănător?

– Nu, am fost chiar eu aşa. Şi încă mai sînt. Dar am avut mai mult noroc decît tine, totuşi. Mi-am dat seama de greşeală înainte de a ajunge la altar. Îi povesti pe scurt despre logodna ei cu Donald Glenwood. Nu ştiu, Alex. Poate că soţia ta era pur şi simplu îngrijorată atunci cînd erai pe urmele unei poveşti care se putea dovedi periculoasă sau poate că era pur şi simplu furioasă că întîrziai la cină, şi s-a gîndit c-ar fi bine să faci o pauză şi să reflectezi la posibilele consecinţe.

Îi venise rîndul lui Alex să rîdă. Casey rezumase în cîteva cuvinte cauzele care duseseră la destrămarea căsniciei lui.

– Se pare că munca a ocupat întotdeauna primul loc în viaţa mea, recunoscu el. Şi trebuie să recunosc că o femeie trebuie să fie prima pe lista de priorităţi a soţului ei. Făcu o pauză, întrebîndu-se de ce zăbovea atît de mult asupra acestui subiect. De obicei, nu discuta cu nimeni despre asta. E adevărat că aş fi făcut mai demult primul pas în privinţa ziarului meu, dar JoBeth era

atît de înverşunată împotriva acestei idei, încît n-am făcut nimic pînă nu s-a pronunţat divorţul. Şi nu imediat, adăugă el abia şoptit. Financiar, fusese nevoit s-o ia, practic, de la început.

Sesizînd contradicţia din spusele lui Alex, Casey deschise gura să argumenteze, dar îşi dădu seama că nu făcea decît să sară în apărarea lui.

– Nu pot să spun decît că mă bucur că ai reuşit să-ţi pui ziarul pe picioare, murmură ea gînditoare. Încercă să se autoconvingă că anticipaţia pe care o simţea alături de Alex, nu era împărtăşită şi de el.

Căutînd disperată să-şi recapete un ton normal, de conversaţie, Casey se uită în jur. Avu noroc.

– Nu e ăsta faimosul cedru? întrebă ea, arătînd spre un copac imens, din depărtare. Cel salvat de tine?

– Da, ăsta e, dar nu l-am salvat eu. Ci cetăţenii responsabili. N-am dat atunci o simplă petrecere pentru salvarea unui copac. A fost un protest general împotriva unei companii de construcţii şi a autorităţilor care nu făceau nimic pentru a salva mediul.

– *Dawson Developments?* îl întrebă Casey. Ai

cerut ca firma să fie supusă unei investigaţii. Se pare că unii membri ai familiei Dawson puteau fi suspectaţi de a fi mituit autorităţile.

Alex zîmbi şi dădu din cap.

– Eşti foarte bine informată, Casey. Ultimul nostru articol despre *Dawson Developments* a fost publicat cu mai bine de o lună în urmă, cu ceva timp înainte de sosirea ta.

Casey ridică din umeri. Ce era rău în a te documenta. Doar făcea parte din munca ei.

– Am sosit aici chiar cînd vuiau ziarele despre demonstraţiile organizate, iar curiozitatea m-a împins să citesc şi cîteva ediţii anterioare ale lui *The Weekender.* Am descoperit cîteva editoriale care, cu siguranţă, suscitaseră mult interes. Se opri brusc. Cine le-a scris?

– Eu, îi răspunse Alex zîmbind. Ai crezut că Ron era autorul, nu-i aşa?

– O.K., recunosc că da. Dar asta s-a întîmplat înainte ca eu să aflu că Alex McLean este un publicist de primă-mînă.

Sau ai vrea să devină unul, se gîndi Alex, încercînd să-şi înfrîneze pornirile de a-i lua obrazul în palmă şi de a o săruta.

Ajunseră lîngă construcţiile care începeau să se înalţe şi le priviră cîteva clipe.

– Cred că-i poţi număra şi pe Dawson-i printre duşmanii tăi, remarcă ea, aducîndu-şi aminte cît de incisive fuseseră articolele. Mă mir că n-ai nici un ochi vînăt.

– Dacă mi-aş face astfel de griji, ar fi trebuit să-mi aleg o altă meserie, îi răspunse Alex. Îşi dădu seama că rămaseră amîndoi să privească echipa de constructori care, mai mult ca sigur, nu-i simpatiza deloc. Ar fi mai bine să mergem, sugeră el, luînd-o de mînă pe Casey.

Dar era deja prea tîrziu. Se auzi o voce răsunătoare:

– Ia te uită cine-a venit să-şi vadă copacul preferat!

Alex se uită în direcţia din care venea vocea, şi-l văzu pe şeful de lucrări stînd în faţa unei mese ticsite cu proiecte.

Se numea Vic Lundstrom, îşi aminti Alex. Era înalt, masiv, şi aducea mult cu un urs grizzly. Iar acum, nu arăta mai prietenos decît ultima oară cînd se văzuseră, în ziua în care protestul organizat de el făcuse ca proiectul firmei *Dawson*

să fie oprit temporar.

Alex rămase pe loc, urmărindu-l pe Vic care punea o piatră pe teancul de hîrtii, ca să nu le ia vîntul, după care se îndreptă spre ei. Se blestemă în gînd că se lăsase angrenat într-o confruntare atît de stupidă, cînd Casey era cu el.

– Ar fi mai bine să te întorci acasă sau măcar la birou. Nu putea să dispară pur şi simplu din faţa lui Lundstrom, dar nu voia s-o ştie pe Casey prin preajmă, în cazul în care lucrurile scăpau de sub control. Vin şi eu imediat.

– De ce? Ce-o să se întîmple? îl întrebă ea, văzînd că tipul se apropia, încadrat de alţi doi. Nu prea cred că aceşti munţi umblători intenţionează să te premieze pentru contribuţia avută la conservarea mediului înconjurător.

Era tentat să-i dea dreptate.

– Ţi-am spus să pleci, îi zise el printre dinţi. Acum, Casey! Mişcă-te!

Cînd Casey văzu că un altul li se alăturase celor trei, se hotărî să ia în seamă sfatul lui Alex, cel puţin parţial. Se dădu înapoi cîţiva paşi.

– Ce cauţi aici, McLean? îl întrebă Lundstrom cînd ajunse la cîţiva metri de Alex. Se propti pe

picioarele depărtate şi-şi puse mîinile în şolduri. Ai de gînd să ne faci alte necazuri? Ţi-ai făcut deja numărul. Ne-ai încetinit destul.

– Care e problema ta, Vic? îl întrebă Alex calm. Tu şi cu oamenii tăi sînteţi plătiţi cu ora. De ce vă faceţi griji?

– Ai auzit vreodată de primele care se dau dacă lucrarea este terminată înainte de scadenţă? Dacă nu reuşim să terminăm la timp proiectul *Dawson,* o să pierdem o grămadă de bani.

– Ăsta da ghinion, *prietene,* zise Alex, deliberat sarcastic. Dar atîta timp cît Jimmy Dawson o să mai încerce să cîştige milioane distrugînd acest oraş, eu unul mă voi strădui să-i pun beţe în roate. Şi deci şi vouă. Poate c-ar trebui să vă căutaţi de lucru în altă parte, la o companie ai cărei proprietari să fie oameni de treabă. Aţi realizat vreun proiect pentru Dawson, cu care să vă puteţi mîndri? Cît timp aveţi de gînd să mai primiţi ordine de la un nemernic?

Ochii şefului de şantier străluciră de furie. Cuvintele lui Alex îşi atinseseră ţinta, şi încă din plin.

– Să-ţi spun eu ceva despre ordinele date de

Jimmy, mormăi Vic. Jimmy a spus că nu vrea să te mai apropii de vreuna dintre proprietăţile lui. A spus că, dacă te mai arăţi pe-aici, am dezlegare să-ţi aranjez mutra. Şi chiar începe să-mi placă ideea.

Alex îşi dori să fi ştiut dacă ea se îndepărtase suficient de mult. Nu-şi putea permite să-şi întoarcă privirea, pentru că trebuia să se uite la cei din faţa lui.

– Cine, tu şi prietenii tăi? bravă el, sperînd că astfel să-i descurajeze pe Vic şi pe tovarăşii lui.

– Mda. Eu şi prietenii mei, îi răspunse Lundstrom.

Nu ţine întotdeauna să bravezi, îşi dădu seama Alex cînd îi văzu pe cei patru apropiindu-se. Încercă să nu-şi piardă cumpătul. Spera ca ea să fie suficient de departe, deja.

– Heei, hei, băieţi... se auzi o voce cîntată, ultrafeminină.

Alături de ceilalţi bărbaţi, Alex îşi întoarse capul s-o vadă pe femeia care era într-atît de idioată, încît să intervină într-un astfel de moment. Inima începu să-i bată cu putere.

Casey stătea lîngă masa cu schiţe şi mîngîia

cu vîrful degetelor piatra care le împiedica să se împrăştie, de parcă ar fi fost faţă-n faţă cu cel mai preţios diamant. Zîmbea dulce şi nonşalant ca o nimfă a pădurilor. Vîntul îi juca prin plete. Ce-avea oare de gînd?

– Pleacă de-acolo! o ameninţă Lundstrom.

– Voiam să vă întreb despre greutatea asta pe care o folosiţi, spuse Casey, imitînd-o perfect pe Marilyn Monroe. Este atît de neobişnuită. De mare şi de... *grea!* Zîmbind, o ridică şi se dădu deoparte.

– Hei! strigă Vic. Pune-o înapoi, ameţito!

– Oh, Doamne, ce rău îmi pare! exclamă Casey, cînd vîntul luă primele hîrtii şi aruncîndu-le în toate direcţiile. Uitaţi-vă ce s-a întîmplat! Sper că nu sînt prea importante!

Alex nici nu clipi, auzind avalanşa de blesteme şi de înjurături a celor patru, porniţi la vînătoare de hîrtii.

Casey se apropie în fugă de el, zîmbind mulţumită.

– Ar fi bine să mă iei cît mai repede de-aici, şefule. Cred că ăştia patru or să fie cam furioşi cînd or să-şi recupereze toate proiectele.

– Ei furioşi? zise Alex, luînd-o de mînă şi rupînd-o la fugă. Stai să mă vezi *pe mine!*

Cînd au ajuns să urce treptele de la intrarea în clădirea lui *The Weekender,* Alex îi ţinuse deja lui Casey un discurs. Era o naivă venită din Est, care îşi băgase năsucul în ceva ce nu înţelegea. El nu era obişnuit să fie salvat de o femeie, dar îi mulţimea totuşi şi i-ar fi rămas recunoscător dacă ea avea să facă *numai* ce-i spunea el de-aici înainte. Nu ştia unde-i fuseseră minţile, de-o lăsase să se implice într-o situaţie care n-o privea nicidecum.

Casey nu reuşise să scoată nici un cuvînt, dar nici nu se străduise foarte tare. De altfel, i se părea că pentru el era bine să poată ţipa, să se descarce pe cineva. Trăise sub presiune în ultimul timp şi trebuia să se elibereze într-un fel.

Alex înjură printre dinţi, dar foarte colorat, cînd deschise uşa şi auzi un uruit. Uitase că era vineri şi că se făcea curat. Dar, la naiba, el nu terminase încă cu ea! Se îndreptă spre scările din celălalt

capăt al holului, cu Casey în spatele lui. Ştia el un loc unde se putea bucura de o oarecare intimitate.

Casey îşi dădu seama că mergeau spre apartamentul lui. Era curioasă să vadă unde locuia, cum trăia. Cînd ajunseră în camera de zi, Alex se opri şi o luă pe după umeri, întorcînd-o cu faţa spre el. De jur împrejur, mobilă standard, o canapea, fotolii îmbrăcate în piele, măsuţe din lemn de nuc şi lămpi funcţionale, genul de obiecte pe care le cumpără un bărbat proaspăt divorţat. Casey bănuia că Alex luase plasă în mai multe rînduri, nu numai atunci cînd căsnicia i se destrămase. Dar poate că şi de data asta era tentată să-i ia partea. Şi de-abia dacă-l cunoştea pe acest bărbat. Nici măcar nu era prea prietenos.

– N-am fost urmăriţi de Vic şi băieţii lui, zise Casey voioasă.

– Nici nu mă aşteptam s-o facă, ripostă Alex. Erau gata-gata să facă paradă cu muşchii lor, dar n-au curaj să plece de-acolo şi să vină aici, în West End, după noi.

– Şi atunci de ce ne-am mai grăbit atît? Şi de ce continui să strigi la mine?

– Nu strig, zise el cu o voce mai domoală. Eu nu ridic vocea la nimeni.

– Poate aşa crezi tu, dar eu ştiu sigur că ţipai la mine. Nu ţi se pare că exagerezi totuşi?

Alex se încruntă. Bănuia că ea avea dreptate. Dar părea să nu se poată controla.

– Chiar nu-ţi dai seama ce-ai făcut acolo, Casey? întrebă el într-un final, încercînd să-şi impună un ton calm, rezonabil. Nu-ţi trece prin minte că, probabil, Vic Lundstrom plănuieşte acum cum să-ţi sucească gîtul drăgălaş cînd va da ochii cu tine, data viitoare?

– Ba da, bineînţeles că-mi dau seama de asta, zise ea răbdătoare. Era tentată să-i mulţumească pentru complimentele făcute, referitor la năsucul ei drăguţ şi la gîtul drăgălaş, dar se hotărî să n-o facă. Venise vremea să treacă la ofensivă. Nu sînt proastă, să ştii. Dar dacă chiar te aşteptai să fug cît mă ţineau picioarele, în timp ce tu erai pe cale să devii carne de hamburger, înseamnă că te-ai înconjurat numai de nevolnici. Îţi place sau nu, şefule, sînt şi eu băgată în... activitatea asta. Sau cum vrei s-o numeşti.

– *Activitate?* explodă Alex. Ţi se pare că a-l

face de rîs pe un şef de echipă, înfuriat în faţa oamenilor lui, poate fi considerată o *activitate?* Să te pui contra unuia ca Jimmy Dawson e o *activitate?* Tipul ăsta nu se joacă!

– Ba da! ripostă ea. Se joacă de-a construitul de castele. Şi ce dacă? Orice: afaceri, politică, legi, chiar şi majoritatea prietenilor, toate sînt nişte jocuri. Iar eu sînt exclusă acum din lumea „adevăraţilor" bărbaţi. Oh, sînteţi atît de previzibili, voi ăştia!

– Nu e chiar totul un joc, zise Alex, recăpătîndu-şi controlul.

– Oh, nu mai ştiu, murmură Casey. Oricum, tu eşti cel care s-a luat de Dawson, tu ai început totul. Şi nu te-am văzut dînd înapoi în faţa celor patru gorile ale sale.

– Asta-i altceva. Pentru mine, Vancouver-ul nu e un loc de popas temporar. Este locul unde am crescut, în care intenţionez să rămîn. A-l alunga pe Dawson din oraş e problema mea, nu a ta. E bătălia mea, nu a ta. Iar cu gorilele lui trebuie să mă descurc eu. Tu trebuie să te ţii deoparte. E un *ordin.*

Casey clătină din cap, cu încăpăţînare.

– Îmi pare rău, şefule. Cîtă vreme fac parte din echipa ta, problemele tale sînt şi ale mele, bătăliile tale sînt şi ale mele, iar gorilele tale sînt şi ale mele.

Alex deveni brusc ameninţător. O privea în tăcere.

– Hei, şefule, zise ea zîmbind şmechereşte. Eşti tare frumos cînd te înfurii, ştiai asta?

El rămase în continuare tăcut. O privea în ochi stăruitor. Casey era ca vrăjită. Îşi ţinu răsuflarea. Simţea vulcanul clocotind înlăuntrul lui. O stare de excitaţie creştea în ea, pe măsură ce treceau clipele. Se întrebă dacă şi Alex simţea la fel. Ştia că era o nebunie, dar spera din toată inima să fie aşa.

Spre uimirea ei, el izbucni în rîs. O luă în braţe şi o strînse atît de tare, că abia dacă mai putea respira. Dar nu-i păsa. Respiratul nu era atît de important.

– Ce-o să mă fac cu tine? murmură el, cînd se opri din rîs. Să te concediez, pentru binele tău?

Casey îi zîmbi.

– Dac-o faci, o să mă lansez în căutarea adevărului despre Dawson de una singură. Se pare

că aici se ascund mai multe decît aş fi crezut şi sînt intrigată.

– Deci, ca să te împiedic să te legi de Lundstrom sau de unul ca el, trebuie să te păstrez în echipa mea, ca să te pot supraveghea?

– Cam aşa ceva, zise ea dulce.

Alex oftă, resemnat.

– Îmi propui un tîrg dificil, *Căpşunico.* O mai studie preţ de cîteva clipe, făcînd-o să se cutremure, apoi adăugă: Ce întorsături ciudate are viaţa, nu-i aşa? Ieri, pe vremea asta, nici nu ştiam că există. Iar azi... Clătină din cap înainte de a-i şopti: Problemele mele sînt şi ale tale, bătăliile mele sînt şi ale tale... Începu să-i sărute fruntea, tîmplele, sprîncenele. Iar gorilele mele sînt şi ale tale, murmură el, zîmbindu-i blînd. Este cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

Ea îşi întoarse faţa spre el, încît gura ei s-o întîlnească pe-a lui, şi-şi trecu degetele prin părul lui întunecat. Ezitant, la început, sărutul deveni tot mai insistent. Buzele lui Alex erau fierbinţi şi ferme, ale ei erau moi şi înmiresmate. Cînd el începu s-o necăjească cu limba, ea îşi desfăcu buzele, invitîndu-l la un sărut tot mai adînc, mai intim.

Simţurile lui Casey îi dădeau semnale de răspuns la noul univers de plăceri ce i se deschidea înainte. Gustul buzelor lui Alex avea aromă de mosc, mîinile îi radiau căldură şi putere în timp ce se plimbau pe spatele ei, trăgînd-o tot mai aproape, pînă cînd trupul ei se modelă după al lui. Cînd Alex îşi lipi palma de spatele ei, apăsînd-o de bărbăţia lui, fiecare părticică a trupului ei tresări. Bătăile inimii îi răsunau în urechi, dar îl auzi şi pe Alex gemînd, înainte de a-şi lipi din nou gura de gura ei. Continuînd s-o ţină lîngă el, cu o mînă începu să-i mîngîie obrazul. Cînd Casey îşi arcui spatele, murmurînd incoerent, Alex începu să-i desfacă nasturii bluzei, pînă cînd sînii, acoperiţi de dantelă, îi umplură palmele.

Tandreţea sărutărilor lui deveni o cerere imperioasă, în timp ce-i necăjea sfîrcurile cu degetul mare şi cel arătător.

Valuri de deliciu o cuprinseră pe Casey. Trupul i se înfierbîntase. Alex dădu deoparte dantela, şi-i sărută sfîrcurile. Ea scoase un strigăt slab şi simţi lacrimi de emoţie căzîndu-i pe obraji. Nu mai încercase niciodată un asemenea sentiment.

– Alex, e prea mult, zise ea pe un ton uşor

răguşit. Prea mult... sau insuficient. Oh, Doamne, nu ştiu ce se întîmplă cu mine... Te rog...

Sărutînd-o, Alex simţi gustul sărat al lacrimilor. Şocat, se trase înapoi. Închise ochii şi inspiră adînc, încercînd să-şi recapete autocontrolul. Cînd ştiu că se putea încrede în sine însuşi, îi aranjă sutienul şi începu să-i încheie nasturii bluzei.

– Dintre toate faptele idioate din viaţa mea, asta le întrece pe toate. Cînd termină cu nasturii, îi şterse lacrimile cu degetele mari. Haide, te duc acasă, zise el încet.

Casey ştiu că-i interpretase greşit reacţia.

– N-ai înţeles, îi zise cu o vehemenţă care o uimi şi pe ea. Nu voiam să te opreşti, Alex. Eram atît de... copleşită.

– Ştiu, Casey, zise el, cu o expresie îndurerată întipărită pe chip. De-asta m-am retras.

Ea se încruntă, confuză. Se oprise din cauza faptului că ea îi răspunsese. Un bărbat cu respect de sine nu se juca cu o femeie care lua toate aceste lucruri prea în serios. Iar Alex era un astfel de bărbat. Nu voia s-o facă să sufere. Era un lucru foarte drăguţ din partea lui, îşi zise ea şi se întoarse cu spatele la el, căutîndu-şi geanta. La

un moment dat, nu mai ştia exact cînd anume o aruncase cît colo. O ridică de pe unul din scaune.

– Nu vreau să mă duci acasă, Alex. Chiar insist de data asta, zise ea cît se poate de ferm.

Alex deschise gura să protesteze, dar Casey ridică mîna, într-un gest de a-l opri.

– Dacă eşti îngrijorat din cauza lui Vic şi a băieţilor, să ştii că n-ai de ce. Nu trec pe lîngă zona lor, iar străzile sînt aglomerate la această oră. Reuşi să-i zîmbească slab, în timp ce se îndrepta spre uşă. Ca să fiu sinceră, aş vrea să fiu singură un timp. După cum cred c-ai observat, ultimele minute m-au cam tulburat.

– Înţeleg, zise Alex, dispreţuindu-se pentru durerea pe care o citea în ochii lui Casey. De ce lăsase ca lucrurile să meargă atît de departe? Ne vedem luni? o întrebă din prag.

– Bineînţeles, îi răspunse Casey imediat. Era hotărîtă să-şi menţină bruma de mîndrie pe care o mai avea. Dar n-o să-mi petrec prea mult timp în birou. Vreau să iau interviuri, să caut idei noi. Eu scriu mai ales acasă, unde am un laptop, aşa că, dacă Ron se face bine, n-o să mă vezi prea des pe-acolo. Sînt mai mult reporter, decît redactor.

Alex îi zîmbi şi el, ca răspuns.

– Să nu dai de vreun bucluc, O.K.?

– Nu-ţi face griji pentru mine, şefule, zise Casey, ridicîndu-şi uşor bărbia. Ştiu să-mi port de grijă în orice situaţie. *Cu excepţia uneia de acest gen,* îşi zise ea, pe cînd închidea uşa în urma ei. Mulţumită lipsei de experienţă, se făcuse complet de rîs.

Alex rămase nemişcat, uitîndu-se fix la uşă şi luptîndu-se cu dorinţa de a alerga după Casey.

Strînse din pumni. N-avea nici o scuză pentru ce făcuse. E adevărat, fusese foarte impresionat de cuvintele ei, de fraza aceea cu „gorilele tale sînt şi ale mele". Da, răspunsese dorinţei lui Casey, dar şi foamei trupului său. Bineînţeles că ar fi fost uşor să-şi spună că ea avea treizeci de ani şi că n-avea nevoie de el ca s-o apere de nimic. Nici măcar de scînteile care ţîşneau între ei.

Dar Casey era o inocentă de treizeci de ani, indiferent de cîtă experienţă ar fi avut cu bărbaţii.

Alex ştia, fără urmă de îndoială, că ea era o femeie precaută, care fusese luată prin surprindere de forţa emoţiilor ei, o femeie care nu capitula uşor, dar cînd o făcea, ca acum, cu el, avea s-o facă pe deplin, fără vreo rezervă.

Îşi aminti de vremurile cînd şi el era la fel de sincer, de încrezător, cînd pasiunile lui erau la fel de oneste şi de adînci, cînd credea că...

Îşi trecu mîna pe la ochi. Se simţea deodată foarte obosit. Îşi dorea să poată coborî pavezele pe care şi le ridicase în jurul sufletului, de-a lungul anilor. Undeva, înlăuntrul lui, ca într-un cocon, sălăşluia acel Alex McLean care ar fi meritat cu prisosinţă tot ce-i putea oferi Casey.

Capitolul 5

Casey se opri acasă doar cît să se schimbe în blugi şi într-un tricou larg, foarte comod. Avea să facă o plimbare lungă. Simţea nevoia să-şi limpezească gîndurile.

Ocolise deja întreaga peninsulă Stanley Park, înainte de a se fi calmat îndeajuns pentru a gîndi raţional şi pentru a accepta posibilitatea extrem de simplă ca Alex, care nu mai era căsătorit, să fi fost încurcat cu altcineva sau să nu fi fost dornic să se mai implice emoţional cu nimeni. Oricare ar fi fost adevărul, fusese norocoasă că el era într-atît de onest, încît n-o indusese în eroare. Instinctele ei de autoconservare, care o slujiseră

atît de bine în trecut, o părăsiseră atunci cînd apăruse Alex. Cum de reuşise el să obţină un asemenea răspuns din partea ei?

Pierdută în gînduri, Casey constată surprinsă că se apropiase de *The Starting Gate.* Un anunţ scris de mînă o făcu să se oprească. Ruby pregătise una dintre faimoasele ei plăcinte cu mere, drept specialitatea după-amiezei de vineri.

O pufni rîsul cînd îşi aminti de comentariile lui Smiley, în legătură cu cei doi contabili care se dăduseră în vînt după plăcintele lui Ruby. Oare încerca să-i ademenească din nou la el? N-ar fi fost exclus. *Găselniţă* reuşea să inspire un asemenea gen de loialitate. Doar o ştia şi ea prea bine.

Intră, se aşeză pe unul dintre scaunele libere de la tejghea şi-i zîmbi lui Smiley.

– Se pare că nu mai pot sta departe de-aici, zise ea, văzîndu-l că ridicase dintr-o sprînceană, întrebător, evident surprins de ora neobişnuită pentru ea. Localul tău a devenit o a doua casă a mea.

– Ce-ai dori? o întrebă el, în timp ce prăjea nişte burgeri, pe care-i întorcea cu mişcări iuţi. Un

prînz mai întîrziat sau o cafea?

– O cafea. Dar să ştii că nu mă grăbesc, îi răspunse Casey, dorindu-şi ca Smiley să nu fi avut atîţia clienţi. Ar fi vrut să-l întrebe dacă complotul cu plăcinta ţinuse.

Smiley se apropie de ea, cîteva minute mai tîrziu, aducîndu-i o cană cu cafea proaspătă.

Cînd îi puse ceaşca în faţă, se aplecă spre ea şi-i şopti:

– Mai stai pe-aici, *Căpşunico.* Nu se ştie cine ar putea să apară. Se apropie acel moment al zilei.

Casey făcu ochii mari. Îi plăcuse întotdeauna să facă pe spioana. Şi de-abia aştepta să afle de unde pornise zvonul despre ziarul lui Alex. Poate că, astfel, îl putea stopa.

– Cred că o să mai stau o vreme, se decise ea cu voce tare. Am cumpărat o revistă de cuvinte încrucişate, pe care abia aştept s-o încep. Şi cred că o să mănînc şi o plăcintă de-a lui Ruby, ceva mai tîrziu.

– O să-ţi fac eu semn dacă va intra cineva pe care să merite să-l cunoşti, îi zise Smiley cu jumătate de gură, apoi se întoarse şi începu să

fluiere nonşalant.

Casey trebui să-şi înfrîneze un chicotit. Smiley ar fi fost un agent secret perfect, îşi zise ea. Nu l-ar fi bănuit nimeni.

Clienţii intrau şi ieşeau. După un timp, strada deveni neîncăpătoare din cauza celor care părăseau Vancouver-ul, în weekend. Pe la ora patru, cafeneaua se umplu din nou. Casey renunţase să mai spere că tipii aveau să se mai arate, dar nu avea inima să i-o spună şi lui Smiley.

Privea fix, gîndindu-se la dezlegarea unui careu conceput de un redactor diabolic de la *The New York Times,* cînd observă că Smiley îi făcea semne disperate cu ochiul. Urmărindu-i privirea, văzu un tînăr îmbrăcat într-un costum, care se aşeza la două scaune de ea.

– O plăcintă, comandă el pe un ton autoritar.

Casey începu să-l studieze cu atenţie. Tinerelul ăsta era unul din cei doi contabili care discutaseră despre posibilul faliment al lui *The Weekender?* Nu părea să fi trecut mult timp de la majoratul lui. Probabil că interpretase greşit semnele făcute de Smiley.

Aşa că, atunci cînd Smiley se întoarse spre ea

privind-o întrebător, ea se încruntă şi clătină uşor din cap, semn că n-avea nici cea mai mică idee despre ce voia el s-o facă să înţeleagă.

El îşi dădu ochii peste cap, apoi se uită din nou spre acel tînăr şi dădu din cap, hotărît.

Ridicînd din umeri, Casey hotărî să-şi încerce norocul.

– Ştie careva de-aici un cuvînt de şapte litere pentru „pierdere financiară"? întrebă ea. Ştia deja răspunsul, dar spera să-l angajeze într-o conversaţie pe băiatul-minune din domeniul fiscal.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Junior încruntîndu-se şi căutînd răspunsul. Urmă o tăcere lungă. După care, Smiley zise, zîmbind triumfător:

– Deficit!

Casey îşi ridică ochii în tavan, frustrată.

Smiley se strîmbă, dîndu-şi seama că-i stricase planul.

Casey îi surîse, în semn de iertare, şi se întoarse la careul ei. Din fericire, mai conţinea şi alţi termeni asemănători.

Spre uşurarea ei, următoarea manevră a ţinut.

– Pot să mă uit şi eu? zise Junior, mutîndu-se pe scaunul de lîngă Casey şi aruncîndu-i un zîm-

bet pe care, cu siguranţă, îl considera irezistibil.

Te-am prins, se gîndi Casey, zîmbindu-i lui Smiley.

Nu mai rămînea decît să afle de unde ştiau tînărul sau însoţitorul lui, acum absent, toate acele zvonuri nefondate.

Sîmbătă, Alex se trezi înainte de răsăritul soarelui. Dormise agitat, în ciuda stării de epuizare care părea să nu-i mai dea pace în ultimul timp. Muncise prea mult, avusese prea multe motive de îngrijorare, prea mult din toate şi, mai ales, o dorea prea mult pe o anumită blondă cu tente de căpşună, care-i invadase gîndurile şi inima. Se ridică din pat, cu mişcări greoaie, şi se îndreptă spre duş.

După ce mîncase două chifle şi băuse suficientă cafea ca să-i dea măcar o aparenţă de vioiciune, Alex se îmbrăcă într-o pereche de pantaloni albi şi un tricou marinăresc, şi coborî în biroul lui, ca să studieze noile reglementări din

domeniul impozitelor care aveau să-i afecteze afacerile.

Termină pe la ora zece, un timp foarte potrivit, se hotărî el, ca să-i facă o vizită unuia dintre patronii firmei care-i ofereau mereu publicitate. Acum, avea o întreagă echipă care să se ocupe de toate, dar relaţia directă nu strica niciodată.

Era o zi tipică pentru clima din Vancouver. Cînd însorită, cînd noroasă. Vremea se schimba, practic, de la un minut la altul. Alex urcă să-şi ia puloverul galben.

Cîteva ore mai tîrziu, văzînd că începuse să plouă uşor şi fiind sigur că ploaia va înceta după cîteva minute, Alex intră la *The Starting Gate.* Privi în jur şi de-a lungul tejghelei. Abia cînd a fost cuprins de un sentiment de dezamăgire, şi-a dat seama că sperase s-o întîlnească pe Casey.

Brusc, îşi dădu seama că se gîndise la ea toată ziua, tresărind ori de cîte ori zărea o femeie care să semene cît de cît cu Casey.

Alex McLean, îşi zise resemnat, *te-a prins rău de tot în mreje.*

Smiley nu se zărea. Îi ţinea locul soţia lui. Era roşcată şi cu cel puţin un cap mai scundă decît

soţul ei. Unghiile şi buzele îi erau demne de numele pe care i-l găsise Smiley.[1] Se îmbrăca adesea cu pantaloni de jocheu, în culori vii.

– Bună, *Găselniţă,* îi zise Ruby veselă lui Alex, care se aşeza pe unul dintre scaunele înalte. Ce să-ţi aduc? Dacă vrei să mănînci, mi-a mai rămas nişte supă. E foarte sănătoasă. Dragul de Smiley zice că de data asta m-am întrecut pe mine.

Alex zîmbi.

– Pare minunată, Ruby. Dar unde e *dragul* de Smiley?

Ruby pufni în rîs, de parcă Alex ar fi făcut cea mai reuşită glumă. Cînd se linişti, îi puse supa în farfurie şi-i tăie o felie groasă de pîine.

– L-am trimis acasă, să-şi facă siesta. E un dulce. Nici că m-aş uita la alt bărbat. Cînd ai unul ca Smiley, nu mai ai nevoie să priveşti în jur.

– Da, cred că aşa e, zise el, gîndindu-se imediat la cea care-i pusese stăpînire pe vise.

Alex trase aer în piept şi expiră lung, de parc-ar fi vrut să alunge toate aceste gînduri. Cînd îşi recăpătă stăpînirea de sine, gustă supa,

1. Ruby – rubin.

o complimentă pe Ruby, apoi o întrebă cînd se întorcea Smiley.

– Voiam să-l întreb ceva, se explică el, jucîndu-se cu lingura prin farfurie şi temîndu-se că Ruby o să creadă că nu-i plăcea.

– Ei bine, dacă este vorba de ce cred eu, zise Ruby cu voce joasă, înţeleg că, de data asta, *Căpşunica* deţine controlul.

Alex îngheţă, cu lingura suspendată în aer.

– Nu-ţi place supa? se strîmbă Ruby.

Revenindu-şi, Alex termină de mîncat, cu toate că-i dispăruse brusc pofta de mîncare. Îşi tot repeta în minte că spusele lui Ruby nu însemnau neapărat că, din nou, Casey era pe cale să intre în vreun bucluc. Dar nu-i trecea deloc prin minte altceva.

Nu mai erau prea mulţi clienţi cînd Alex se hotărî să plece şi nu stătea nimeni lîngă el, pe scaunele înalte, aşa că, în timp ce plătea, îi puse lui Ruby întrebarea care ajunsese să-l obsedeze:

– Ruby, ce anume controlează Casey... *Căpşunica?*

– Vrea cu tot dinadinsul să afle de unde au

pornit zvonurile legate de ziarul tău, îi răspunse Ruby, evident surprinsă că o întrebase aşa ceva. Se uită la ceas, apoi îi zîmbi încurajator lui Alex. Fata este acum la clubul *See-More.* I-a spus lui Smiley că va fi acolo pînă la ora două.

Alex păli şi sări în picioare.

– Clubul *See-More?* Şi ai lăsat-o să se ducă acolo?

– S-o *las?* protestă Ruby. Dar cine sînt eu, maică-sa? Pot s-o ţin aici pînă termină de mîncat totul din farfurie, poate, dar unde pleacă de-aici, e treaba ei.

– Îmi pare rău, zise Alex grăbit. Numai că... Clubul *See-More?* Eşti sigură? De ce s-ar duce Casey acolo? De ce s-ar apropia măcar de un local în care se face striptease?

– Pentru că de-acolo se pare că ar fi pornit zvonul, îi spuse Ruby. Mi se pare mie sau îţi faci griji pentru puştoaica asta? E dulce, frumoasă... Nu sînt multe în ziua de azi care să...

Cu un gest impulsiv, Alex se aplecă peste tejghea şi o sărută pe Ruby pe obraz.

– Smiley a avut dreptate, zise el grăbit. Te-ai întrecut pe tine însăţi. Pot să-ţi cer o mare fa-

voare? zise el, îndreptîndu-se spre uşă.

– Bineînţeles.

– Dacă apare Casey în următoarele două ore şi eu nu sînt cu ea, vrei să-i spui să asculte robotul de la redacţie, pînă cînd reuşim să luăm legătura?

– Sigur. Cred c-ar fi mai bine să mă anunţi şi pe mine, dacă dai de ea, zise Ruby. Ai reuşit să mă îngrijorezi. Aveam impresia că poate să-şi poarte şi singură de grijă, dar cînd auzi atîtea poveşti despre ce-au păţit tot felul de fete nevinovate...

Alex nu mai aşteptă să audă şi restul. Îşi putea imagina o mulţime de detalii monstruoase şi fără ajutorul lui Ruby.

Clubul era la o distanţă de un sfert de oră de mers pe jos. Alex se simţi tentat să se ducă pînă acasă, să-şi ia maşina, dar traficul de sîmbătă era foarte greoi. Încetase şi ploaia, aşa că se hotărî să meargă pe jos.

Nu era prea sigur ce-avea de făcut cînd ajungea la *See-More.* Nu voia să facă din nou pe durul cu Casey, dar trebuia să poarte o discuţie cu ea, pentru că era clar că ea nu înţelegea anu-

mite lucruri în legătură cu viaţa din Vancouver. Dacă faptul că o prevenea avea s-o enerveze, treaba ei. Dacă i se părea că el se amesteca în viaţa ei particulară, avea să-i aducă aminte că şi ea se amestecase în problema *lui.* Începu să exerseze în minte diverse moduri în care-i putea reaminti că el era şeful.

Parcurse distanţa pînă la club în zece minute, încetinind ritmul abia atunci cînd se apropie de clădirea maronie a clubului, încadrată de un magazin porno şi de o casă de amanet.

Fără să ştie încă cum va proceda, Alex se trezi stînd în pragul clubului, ca un spectator încurcat, care încerca să-şi adune tot curajul pentru a intra. Avea s-o găsească oare pe Casey, în cazul în care ea era înăuntru? Şi unde anume? În public? Într-o cameră mai dosnică? Sau chiar mai rău? Îşi încleştă pumnii şi începu să se plimbe furios înainte şi înapoi, certîndu-se cu sine. Iarăşi se purta ca un idiot.

Dacă îşi lăsa imaginaţia în voia ei, poate că ajungea să şi-o închipuie legată de mîini şi de picioare, şi ascunsă cine ştie unde, pentru a fi vîndută mai apoi la un tîrg de sclavi! Ce-l făcuse

să vină după ea, ca şi cum ar fi avut vreun drept asupra ei? Dar chiar *avea,* protestă o parte a minţii lui. Nu numai dreptul, dar şi responsabilitatea de a avea grijă de Casey, ca patron al ei şi nu ca...

Se opri bursc. Nu se putea avînta cu gîndul în acel teren minat al emoţiilor. Trebuia să rămînă calm şi logic.

Iar logica îi spunea să intre în acel club şi s-o scoată pe Casey de urechi, dacă era nevoie!

Se îndreptă spre uşă.

– Aşa-ţi petreci tu după-amiezele de sîmbătă? auzi el.

Inima lui Alex începu să bată cu putere. *Casey.* Dar de ce-i venea vocea din spatele lui? Se întoarse, dezorientat, şi rămase cu gura căscată. Umezeala din aer îi transformase buclele roşcate într-un nor eteric, iar ochii ei căpătaseră o nuanţă verde intens, ca o pădure exotică.

Alex observă că era îmbrăcată într-o fustă şi o bluză încheiată în nasturi pînă sus, cu guler gen *Peter Pan.* Avea pantofi fără toc şi un pulover roşu pe umeri. În mînă, ţinea o umbrelă pe care o învîrtea în joacă. Arăta la fel de nepotrivit ca o

profesoară de la şcoala de duminică, plimbîndu-se pe Hollywood Boulevard, dar Alex bănui că nu arăta degeaba aşa.

Se îmbrăcase cît mai banal, dar trupul lui tresări, în semn de răspuns la senzualitatea pe care o emana ea şi pe care nu reuşea nicidecum să şi-o ascundă.

Cuprins de un val de tandreţe, Alex simţi că i se pune un nod în gît. Tuşi, apoi o întrebă:

– De unde ai apărut?

– Din casa de amanet, îi răspunse Casey, luptîndu-se cu dorinţa de a i se arunca în braţe. Arăta atît de puternic, de curat şi de încrezător în pantalonii albi şi cu puloverul galben. Era ca o rază de soare, raza ei, în mijlocul acestui cartier întunecos. Dar tu de unde ai apărut?

– Păi... de la cafenea. Ruby mi-a zis că te găsesc la *See-More.* Şi... mi-am făcut griji. Casey deschise gura să spună ceva, dar Alex ridică mîinile, ca să-i oprească obiecţiile. Ştiu, Casey, ştiu. Poţi să-ţi porţi şi singură de grijă, eşti un om matur, un reporter cu experienţă, eşti...

– Foarte bucuroasă să te văd, completă Casey zîmbind.

Alex se uită din nou la ea, nedumerit.

– Serios?

– Împrejurimile nu sînt tocmai... prietenoase, recunoscu ea. Am descoperit că una este să te descurci în zonele rău famate ale oraşelor pe care le cunoşti şi alta e într-un loc în care n-ai mai fost niciodată.

Alex spera ca ea să nu-i remarce respiraţia întretăiată, ca urmare a imaginaţiei lui, care-i oferise fantezii înspăimîntătoare. O luă de braţ şi o porni, conducînd-o ferm, departe de străzile mizere.

– Vancouver-ul e un oraş minunat şi, pentru oamenii normali, e un oraş foarte sigur, dar se pare că ai o atracţie specială pentru locurile periculoase, *Căpşunico.* Înţeleg că ai făcut toate acestea pentru mine, adăugă el, şi încă nu ştiu bine dacă să-ţi mulţumesc sau să te consemnez la birou. Vrei să-mi spui şi mie care este legătura între o bîrfă despre *The Weekender* şi despre situaţia lui financiară, şi un nenorocit de club de striptease, un magazin porno şi o casă de amanet?

– Nu ştiu exact, îi răspunse Casey. Adică, se

pare că acei doi tineri pe care i-a auzit Smiley discutînd, lucrează aici, la *See-More,* în fiecare sîmbătă după-amiază. Am aflat că aceşti contabili sînt de fapt studenţi şi mai cîştigă cîte un ban, ţinînd evidenţa la diverse firme ale căror patroni lipsesc temporar. Sînt nişte copii buni. Numai că mai au de învăţat ce înseamnă discreţia şi, poate, să-şi aleagă mai bine clienţii.

Muşchii braţului lui Alex se încordară, trăgînd-o pe Casey mai aproape. Ea îl privi uimită, apoi observă doi *skinheads* apropiindu-se. Se întrebă ce s-ar fi întîmplat dacă s-ar fi întîlnit cu ei pe cînd era singură. Era clar că erau puşi pe harţă. Privindu-i, citi în ochii lor un anume respect cînd îl cîntăriră din priviri pe Alex. Era aceeaşi expresie pe care o citise şi în ochii oamenilor lui Dawson, chiar dacă erau patru contra unu.

Din anumite puncte de vedere, Alex părea un om drăguţ, extrem de civilizat, se gîndi Casey cu un anumit sentiment de mîndrie. Dar sub această aparenţă se ascundea un bărbat dur, impozant, cu care era mai bine să nu ai de-a face. Ea simţise acest lucru, pe care-l observase şi Brittany, şi pe care-l recunoşteau, se pare, bărbaţii cu care

se întîlneau.

Aceste gînduri o făcură să se înfioare din cap pînă-n picioare. Simţea cum i se înfierbîntă sîngele, dar n-avea încotro: trebuia să continue să meargă, să vorbească, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

– Sînt cam nedumerit, Casey, zise Alex, după ce se asigură că nu vor avea necazuri cu cei doi.

El era nedumerit? se gîndi ea. Îl privi însă întrebător şi-i zîmbi.

– Cum de-ai aflat unde să-i găseşti pe cei doi contabili?

Casey începu să-i explice ce se întîmplase în după-amiaza trecută, cînd reuşise să intre în vorbă cu Chris, tînărul neîndemînatic, care nu se pricepea deloc la cuvinte încrucişate. Dar îi povestise tot ce ştia, şi-i spusese unde-l putea găsi pe colegul lui, Eric, cu care ţinea evidenţele contabile la clubul *See-More.*

– Deci, ai trecut pe la club să vorbeşti cu Eric, zise Alex, încercînd să se concentreze asupra spuselor lui Casey şi să ignore valul de emoţii care pusese stăpînire pe el. Cum de-ai reuşit să-l

faci să-ţi vorbească? o întrebă el absent.

– I-am spus că sînt de la *The Weekender* şi că vreau să scriu un articol despre studenţii ambiţioşi, care lucrează pe perioada verii. Chiar vreau să scriu un astfel de articol, să ştii. E un subiect interesant, nu crezi?

Alex dădu din cap, semn că era de acord.

– Eric a spus ceva despre *The Weekender?* Despre faptul că ziarul nostru se duce la fund? De unde ştia asta?

Ziarul nostru, repetă Casey în gînd, uimită că Alex se exprimase astfel. Era doar o figură de stil, era adevărat, dar totuşi...

– De fapt, Eric m-a sfătuit să-mi caut o altă slujbă. Zîmbindu-i şiret, adăugă: Patronul de la *See-More,* Frankie, sau cam aşa ceva, a sugerat că, avînd o costumaţie adecvată, o altă coafură şi cîteva ore de antrenament, aş putea să devin atracţia serii.

Alex încercă să nu şi-o imagineze urcînd pe o astfel de scenă. Era în stare să împartă pumni încoace şi încolo, iar Frankie, cel care sugerase toate astea, merita un „tratament" special.

– Alex? zise Casey, surîzînd. Să ştii că i-am

refuzat oferta.

Străduindu-se să rîdă, Alex îşi repeta în minte că era cazul să se potolească. Nu-i stătea în fire să fie atît de posesiv.

– Deci şi Eric, şi Frankie ţi-au spus să abandonezi nava înainte ca ea să se scufunde?

Casey dădu din cap.

– Frankie este cel care i-a şoptit lui Eric la ureche că zilele lui *The Weekender* sînt numărate. Se pare că ai refuzat publicitatea pe care voia s-o facă clubului său în ziarul tău.

– Aşa este, zise Alex, încruntîndu-se. Dar să lanseze zvonul că sînt pe punctul de a da faliment? Mi se pare o reacţie ostilă cam exagerată, nu crezi?

– Nu cred că Frankie este cel care a lansat zvonul, zise Casey gînditoare. Cred că l-a transmis doar. Cînd l-am întrebat de unde ştie, mi-a zis că nu-mi poate spune decît că sursa e demnă de încredere. Zîmbi. Aşa a zis. De încredere. Proprietarul magazinului de lîngă club mi-a fost de mai mare ajutor. Mi-a spus că ştie şi el despre faliment de la tipul care încasează chiria. Nu ştiu dac-ai observat, dar clubul, magazinul şi casa de

amanet fac parte din aceeaşi clădire. Tipul e angajatul unei firme de construcţii.

– Ce firmă? o întrebă Alex încordat. Doar nu e vorba de *Dawson?*

– S-ar putea, dar nu sînt sigură de asta.

– Te-ai descurcat foarte bine, Casey, îi zîmbi Alex, bătînd-o uşor pe mînă şi încercînd să-şi ascundă dezamăgirea pentru că ajunseseră într-un punct mort. Ai aflat o mulţime de informaţii şi asta pe un teritoriu complet ostil.

Oprindu-se din mers, se întoarse s-o privească în ochi.

– Inclusiv, zise Casey, surîzînd satisfăcută, numele companiei.

– Glumeşti.

– Nu. Cînd am fost la *See-More* să-l caut pe Eric, el scria ceva. De mînă. Înregistra ceva, n-am înţeles exact ce: rate sau chirii. Dar scrisul lui e foarte citeţ, chiar şi cu...

– Susul în jos, o completă Alex entuziasmat, îmbrăţişînd-o. Oh, Doamne, erai într-un asemenea loc şi tot ţi-a dat prin minte să te foloseşti de acest vechi truc gazetăresc? Casey McIntyre, eşti fantastică! E prea frumos ca să poată fi adevărat!

Eşti... Vocea i se frînse, văzînd-o pe Casey privind pe după el, încruntată. Ce s-a întîmplat? o întrebă el, întorcîndu-se.

– Un băieţaş se apropie de noi, plîngînd.

Alex văzu cine era şi gemu înfundat.

Era sigur că nu se înşela. O nouă fază a campaniei murdare se declanşase.

Capitolul 6

– Linişteşte-te, Scotty, îi zise Alex băieţelului necăjit, care plîngea în hohote. Ce s-a întîmplat? Ai necazuri acasă?

Clătinînd din cap, Scotty îşi şterse lacrimile de pe obraji şi-şi trase cu zgomot nasul.

– Orice-ar fi, o rezolvăm noi, zise Alex, mîngîindu-l pe creştet. O.K.?

– O.K., spuse băieţelul, dar buza de jos încă îi mai tremura. Ziarele mele. Un tip mi-a furat tot teancul şi a luat-o la fugă prin parc. Am vrut să-l urmăresc, dar era mai mare decît mine şi n-am putut să ţin pasul cu el. Mi le-a aruncat pe toate prin tufişuri ca să se ude şi să nu mai fie bune de nimic. Acum nu mai pot să-mi fac rondul.

– Ba poţi, zise Alex. Întotdeauna tipărim mai multe ziare. Haide să-mi arăţi unde s-a întîmplat asta, ca să strîngem amîndoi ziarele, după care vom merge la redacţie să-ţi dau altele, pe care o să te ajut să le vinzi.

Casey rămase uimită auzindu-l pe Alex. Ştia deja că proprietarul lui *The Weekender* era un om deosebit, diferit de ceilalţi pe care-i cunoscuse. Dar să vîndă ziare?

– O să te ajutăm *amîndoi,* zise ea.

Alex o privi în ochi şi se îndreptă de umeri.

– Da, *amîndoi,* repetă el cu voce joasă, uşor răguşită.

Îşi zîmbiră, iar Casey ştiu că, în acea clipă, se crease o punte între ei, fragilă, poate, dar construită din oţelul unei prietenii adevărate.

Într-un sfîrşit, Alex privi spre băiat şi-l bătu uşor pe umăr.

– Haide, Scotty, du-ne la locul faptei, zise el, făcîndu-i cu ochiul şi transformînd necazul băieţelului într-o aventură.

În drum spre parc, Alex încercă să afle toate detaliile de la Scotty, dar nu reuşi să scoată de la el decît că un tip „foarte rău" era vinovatul.

– Alex, acest gen de lucruri se întîmplă frecvent? întrebă Casey, cînd el renunţă să-l mai chestioneze pe băiat. Pari să iei totul foarte în serios.

– Cînd intri într-o astfel de afacere, trebuie să fii pregătit să ai de-a face cu tot soiul de vandali, îi răspunse el. Face parte din dedesubturile acestei meserii.

Casey îşi dădu seama că Alex nu voia să discute despre posibilele implicaţii ale acestui act de vandalism de faţă cu Scotty, aşa că renunţă la subiect.

După ce făcură un popas să cumpere cîteva pungi de plastic de la un magazin din apropierea parcului, găsiră ziarele ude, le îndesară în pungile mari şi le depozitară lîngă un coş de gunoi.

Cînd s-au întors la *The Weekender,* Alex a intrat în biroul lui să vadă ce mesaje mai primise şi, mărturisi el cu greu, s-o sune pe Ruby, ca să-i spună că, din fericire, Casey ieşise teafără din clubul *See-More.*

Amuzată, Casey îl luă pe Scotty cu ea la depozit. Nu ştia prea bine unde erau puse ziarele

din ziua aceea, iar directorul de difuzare, un student ambiţios la jurnalistică, pe nume Kirk Bishop, îşi terminase treaba şi plecase acasă.

Tocmai reuşise să dea peste unul dintre sacii de care avea nevoie, cînd îl văzu pe Alex intrînd. După expresia lui încrîncenată, înţelese că se întîmplase ceva grav.

– Ce e? întrebă ea precaută.

– M-a sunat Kirk. Ceea ce i s-a întîmplat lui Scotty s-a mai întîmplat şi altor trei puşti. Nişte tineri mătăhăloşi i-au atacat şi le-au distrus ziarele.

Casey păli.

– Patru trasee? Ai suficiente ziare ca să acoperi paguba?

– Ei, nu e chiar atît de rău precum pare, îi răspunse Alex, trecîndu-şi degetele prin păr şi uitîndu-se în jur, să-şi dea seama cîte ziare mai avea. Traseele nu sînt acoperite de un singur băiat. Toţi sînt cam de vîrsta lui Scotty, aşa că folosim mai mulţi pe aceeaşi rută. Dar va fi o problemă să adunăm atîtea ziare, totuşi. Din fericire, Kirk voia să mai deschidă două puncte de vînzare, aşa că

ne-au mai rămas aceste două teancuri. Le vom distribui, pentru ca abonaţii să n-aibă de suferit. Încercă să zîmbească. Dacă n-ai alte planuri, mi-ar prinde bine o mînă de ajutor. Asta dacă n-ai ieşit din joc.

– Să ies din joc? Numai să încerci să scapi de mine! îi răspunse Casey. O s-o sun şi pe Brittany să vină. Vorbisem să mergem la un film. O să ne fie de ajutor. Îi vom însoţi fiecare pe cîte unul dintre băieţi.

Văzînd că Alex se pregătea să protesteze, îi atinse buzele cu vîrful degetelor şi clătină din cap. Nu te obosi să mă contrazici, Alex. Se spune, şi cred că în mod justificat, că sînt încăpăţînată.

Spusele ei îi părură vag familiare lui Alex, dar nu reuşi să-şi aducă aminte unde le mai auzise, pînă cînd Casey îi făcu cu ochiul şi se îndreptă spre biroul ei s-o sune pe Brittany.

Casey era în bucătăria apartamentului ei, în timp ce Alex stătea lungit pe canapeaua din ca-

mera de zi. Capul i se odihnea pe o pernă moale, iar creierul lui obosit încerca să realizeze cum de ajunsese aici, în ciuda celor mai bune intenţii ale sale.

Se părea că totul se întîmplase absolut natural; aproape că nici nu observase. Locuinţa lui Casey era foarte centrală, iar ea sugerase să se întîlnească acolo cu toţii, ca să mănînce o pizza, după ce-şi terminau traseele. Copiii fuseseră încîntaţi, sunaseră acasă să ceară voie, iar atacul asupra ziarelor se transformase pe negîndite într-o petrecere. Brittany îi sugerase lui Kirk s-o ducă acasă, ca şi pe puşti, dealtfel, şi, brusc, casa rămăsese pustie.

– Scoate-ţi pantofii şi pune-ţi picioarele sus, şefu', zise Casey. Fac imediat un ceai.

Spre mirarea ei, el făcuse întocmai.

Din fericire sau din nefericire, el era atît de frînt, că nu putea să profite de avantajul de a fi rămas singur cu Casey. Se frecă la ochi, încercînd să şi-i menţină deschişi. Voia să discute despre tot ce se întîmplase. Voia să audă toate detaliile pe care ea nu i le povestise încă, să sa-

vureze faptul că era cu ea. Poate că dacă înceta să se mai lupte cu starea de epuizare şi ar bea un ceai, avea să aibă un nou elan pentru a reuşi să ajungă pînă acasă.

Era o idee bună. Doar cîteva secunde...

Casey zîmbi şi simţi din nou că i se strîngea inima. Alex dormea adînc. Părea atît de vulnerabil!

În linişte, Casey puse pe masă tava cu ceştile de ceai şi se duse în dormitor să aducă o pătură. Poate c-ar fi trebuit să-l trezească şi să-l trimită acasă, dar nu-l putea deranja, ştiind cît era de obosit.

Cîteva clipe mai tîrziu, îl învelea cu grijă, încercînd să-şi înfrîneze dorinţa de a-i îndepărta o şuviţă de pe frunte, de a-l săruta pe pleoape şi chiar de a se strecura lîngă el. Dar probabil că nu se făcea să profite de un bărbat neajutorat. Aşa că stinse lumina şi îşi luă ceaşca cu ceai în pat.

Adormi imediat, cu o uşurinţă pe care nu şi-ar fi imaginat-o, liniştită la gîndul că Alex era lîngă ea.

Se auzi sunetul ascuţit al unui claxon, iar Alex sări ca ars de pe canapea, complet dezorientat. Se uită în jur.

Clipi, înţelegînd brusc unde era. Razele soarelui pătrundeau prin fereastră. Ce grozav, se gîndi el dezgustat. Petrecuse noaptea *la* Casey, şi nu *cu* ea. Dormise buştean. Ce minunat! Probabil că ea fusese absolut încîntată de o asemenea companie.

Încercînd să nu facă nici un zgomot, se dezveli şi lăsă pătura pe unul din braţele canapelei. Îşi netezi cît de cît părul, îşi luă pantofii şi ieşi pe vîrfuri din camera de zi. Bucătăria, care era chiar la intrare, era goală. Alex îşi imagină că ea dormea în dormitorul din stînga, de la capătul holului. Dacă nu făcea nici un zgomot şi n-o trezea, poate că reuşea să iasă basma curată. Nu putea spera

ca ea să uite că avusese un musafir peste noapte, dar atîta vreme cît nu trebuia să dea ochii cu ea...

– Bună, zise ea cu glas dulce, ieşind din dormitor.

Alex rămase înţepenit. Observă cum sînii ei plini se conturau sub tricoul roşu cu care era îmbrăcată. Inima i se zbătea precum aripile unui vultur speriat, văzînd-o sprijinită de tocul uşii. Părul, umed după duş, o făcea să arate extrem de sexy. Alex înghiţi în sec.

– Dar n-am scos nici un sunet, protestă el, deranjat de faptul că fusese surprins.

– Tocmai voiam să vin să văd dacă te-ai trezit, zise ea. Baia se află după dormitorul meu. Suficient de departe ca să-mi pot face un duş fără ca tu să mă auzi, continuă ea cu mult calm. Ai dormit foarte adînc. Cred c-ai fost îngrozitor de obosit.

– Eram, dar asta nu e o scuză pentru...

– Alex, te rog, spuse Casey. Ochii îi străluceau, amuzaţi. Fără regrete de a doua zi, bine?

– Regrete? repetă el, încruntîndu-se nedumerit.

Casey se depărtă de perete şi se apropie de el.

– Nu-ţi face griji, şefu'. Virtutea îţi este încă intactă. Îi mîngîie bărbia cu vîrful degetului arătător.

Înainte ca el să poată reacţiona în vreun fel, Casey trecuse pe lîngă el şi intra în bucătărie.

– Poţi să faci un duş pînă pregătesc eu micul dejun. Ţi-am adus în baie prosoape curate, un aparat de ras şi o periuţă nouă de dinţi. Am citit undeva că trebuie să-ţi schimbi periuţa cam la fiecare două săptămîni, aşa că am cumpărat o mulţime de la farmacia de lîngă redacţie. Se uită la el peste umăr şi zîmbi. Le-am cumpărat cînd s-a făcut o reducere de preţ, pe care au anunţat-o şi în *The Weekender.* Îmi face plăcere să-i ajut pe cei din a căror reclamă îmi iau şi eu salariul.

– Cred şi eu, zise Alex, rîzînd. Renunţase deja la planul de evadare şi tensiunea din trup părea să se fi risipit. O dorea în continuare pe Casey, era aproape o stare permanentă. Se hotărî să facă un duş. Era o stare de intimitate puţin ciu-

dată, poate. Se hotărî să-l facă cu apă rece.

Dar nu i-a fost de prea mare ajutor. O dorea. Poate mai mult ca oricînd.

– Ruby ar face atac de cord dac-ar şti ce mănînc acum, zise Casey, pe cînd termina şi ultimul cîrnat. Mai mîncaseră şi omletă, şi pîine prăjită. Dar mi se întîmplă adesea să nu ţin seama de colesterol, aşa că nu mă simt prea vinovată.

Alex zîmbi.

– Mă întreb dacă doctorul lui Smiley a ştiut că, atunci cînd i-a impus acestuia un anume regim, a schimbat obiceiurile unui întreg cartier. Cît despre Ruby...

– Ce-i bun pentru Simley, e bun pentru oricine, ziseră în cor Alex şi Casey.

Pe cînd rîdea, Alex îşi dădu seama că, ori de cîte ori se afla în compania lui Casey, totul părea să se transforme într-un soi de sărbătoare. Avea un ascuţit simţ al umorului. Reuşea să-l facă să înţeleagă că undeva, la un moment dat, începuse

să ia lucrurile prea în serios.

Sorbi din cafea şi hotărî că voia să ştie mai multe despre ea. Mult mai multe. Dar de unde să înceapă? Şi cum?

– Mi se pare minunat felul în care te-ai integrat în comunitatea din West End, spuse el, încercînd să îndrepte discuţia asupra persoanei ei. Nici n-ai zice că ai venit în oraş cu doar o lună în urmă.

– Am avut noroc, spuse Casey, ridicînd uşor din umeri. Brittany a fost cea care mi-a netezit calea. Cînd a venit în Vancouver, acum cîteva luni, era singură. Dar cînd am ajuns eu aici, aveam toate elementele cu care să-mi pot clădi un cămin. *The Starting Gate,* de exemplu. Smiley şi Ruby ţineau deja mult la Birttany şi m-au primit şi pe mine cu braţele deschise.

– Ceea ce e foarte important pentru tine, zise Alex. Vreau să spun, faptul că te simţi ca acasă.

– Cred că da, recunoscu ea.

– Mi-ai spus că independenţa este cea care contează cel mai mult, remarcă Alex. Le poţi avea pe amîndouă?

Casey se foi pe scaun, stînjenită. Alex descoperise chiar motivul care o menţinea într-o con-

tinuă stare de nemulţumire.

– Am fost crescută în spiritul independenţei, spuse ea, cu toate că ştia că nu-i răspunsese la întrebare.

– Şi cu sentimentul că e foarte important să aparţii cuiva? o întrebă Alex cu blîndeţe, sesizînd că atinsese un punct sensibil.

Casey deschise gura să protesteze, dar se opri. Ceva îi spunea să fie sinceră cu el.

– Nu chiar, recunoscu ea. Casa noastră n-a fost una prea primitoare. Eu m-am simţit ca acasă la Brittany, cu părinţii ei, decît cu ai mei. Nu s-au înţeles niciodată. Căsnicia lor a fost o greşeală chiar de la început, iar eu am fost, la drept vorbind, „accidentul" care a dus la această greşeală. Au rămas împreună din cauza unei convingeri prost înţelese, că un copil trebuie să trăiască într-un cămin. Adolescentă fiind, am încercat să-i conving că acela nu era un cămin şi că o despărţire sau chiar divorţul, ar mai fi putut drege cîte ceva, dar au rămas de neclintit, iar acum par să nici nu mai vrea să trăiască unul fără celălalt. Cred că mînia e de preferat incertitudinii.

Alex era impresionat. Bănuise, din marea ei

dragoste pentru independenţă, că nu avusese o copilărie prea fericită. Era evident acum că aşa era, dar acest lucru n-o transformase deloc într-o persoană cinică. Ci într-una plină de compasiune şi foarte iubitoare. Se gîndi la copilăria lui fericită, din voioasa casă McLean. Dezamăgirile veniseră mai tîrziu, majoritatea din vina lui, şi-i afectaseră optimismul înnăscut. Putea învăţa o mulţime de la ea, îşi dădu Alex seama.

Casey îi văzu expresia îndulcindu-se şi un val de căldură îi străbătu trupul. Se întoarse repede, şi-şi făcu de lucru prin bucătărie.

– Mă întreb dacă Ron va veni mîine la lucru, spuse ea pe un ton lipsit de griji, încercînd să schimbe subiectul.

Alex o privi tăcut cîteva clipe, încă înmărmurit de intensitatea sentimentelor sale. Ar fi vrut s-o ia în braţe, s-o ţină strîns... *Gata, opreşte-te!* îşi zise.

– Cred c-ar trebui să verific mesajele pe care le-am primit între timp la birou, spuse el, ridicîndu-se. Pot să dau un telefon?

– Bineînţeles, zise Casey, zîmbindu-i politicos.

Alex intră în camera de zi şi formă numărul cu mişcări reflexe. Nu era foarte mîndru de felul în

care tocmai se retrăsese de lîngă Casey, cînd de fapt voia să fie lîngă ea, şi cînd Casey îi oferise o şansă, în felul ei, simplu, ezitant. Acel Alex McLean de altădată n-ar fi reacţionat astfel.

Dar el nu mai era demult *acel* Alex McLean. Era un bărbat a cărei afacere îi solicita toată energia, îi ocupa tot timpul şi al cărui viitor financiar se putea mări într-o clipă. Ce femeie ar fi putut rezista prea mult lîngă el?

Ascultă mesajele înregistrate de robot şi se înapoie în bucătărie.

– Ce s-a mai întîmplat? îl întrebă Casey, ridicîndu-şi privirea de la vasele pe care le spălase.

Alex luă un prosop şi începu să le şteargă.

– A sunat soţia lui Ron, zise Alex. Din nefericire, nu ţi-a urmat sfatul decît ieri şi atunci a ajuns direct la Urgenţă. Avea dureri atît de mari, încît nu mai avea de ales. S-a dovedit că nu era numai puţin răcit.

Casey îşi ţinu răsuflarea.

– Ce are?

– Apendicită. A ajuns în ultimul moment pe masa de operaţie, atît s-a încăpăţînat că n-avea nimic.

– Dumnezeule, e în afară de orice pericol?

– E bine. Dar... zîmbi el, nu va putea veni la slujbă cel puţin două săptămîni.

Inima lui Casey bătea cu atîta putere, că sunetul i se reverbera în urechi. Nu se aşteptase ca noua ei carieră să-i ofere atît de curînd o provocare. Pe deasupra, contase pe Ron să fie un fel de tampon între ea şi Alex. Acum, dintr-o dată, era nevoită să facă faţă singură?

Dar înainte de a se gîndi la ea, trebuia să se gîndească la Alex. Probabil că era neliniştit, nu ştia ce-i mai putea rezerva viitorul.

– Mă descurc, eu, şefu', zise ea, încercînd să pară mai curajoasă decît era de fapt. Nici o problemă.

Alex lăsă jos prosopul şi-i puse o mînă pe umăr, trecîndu-şi apoi uşor palma peste obrazul ei, mîngîindu-i cîteva şuviţe rebele. Se părea că n-avea de ales, că trebuia să se încreadă pe deplin în Casey şi să lucreze cu ea pentru un timp. Se întrebă dacă nu cumva destinul încerca să-l facă să înţeleagă ceva.

– Ştiu că te descurci, spuse el, mişcat de o asemenea loialitate. Să nu uiţi însă că şi eu fac

parte din echipă. Aşa că o să ne ocupăm amîndoi de toate, *Căpşunico. Amîndoi.* M-ai înţeles?

Casey dădu din cap, aproape imperceptibil, învăluită de privirea magică a lui Alex, de atingerile lui atît de posesive.

De-abia dacă mai respira, de anticipare; buzele i se desfăcură uşor, nerăbdătoare...

Dar Alex se desprinse de ea şi, spre frustrarea lui Casey, se reîntoarse la vasele pe care le ştergea. Lui Casey îi veni să-i arunce cu o farfurie în cap.

Săptămîna lor de lucru a început cu o scurtă vizită la spital. Marie Coulter îi rugase pe Alex şi pe Casey să treacă pe la soţul ei. Deşi era încă ameţit după operaţie, Ron nu voia deloc să se liniştească pînă ce nu va fi fost sigur că toate mergeau bine la redacţie.

Casey renunţase cu inima grea la pantalonii scurţi, în favoarea unora lungi, din bumbac, şi al unui pulover din dantelă. Merseseră amîndoi spre

clădirea lui *The Weekender,* ca Alex să se poată schimba şi să-şi ia maşina.

La spital, Ron era în vervă. Le-a dictat o listă întreagă de instrucţiuni la amîndoi. Alex lua notiţe, de parcă Ron ar fi fost şeful, şi nu el.

Discuţiile despre cine ce anume ar trebui să facă au revenit adesea pe parcursul următoarelor zile. Alex era uimit că ea nu-i cerea mai deloc ajutorul, în timp ce Casey era plăcut surprinsă de cît ajutor primea din partea lui. În ceea ce-i privea pe amîndoi, sentimentele personale şi-au pierdut întîietatea, în favoarea cerinţelor impuse de munca lor.

Casey avea o mulţime de evenimente pe care trebuia să le relateze. Studia ştirile primite de la agenţiile de presă, citea scrisorile primite la redacţie, se ocupa de o mie de alte lucruri la care nici nu se gîndise pînă atunci. Munca unui redactor-şef de săptămînal nu se termina niciodată, constată ea.

Alex se întîlnea adesea cu contabilul lui, făcea obişnuitele vizite pe la ziarele mai mici, din suburbii, lua masa cu posibili clienţi care şi-ar fi putut face reclamă în ziarul lui, ţinea şedinţe cu agenţii

de vînzări, ale căror rapoarte îi confirmaseră suspiciunile despre ziarele furate.

– Închipuieşte-ţi, zise Marg Abbott indignată, vineri după-amiaza, în timp ce punea cîteva articole pe biroul lui Casey. Nici nu mi-aş fi imaginat că poate fi cineva atît de josnic.

Ridicîndu-şi privirea de pe unul dintre articolele la care lucra, Casey clipi de cîteva ori.

– Josnic? Cine?

– Nu ţi-a spus Alex? Vînătorii lui *The English Bay Gazette* au mers pe la toţi clienţii noştri, săptămîna asta, cu fotografii ale ziarelor noastre, zăcînd în noroi. Au spus peste tot că difuzarea noastră nu e chiar cum pretindem noi, că au făcut întîmplător fotografiile, văzîndu-i pe băieţii noştri că le aruncau în tufişuri decît să le distribuie.

În timp ce Marg îşi continua povestea, ajutată de Sandra, amîndouă fiind entuziasmate de felul în care făcuse Alex faţă situaţiei, Casey le asculta numai pe jumătate. Era îngrijorată. Alex îi spusese despre ce făcuseră cei de la *The Gazette,* şi-i mai spusese şi că se aşteptase de mult la asta. Era aproape sigur că editorul lui *The Gazette* îi plătise pe acei vlăjgani. Dar era o acuzaţie gravă, care

trebuia dovedită. Probabil că nici nu merita efortul. Alex le demonstrase tuturor că ziarele abonaţilor ajunseseră în totalitate la destinaţie, aşa că tot complotul îşi ratase ţinta.

Admiraţia lui Casey pentru Alex nu mai cunoştea margini.

– E greu de crezut că un om de afaceri se poate înjosi într-atît, numai ca să înlăture concurenţa, murmură ea, cînd conversaţia celor două încetă. O teorie i se contura în minte. Părea greu de crezut, dar explica coincidenţa greu de înţeles a numeroaselor atacuri asupra lui Alex din diverse direcţii. Îşi dorea numai să fi avut timp să-şi verifice această teorie.

– Ştii ce mă deranjează cel mai tare? zise Marg, atrăgîndu-i atenţia lui Casey. Faptul că cineva se poate răzbuna astfel pe nişte copii. Cînd mă gîndesc la micul Scotty cum mai plîngea! Îmi vine să-l strîng de gît pe vinovat!

Marg tocmai spusese ceva care-i stîrnise curiozitatea lui Casey, aşa că întrebă:

– Dar de ce sînt cu toţii copii. Se pare că fac treabă bună, e-adevărat dar n-am mai văzut un ziar care să se distribuie exclusiv prin intermediul

unor puşti de pînă-n doisprezece ani. Să fie un motiv oarecare sau e doar o întîmplare?

– Există un motiv, îi răspunse Marg. Toţi provin din familii cu probleme. Alex face parte dintre acei oameni de afaceri care încearcă să-i ajute pe cei necăjiţi, fără să uite că au şi ei mîndria lor. În timp ce fraţii lor mai mari găsesc de lucru la restaurante sau la magazine, cei mici sînt angajaţi de Alex.

Casey se prefăcu că era concentrată asupra articolului. Nu mai voia să audă nimic. Nu voia să ştie cît de minunat putea fi Alex. Ştia deja destule. Dacă mai auzea un singur cuvînt, cădea în prăpastia de care se temea atît: se îndrăgostea de el. Şi apoi, ce urma?

Ar fi fost pentru prima oară în viaţa ei că se îndrăgostea cu adevărat.

De un bărbat care nu făcea decît să bată în retragere ori de cîte ori se atingeau, din întîmplare.

Capitolul 7

– Casey, ce faci aici?

Ea îşi ridică privirea. O prinsese pe picior greşit. Alex stătea în prag. Era ora şase şi jumătate, se gîndi Casey vinovată. Toţi ceilalţi plecaseră de mult.

Casey închise dosarul pe care-l studia şi se strădui să nu-şi arate tulburarea. Alex avusese diverse întîlniri toată după-amiaza şi crezuse că va lua masa cu unul dintre clienţi. Cînd plecase, era îmbrăcat în costum, cu cravată, semn că voia să-l impresioneze pe vreunul mai greu de convins. Era mai mult decît un om devotat companiei lui, observase Casey. Era pur şi simplu obsedat de ea.

Dar în seara asta, o păcălise. Se întorsese la redacţie, ca s-o surprindă, demonstrîndu-i că încălcase înţelegerea lor.

Se hotărî că tactica cea mai bună era să abordeze situaţia cu seninătate.

– Ce crezi că făceam? Mă gîndeam să revăd sumarele de peste săptămînă. Dar cred că sînt pe cale să aud din nou discursul cu „să nu mai rămîi niciodată singură pe-aici" din partea şefului şi probabil că voi auzi din nou treaba aia cu „să-mi mişc fundul în altă parte".

– Bine gîndit, ripostă Alex, acoperind distanţa dintre ei în trei paşi. Intenţionase s-o ia de încheieturi, s-o ridice în picioare şi să-i ţină o predică de s-o ţină minte. Dar văzînd-o că-şi sprijinea picioarele de marginea biroului, îşi schimbă tactica. Îşi strecură un braţ pe după spatele ei şi pe celălalt sub picioare, şi începu s-o poarte în braţe spre uşă.

Casey izbucni în rîs. Îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui.

– Nu mă poţi ţine, prostănacule. Sînt prea grea.

Alex se opri brusc. O privea cu ochi mari, pen-

tru că abia acum îşi dădea seama ce făcuse. Fragila stăpînire de sine, pe care şi-o impusese cu atîta dificultate în ultima săptămînă, îl părăsise.

– Nu eşti grea deloc, şopti el cu o voce uşor răguşită. Dar ce naiba fac eu, *acum?* La naiba, Casey, nu pot să rămîn lîngă tine mai mult de treizeci de secunde fără să-mi pierd şi ultima fărîmă de autocontrol!

Ochii lui Casey scăpărau de furie. Alex tocmai voia s-o lase jos! După ce-i accelerase pulsul, voia să o repună pe picioare şi s-o lase să plece!

Nu şi de data asta, îşi spuse ea.

– Naiba să te ia, Alex McLean, zise ea şi-i trase capul lîngă al ei. Îl sărută apăsat.

Buzele lui rămaseră inerte cîteva fracţiuni de secundă, ca şi cum ar fi vrut să se împotrivească. Dar ea se jucă cu buza lui inferioară, apoi cu cea superioară, îndepărtînd orice rigiditate. Braţele lui se strînseră în jurul gîtului ei şi un geamăt înfundat se auzi. Treptat, rezistenţa lui Alex se transformă într-o participare plină de dorinţă. Casey, care-i explica şi-i savura aroma, se trezi dăruind, în loc să primească. Deja gura lui Alex, stăruitoare, o poseda pe-a ei.

Ţinînd-o în continuare în braţe, Alex ieşi în hol. Plăcut surprinsă, Casey îşi îngropă capul în scobitura gîtului lui, sărutîndu-l din timp în timp şi inhalîndu-i parfumul. Începu să-i lărgească nodul de la cravată, şi-şi strecură degetele pe sub cămaşa din bumbac.

Îl auzi pe Alex respirînd întretăiat, dar ştiu că acest sunet n-avea nici o legătură cu faptul că o purta în braţe. Urcă scările cu multă uşurinţă, ca şi cum n-ar fi purtat nici o povară. Ea îi acoperi zona inimii cu palma, simţindu-i bătăile inimii.

Uşa apartamentului lui Alex nu era încuiată, aşa că el a deschis-o imediat şi a închis-o în urma lui, cu o lovitură a piciorului.

Casey nici nu văzu mobila. Îl vedea pe Alex, şi numai pe el. Cînd simţi că el o aşează pe o saltea, nu manifestă nici un fel de curiozitate legată de pat sau de cameră. Nimic nu mai conta decît faptul că gura lui Alex o acoperea pe-a ei, în timp ce mîinile lui o dezbrăcau cu repeziciune.

Îl ajută şi ea. Hainele zburau în toate direcţiile, aterizînd pe podea, pe toaleta de lîngă pat, pe lampă. Sărutările le erau arzătoare, mîngîierile nerăbdătoare şi posesive, şoaptele rugătoare.

Alex ar fi vrut să încetinească ritmul. Dăduse din colţ în colţ toată săptămîna, ca un animal încolţit, se folosise de orice pretext pentru a sta departe de ea, de orice cină, de orice întîlnire cu clienţii. Încercase să gîndească raţional, dar acum, că recunoscuse şi acceptase inevitabilul, i se părea că n-avea rost să se mai grăbească. N-avea de gînd să mai dea înapoi, odată ajunşi aici, şi nici Casey nu părea să dea semn că s-ar fi răzgîndit.

Dar dorinţa pulsa în el ca un torent, iar Casey se arcuia sub el, făcîndu-l să simtă aproape dureros dorinţa de a o pătrunde, de a-i simţi carnea moale.

Se lupta să se controleze. Voia să o facă pe Casey să simtă plăcerea, voia să se bucure, să ardă într-un extaz copleşitor.

– Ai răbdare, iubito, o rugă el. Dar ea începuse să-l atingă în feluri în care şi ultima urmă de autodisciplină îl părăsea. Răbdare, repetă el. Dar, tipic pentru ea, ea continuă... şi era... atît de bine...

O luă de mîini şi i le lipi de saltea, de o parte şi de cealaltă a capului. Îşi lipi obrazul de obrazul ei, şi-i spuse abia şoptit:

– Avem tot timpul din lume, iubita mea. Nu plec nicăieri, şi nici tu. Lasă-mă să te iubesc aşa cum cred eu.

Casey încercă să se liniştească, dar şoaptele lui o excitau şi mai tare.

– *Am avut* răbdare! izbucni ea, eliberîndu-şi mîinile şi trecîndu-le prin părul lui întunecat. Alex îi cuprinse unul din sfîrcuri între buze, apoi începu să deseneze cercuri-cercuri în jurul lui cu limba. Oh, Alex, e atît de bine! strigă ea, unduindu-se. Dar am nevoie de tine. Oh, te vreau, *acum!*

Alex îşi ridică privirea, uimit. Ceva mai presus de dorinţă îl cuprinsese. Era ceva ce nu mai simţise de ani întregi, de a cărui absenţă nici nu fusese conştient pînă acum. Un sentiment de încordare nemărginită, care-i fusese esenţial precum sîngele. Înţelese că ea, Casey, era cea care i-l readusese, oferindu-i loialitatea ei. O ţinu din nou de încheieturi, şi-i trase braţele deasupra capului.

Îl privea cu ochi mari, nu alarmată, ci uimită.

– Ţi-am spus să ai răbdare, Casey, zise el încet şi se aplecă să-i sărute unul din sfîrcuri. De data asta, zise el, explorînd-o cu degetele, o să faci aşa cum îţi spun eu.

Tonul lui implacabil o electriză pe Casey. Îl privi în ochi şi găsi în ei o hotărîre tăcută, care-i înăbuşi orice încercare de protest.

– Cum spui tu, şefu', spuse ea.

Mîinile ei erau asemeni celor ale unui sculptor, modelîndu-i contururile. Îi sărută pleoapele, apoi o sărută pe trup. Limba lui descoperea locuri secrete, de o senzualitate copleşitoare. Era lipsit total de milă. Refuza s-o lase să scape de deliciile senzuale. O forţa să se confrunte cu propriul ei erotism.

Abia cînd ea a rămas complet fără voinţă, el i-a eliberat încheieturile, ca să-l poată atinge, să-i mîngîie braţele puternice, gîtul.

Casey tremura toată cînd Alex se aşeză deasupra ei, cu tandreţe.

Ea îi înconjură gîtul cu braţele, şi-l înlănţui cu picioarele.

– Acum? murmură ea, cuprinsă de o dorinţă fierbinte.

Alex ezită suficient cît să-şi întipărească acest moment în memorie. Apoi, strecurîndu-şi mîinile sub trupul ei, ridicîndu-i uşor şoldurile, zise:

– Acum.

Un oftat, combinat cu un geamăt, îi scăpă lui Casey printre buze, cînd Alex o pătrunse. Făcu o pauză, lăsîndu-şi trupul să se obişnuiască cu al lui, dar ea îşi strînse picioarele în jurul lui, trăgîndu-l tot mai adînc. Îi depuse mii de sărutări pe obraji, pe gît şi pe piept, îşi trecu degetele prin părul lui mătăsos. I se dărui complet. Tempo-ul creştea. Casey prinse ritmul şi-l urmă, dornică.

– Alex! strigă ea, atingînd o culme de a cărei existenţă nu ştiuse pînă atunci. Oh, Doamne, Alex...

– Sînt aici, draga mea, îi şopti el. Sînt cu tine, iubito. Nu te las. Sînt aici. Continuă să murmure, s-o ţină aproape, făcînd-o să se simtă în siguranţă.

Brusc, trupul ei a fost cuprins de o imensă căldură, urmată de o explozie iminentă. Alex îi acoperi gura cu a lui şi desăvîrşi actul de unire. Timp de o clipă, care păru nesfîrşită, cei doi părură unul singur.

Casey se odihnea, împăcată, la pieptul lui Alex. Îşi încrucişase picioarele între ale lui şi se alinta, satisfăcută.

Alex se sprijinea de spătarul patului, printre perne, pe cearceafurile albastre.

– Ai avut dreptate, spuse ea. Urmărindu-te, am descoperit noi posibilităţi. Îi zîmbi. Şi mi-au plăcut.

Alex zîmbi şi el, mulţumit de el, de Casey, şi de viaţă în general. Se juca cu o şuviţă din părul ei.

– Consider-o o lecţie învăţată, o necăji el. Eşti nerăbdătoare, impulsivă, impetuoasă. Aveai nevoie de o mînă forte, care să te îmblînzească.

– Ei bine, a ta e chiar foarte drăguţă, zise ea, atingîndu-i palma cu buzele.

– Dar asta? zise Alex, stîrnindu-i dorinţa.

Casey gemu uşor şi reuşi să spună:

– Mîna ta dreaptă e şi mai şi. De fapt... Îşi ţinu răsuflarea şi închise ochii. Alex îi cuprinsese sînii în palme, şi-i mîngîia cu tandreţe.

Spatele lui Casey se arcui instinctiv; senzaţiile acelea incredibile o asaltară din nou.

– Nu trebuie să aştepţi permisiunea mea, zise Alex cu vocea vibrînd de satisfacţie masculină, văzînd-o cum îi răspundea. Ţi-ai primit lecţia, în

liniște. Acum poți să faci ce vrei, Casey. Ce și cum vrei. De data asta, tu ești șefa.

Ea știa ce voia și cum o putea obține. Se aplecă deasupra lui Alex, și-l primi înlăuntrul ei, pînă cînd el a fost pe deplin al ei, după care începu să se miște, stabilindu-și propriul ritm.

În timp ce îl conducea pe drumul spre împlinire, mîinile lui Alex își exercitau magia asupra trupului ei.

Casey se sprijinea leneș în perne. Nu se mai simțise niciodată atît de bine. Nu mai cunoscuse niciodată atîta satisfacție, atîta bucurie.

Oftă profund, auzindu-l pe Alex care se întorcea, după ce strînsese resturile picnicului luat în pat. Era plin de surprize, își zise ea. Dat fiind obiceiul lui de a lua masa exclusiv la restaurante, ea fusese convinsă că Alex nu avea nimic comestibil în frigider. Cu toate astea însă, cînd terminaseră de făcut dragoste, își dăduseră seama că erau înfometați. Alex se strecurase în bucătărie și,

după cîteva minute, se întorsese cu fructe, brînză, pui rece, pîine prăjită și vin alb, rece.

– Știu să am grijă de mine, îi explicase, pretinzînd că toate aceste bunătăți se găseau de obicei în frigiderul lui. Dar cum Casey nu-l crezuse, mărturisise că le cumpărase de dimineață, cînd îi venise ideea s-o invite din nou pe Casey să ia masa împreună, în parc.

Alex apăru în pragul dormitorului și rămase cîteva clipe acolo, privind-o în felul acela care-o făcea să se simtă frumoasă și foarte deosebită. Îi surîse languros. El nu părea deloc stînjenit de goliciunea lui, deși părea să nu-și dea seama de frumusețea lui.

Casey însă știa să-i aprecieze masculinitatea. Hainele lui o înșelaseră, pentru că-i ascunseseră mușchii perfecți. Nu era de mirare deci că o confruntare în stradă nu-l speria. Și nu era de mirare că o purtase cu atîta ușurință în brațe.

Cuprinsă de un val de emoții pe care nu era pregătită să-l înfrunte, Casey preferă să-și găsească refugiul în combativitate.

– Cine vorbește de nerăbdare, de impetuozitate și de impulsivitate! Tu ai pus la cale toate

astea, tu m-ai luat pe sus, zise ea, zîmbindu-i şăgalnic. Cine te crezi, Rhett Butler?

Alex rîse şi o luă în braţe.

– Îţi mulţumesc că m-ai readus cu picioarele pe pămînt, zise el cît de neutru putea. Trebuie să stăm de vorbă, Casey McIntyre. Sau, mai bine-zis, trebuie să-ţi vorbesc. Tu ai să asculţi, doar. Motivul pentru care te-am luat pe sus este acela că nu aveai ce căuta singură în redacţie, la ora aceea. Îmi încălcai ordinele.

– A trebuit s-o fac, se apără ea. Şi chiar ar trebui să mă întorc, să termin ce începusem.

– Ce te costă să-mi dai dreptate măcar o dată? o întrebă Alex. Cum să te fac să înţelegi că, dacă se hotărăşte cineva să pătrundă în birourile noastre, iar tu îi ieşi în cale, ai putea fi rănită? Şi, mai ales, de ce să mai lucrezi la editorial? Ai văzut, de săptămîna trecută, că nu-ţi ia mai mult de-o dimineaţă.

– Da, bineînţeles, dar cînd eşti şi tu prin preajmă, zise Casey, lipindu-se de el, în ciuda faptului că discutau în contradictoriu. Ai uitat de conferinţa editorilor, din acest weekend, de la Seattle? Ceva mai devreme, l-am auzit pe un tip că plecaţi,

tu, el şi încă unul, mîine dimineaţă. Aşa că nu puteam conta pe ajutorul tău pentru acest editorial.

Alex îi ridică bărbia, făcînd-o să se uite la el.

– Chiar credeai că te-aş lăsa să te descurci singură? Că nici măcar nu te-aş fi întrebat dacă ai nevoie de ajutor? Că m-aş fi bazat doar pe un efort imens din partea ta?

– Păi... cred... cred că nici nu m-am gîndit la asta, zise Casey, preferînd să nu recunoască că fusese puţin nefericită din cauza aparentei lui indiferenţe. Cu toate că încercase să se autoconvingă că el se bizuia pe capacităţile ei, pur şi simplu. Îşi odihni din nou capul pe umărul lui. Doar n-o să lipseşti de la conferinţă, nu-i aşa?

– Nu pot, e prea importantă din mai multe puncte de vedere. Dar nu trebuie să fiu prezent chiar de la discursul de deschidere, aşa că mi-am schimbat biletul de avion, pentru o cursă care decolează la ora unu. Alex se încruntă, dîndu-şi seama că lui nici nu-i trecuse prin cap că ea va înţelege că trebuia să se descurce singură. Cît timp va mai trece oare pînă cînd va reuşi s-o convingă că-i era alături? Îmi pare rău, zise el.

N-am avut cînd să-ţi spun că mi-am schimbat planurile pentru weekend. N-am nici o scuză. Am tendinţa de a nu ţine cont şi de alţii, de a nu discuta cu nimeni. Iar noi doi avem multe de discutat.

Chiar în timp ce vorbea, ştia că exista deja un aranjament de care n-avea să-i pomenească lui Casey. Ar fi înspăimîntat-o.

La început, Casey nu-i răspunse. Era tulburată de propria-i reacţie la vestea pe care i-o dăduse Alex, că avea să-i fie în preajmă şi a doua zi. Era mai mult decît ar fi putut spera. Încerca să se autoconvingă că era pur şi simplu bucuroasă că putea conta pe sprijinul lui. De fapt, ştia prea bine că avea să-i fie dor de el, cînd va fi departe. Avea să lipsească doar un weekend, dar ea va fi nefericită.

Era primul gînd trist, care-i întuneca ultimele ore. Lui Casey nu-i plăcea să-i fie dor de cineva. Şi, mai ales, de un bărbat. Însemna că începuse să se bazeze pe el, iar acesta era un sentiment pe care nu şi-l putea îngădui. Singurul ţel al vieţii ei, de cînd se ştia, era să fie independentă din toate punctele de vedere.

Brusc, ca şi cum scăpase de efectul unui afrodisiac, văzu enormitatea faptelor ei. Ultraprevăzătoarea Casey McIntyre făcuse dragoste cu un bărbat pe care nu-l cunoştea decît de-o săptămînă. Lăsase deoparte orice precauţie. Şi ceea ce era mai rău, era faptul că el încercase de la bun început s-o tempereze, să menţină distanţa. Ce-i venise oare să-l seducă? Seducă? Practic, *îl obligase!*

Se trase din braţele lui Alex, se sprijini într-un cot şi începu să-l studieze. Era uimită că temerile ei nu ieşiseră mai devreme la iveală.

– Cred că... n-ai mai avut încotro, începu ea, ezitant. Adică, ştiu că n-ai vrut ca toate astea să se întîmple, Alex, dar...

– *Am vrut* să se întîmple, o corectă el, mîngîindu-i braţul. Dar n-am *plănuit* asta.

Casey îl aşteptă să continue, să-i spună un motiv, măcar unul, pentru care el nu intenţionase ca lucrurile să decurgă astfel între ei. Cum el nu-i oferi nici unul, ea încercă să-l determine s-o facă.

– Sper că... nu sînt cauza... vreunei complicaţii, zise ea încet.

– Complicaţii? repetă el, lăsîndu-se pe spate,

cu palmele încrucişate sub cap, şi închizînd ochii. Casey îi dăduse peste cap viaţa atît de ordonată, îl făcuse să-şi pună întrebări în privinţa priorităţilor sale, iar acum se întreba dacă nu cumva era motivul unor complicaţii? Nici nu ţi-ar veni să crezi, draga mea, spuse el, rîzînd.

Casey se ridică în capul oaselor, şi-şi acoperi trupul cu cearceaful.

– Ce-ar mai trebui să discutăm, şefu'? întrebă ea direct.

– Casey? zise Alex, deschizînd ochii şi privind-o mirat. Casey, ce s-a...

– Îţi faci griji că vei avea din nou probleme cu distribuirea ziarelor? îl întrerupse ea. Nu voia să ştie ce voia să spună Alex. Orice-ar fi fost, se reducea la un singur lucru: şi ea, ca şi el, aveau să întîmpine o serie de dificultăţi.

Uitîndu-se în jur, la hainele împrăştiate peste tot, se întrebă cum ar fi putut să şi le recupereze fără ca să-şi piardă demnitatea.

– Chiar crezi că editorul lui *The Gazette* va încerca să repete actul de vandalism, după ce-ai reuşit să-l contracarezi pe primul? întrebă ea, făcînd ca interesul personal să treacă în urma celui

profesional. Poate că aşa şi trebuia. Munca ocupase întotdeauna primul loc, şi-i servise drept refugiu.

– Mă îndoiesc, dar indiferent dacă o va face sau nu, nu vor exista probleme în acest weekend cu difuzarea, zise Alex ferm. Am avut eu grijă. Dîndu-şi seama că starea de nelinişte a lui Casey nu era provocată de faptul că el nu o anunţase că îşi schimbase ora plecării, ci de altceva, încercă să-i abată atenţia, şi-i zise mormăit: Ia vino încoace, *Căpşunico.*

– Nu, zise Casey, străduindu-se să-i zîmbească. Îmi pare rău, şefule, dar în pat nu primesc ordine.

– Ce repede uită omul, murmură Alex.

Casey roşi. Îşi dorea să *poată* uita cît de repede îi ascultase ordinele abia şoptite, cu atît de puţin timp în urmă.

– Spune-mi şi mie cum ai rezolvat problema, zise ea. Cred că ar fi drept ca redactorul tău şef, adjunct, e-adevărat, să ştie un lucru atît de important. Cu coada ochiului, îşi căută bluza înflorată, din mătase, şi o văzu chiar lîngă pat. *Perfect,* îşi spuse. Putea măcar să se acopere pînă la mijloc.

Apoi i-ar fi fost mai uşor să se îmbrace şi cu restul.

Îşi trase cearceaful, înfăşurîndu-l în jurul trupului, apoi întinse un picior şi apucă bluza cu vîrful degetelor.

Alex o urmări acţionînd. Era fascinat, dar se străduia să se concentreze asupra explicaţiilor. Nu-i furniză prea multe detalii şi din nou îl „uită" pe cel care ar fi făcut-o pe Casey să sară pînă-n tavan. Nu era ceva ce-ar fi trebuit să ştie.

Îi văzu piciorul graţios alunecînd sub cearceaf, apoi mîna stîngă dispăru şi ea să-l întîlnească.

– Ce fel de aranjamente ai făcut? îl întrebă ea, trăgîndu-şi uşor bluza mai aproape şi ferindu-şi privirea. Nu voia să dea ochii cu Alex.

Alex se încruntă. Oare chiar credea că el nu i-ar fi dat voie să se îmbrace, dacă ea voia asta? Chiar îşi închipuia că, dacă nu se uita la el, Alex nu-şi dădea seama ce avea ea de gînd? Era prea frumoasă, ca să fie ruşinoasă, dar aşa se comporta. Continuă s-o privească. *Bine,* îşi zise. Dacă ea voia să se simtă nefericită, dar fără să recunoască acest lucru, el nu avea de gînd s-o forţeze.

– De ce nu-mi răspunzi? ripostă ea. Ce fel de aranjamente ai încheiat privind livrările? Se hotărîse să-şi tragă cît mai repede bluza pe ea. *La naiba, la naiba!* murmură ea. Una din mîneci rămăsese pe dedesubt. Şi, dacă nu voia ca şi cearceaful să-i alunece de pe trup, nu putea s-o întoarcă pe faţă decît cu o mînă.

Înainte să ajungă la vreo concluzie, bluza i-a fost smulsă din mînă şi aruncată cît colo, cearceaful a fost dat deoparte, descoperind-o în întregime, iar Casey a fost rostogolită pe spate. Alex se lăsă deasupra ei, şi-i ţinu mîinile prizoniere deasupra capului. *Poziţia lui preferată,* se gîndi ea indignată. Furia i se citea în ochii verzi. Îşi dorea însă ca şi trupul s-o asculte. Era mînioasă peste poate, dar nu se putea abţine să nu-l înlănţuie cu picioarele şi să-l tragă spre ea!

– Iar acum, zise Alex hotărît, vom sta de vorbă.

Capitolul 8

– Ce crezi tu că înţeleg eu prin „complicaţii"? o întrebă Alex pe Casey, zîmbindu-i.

– Nu te-am întrebat despre ele, spuse ea, dorindu-şi să-şi fi ţinut gura. Era vorba despre aranjamentele făcute de tine. Cele legate de difuzare.

– Pe naiba! Fii sinceră cu mine, Casey. Ce te preocupă?

– Nimic. N-are importanţă.

– Ba are. Răspunde-mi.

– Încetează să-mi mai dai ordine, Alex McLean!

– Nici n-am început s-o fac aşa cum ar trebui, iubito. Ai reuşit pînă acum să faci pe rebela, pentru că eşti frumoasă, amuzantă, isteaţă şi bine

intenţionată, dar ar cam fi cazul să *înveţi* să ţii seama de un ordin. Iată unul, pentru început, nărăvaşul meu redactor. Dă-mi cheia ta de la birou. Vreau să mi-o înmînezi înainte ca eu să plec mîine, la Seattle. Iar *acesta* e un ordin.

Casey păli. Îl privea îngrozită pe Alex.

– Mă concediezi? Faptul că te-ai culcat cu mine îţi creează atîtea probleme, încît vrei să scapi de mine, în ciuda faptului că ai nevoie disperată de un redactor-şef, în locul lui Ron?

Alex rămase mut în faţa greşitei interpretări a vorbelor lui. Dar, totodată, era bucuros că tactica lui şocantă îi năruise lui Casey echilibrul. Poate că, măcar acum, ea avea să facă să cadă zidurile pe care şi le ridicase în jurul sufletului, şi aveau să ajungă undeva.

– Bineînţeles că nu te concediez, îi răspunse el blînd. Chiar atît de prost mă crezi? Vreau să-mi dai cheia, atîta tot. Se pare că asta e singura cale ca să mă pot asigura că nu mai stai la birou după program.

– Oh, răsuflă Casey uşurată şi deopotrivă ruşinată de concluzia la care se grăbise să ajungă.

Lăsîndu-şi mare parte din greutate într-un cot,

Alex începu să-i mîngîie părul şi s-o sărute uşor, în timp ce-i vorbea:

– O să-ţi spun acum ce înţeleg eu prin „complicaţii", de vreme ce se pare că te frămîntă atît acest subiect. Voiam să-ţi explic că-mi fac atîtea griji pentru tine, încît nu mă mai pot concentra asupra altor lucruri. Îşi lipi buzele de tîmpla ei, şi-şi lăsă degetele să alunece de-a lungul gîtului ei. Ochii ei, verzi ca smaraldele, îi spuneau că îl dorea la fel de mult cît o dorea şi el. Şi, de parcă tot ce mi se întîmplă în ultimul timp n-ar fi suficient, şi de vreme ce n-am ajuns încă să mă urc pe pereţi, acum trebuie să încerc s-o ţin în frîu pe o blondă impetuoasă, care vrea neapărat să dea de bucluc.

– Dar n-am nevoie să fiu ţinută în frîu, protestă Casey fără prea mare convingere.

Înţelegînd că făcuse ceva progrese, Alex zîmbi.

– Bănuiesc că nu ţi-a trecut prin minte că ori de cîte ori nu-mi eşti prin preajmă, mă întreb dacă nu cumva Vic Lundstrom şi băieţii lui ţi-au luat urma şi au de gînd să ne dea o lecţie, amîndurora.

– Ce prostie! rîse Casey, aşezîndu-şi palmele pe umerii lui. Reacţionezi exagerat. Pînă acum, tipii ăia au şi uitat de existenţa mea.

– Nu eşti chiar atît de uşor de uitat, iubito. Alex o sărută pe colţul gurii, apoi începu să-i mîngîie uşor sînii. Şi nu mă gîndesc numai la Lundstrom. Mă sperie gîndul că cineva de la clubul *See-More* sau de la compania care deţine acele clădiri s-ar putea întreba ce căutai tu acolo, ce încercai să afli. Sau că...

– Te preocupă chiar atît de mult siguranţa mea? izbucni Casey, bătînd din palme. Astea sînt complicaţiile de care-mi vorbeai? Astea?

– Nu, răspunse Alex excesiv de răbdător, frecîndu-şi nasul de nasul ei. Date fiind împrejurările, grija pentru siguranţa ta ar fi reacţia normală a oricărui patron responsabil. Dar eu se pare că reacţionez de-a dreptul nebuneşte. Aş vrea să te pot lua în buzunarul meu, oriunde m-aş duce... sau, poate, să te leg de mine cu o pereche de cătuşe, sau... să te închid într-un loc sigur, pînă cînd mă voi lămuri în sfîrşit ce se întîmplă. La astfel de complicaţii mă gîndeam. Văzînd-o că se mişca sub el, o întrebă: Sînt prea greu?

Casey clătină din cap. Nu ştia prea bine cum să reacţioneze la cuvintele lui, dar ştia cu siguranţă ce să înţeleagă din reacţiile trupului ei.

– Îmi place să-ţi simt greutatea, recunoscu ea cu francheţe.

Ca să-i demonstreze că ştia exact despre ce era vorba, Alex spuse:

– Nu există nici o altă femeie în viaţa mea, Casey. Asta te întrebai, nu?

Ea ezită, apoi hotărî că n-avea nici un rost să se prefacă:

– Da, în parte. Nu ştiam dacă... Bineînţeles, nu am avut cînd să te întreb şi... Oricum nu e treaba mea.

– Nu mai fi atît de civilizată. Este şi treaba ta. Noi, amîndoi, am făcut-o să fie astfel. Ei, ce mai este?

– Ce mai este? întrebă ea, apoi îşi aminti că spusese „în parte". Se gîndi cîteva clipe, apoi vorbi hotărîtă: O.K., dacă chiar vrei să ştii, nu-mi place să dau buzna în viaţa nimănui.

Deci aşa, se gîndi Alex, dîndu-şi seama cît de tare se temea Casey să se implice emoţional. Îşi clădise în jurul inimii asemenea bariere, încît

Marele Zid Chinezesc părea ridicol de mic, prin comparaţie.

– De fapt, continuă ea, mîngîindu-i absentă gîtul, aş vrea ca tu să înţelegi că... această... întîlnire... nu e începutul a ceva...

– Complicat? încercă Alex s-o ajute.

– Da, zise ea. Ştiu că în viaţa ta nu e loc şi pentru o femeie.

– E adevărat, recunoscu Alex, încercînd să fie cît mai sincer cu putinţă. S-a spus că munca îmi este amantă. Dacă este adevărat, înseamnă că această companie, atît de pretenţioasă, îmi lasă extrem de puţine lucruri pe care le-aş putea oferi unei femei.

– Ba ştii să oferi foarte multe, murmură Casey. Dar nu vreau să-ţi distrag atenţia de la... ea. Chiar dimpotrivă, dacă stau să mă gîndesc. Mă supusesem amantei tale, cînd ai apărut şi m-ai tîrît de lîngă ea.

– Nu te-am tîrît. Te-am dus în braţe.

– Chestiune de semantică. Adevărul e... Încercă să-şi aleagă cu grijă cuvintele. Nu ţi-ai face tot atîtea griji, dac-ar fi vorba de Ron. A trebuit să-ţi modifici şi planurile pentru weekend, numai

pentru că...

– Pentru că Ron este bolnav, iar eu nu l-aş lăsa pe un nou redactor, oricine-ar fi acesta, să se descurce singur.

Casey îl privi neîncrezătoare, apoi dădu din cap.

– O.K. Fie ca tine. Dar nu vreau să-ţi faci griji în privinţa mea.

– Îmi pare rău, draga mea, dar nu mă pot abţine. Cred că e demodat, azi, ca un bărbat să fie excesiv de protector cu... Făcu o pauză şi-şi drese vocea, pentru că nu ştia cum să termine fraza. Cu cine? Cu redactorul lui? Nu chiar. Cu eleva lui? Nu prea era stilul lui. Cu femeia lui? Doamne Dumnezeule, asta era? Începuse deja să gîndească în termeni country-western?

Venise vremea să redevină un bărbat ponderat, se hotărî el.

– Dar cred că bărbatul merită îndurare, atunci cînd acţionează astfel pentru că femeia în chestiune este ameninţată din cauza anumitor lucruri pe care el le-a făcut, din cauza problemelor pe care le-a creat, din cauza controverselor pe care le-a iscat.

– Instinctele tale masculine sînt O.K., poate chiar... impresionante, îi răspunse Casey, alegîndu-şi cu grijă cuvintele. Dar eu nu sînt obişnuită să contez pe protecţia cuiva, nici măcar să mă aştept că mi s-ar putea oferi. Şi, în plus, nu-mi prea pasă de termenii pe care aceasta îi impune.

– Termeni?

Casey inspiră adînc, pregătindu-se pentru furia lui Alex.

– Uite cum e. Toată această dorinţă de a proteja e un fel de cuşcă, chiar dacă se bazează pe cele mai bune motive, tot o cuşcă e. Îţi faci griji din cauza mea, deci eu trebuie să fac tot ce-mi spui, pentru binele meu, bineînţeles. Nu pot merge aici sau acolo, nu pot să fac asta sau asta, nu trebuie să mă amestec în problemele tale. Să încui bine, ca tu să nu-ţi faci griji. Făcu o pauză, apoi adăugă cu blîndeţe: Nu-mi plac cuştile, Alex. Îmi produc claustrofobie.

Deşi conştient că spusele lui Casey ascundeau un mare adevăr, Alex nu se putu abţine să nu se simtă puţin jignit. Îşi spuse să-i dea pace, să nu-şi mai facă atîtea griji, fapt care părea s o deranjeze atît. S-o lase să-şi urmeze drumul.

Dar nu putea. Prins în vîltoarea unei discuţii, simţea încă o dorinţă puternică pentru ea. Probabil că erau amîndoi puţin ţicniţi.

– După cum ţi-am spus, nu mă pot abţine, draga mea, zise el răguşit. Se agăţa de prerogativa masculină de a veghea asupra femeii lui. Şi, indiferent că-i plăcea sau nu, Casey devenise femeia din viaţa lui. Eu... trebuie să ştiu că eşti în siguranţă.

Casey ştiu că trebuia să marcheze în favoarea ei, înainte ca discuţia lor să se sfîrşească din motive obiective. Căldura emanată de trupul lui Alex o punea ca pe jar, iar corpul ei se pregătea să i se supună corpului lui.

– Şi dacă ţi-aş spune să nu te mai duci la Seattle, pentru că mă tem să nu păţeşti ceva pe acolo? îl întrebă ea hotărîtă. Ce-ai face? Nu te-ai mai prezenta la conferinţă?

– Dar e ridicol! zise Alex, strecurîndu-şi mîinile pe sub ea, şi ridicînd-o spre el. Şi e cu totul altceva.

– Este?

– Da. Ei bine, poate că nu... Nu ştiu, murmură el. Dar mie mi se pare complet diferit, să ştii.

– Să-ţi fie clar: nu e deloc, zise Casey sec.

Cu toate astea însă, în următoarele clipe, ea nu se mai gîndi nici la cuşti, nici la complicaţii. Alex coborî deasupra ei, făcînd-o să-i cunoască dorinţa sălbatică pentru ea.

Editorialul de vineri a mers repede, iar Casey a terminat toate articolele la timp, înainte de sosirea curierului de la tipografie. O ajutase şi Alex, dar nu atît de mult ca altădată. Casey nu mai putea de mîndrie cînd se gîndea la experienţa ei în continuă creştere.

Marg îşi verifică a suta oară hîrtiile şi spuse:

– Sper că săptămîna asta să nu mai avem probleme cu livrările.

– Nu vom mai avea, zise Casey, reîntorcîndu-se la biroul ei. Alex a dat cîteva telefoane şi i-a rugat pe cîţiva dintre prietenii lui, care fac parte din grupul acela al oamenilor de afaceri, să supravegheze lucrurile. A vorbit şi cu un alt prieten care are o firmă de securitate, ca să supravegheze

zona, pînă cînd puştii îşi termină traseele.

În următoarele minute, Casey se trezi din nou zîmbind stînjenită, în timp ce Marg şi Sandra se lansaseră din nou într-o campanie de elogiere a virtuţilor lui Alex. Din spusele lor, Alex era deja un sfînt şi un geniu.

Sfîntul, în carne şi oase, îşi făcu apariţia în prag.

– Casey, vrei să vii puţin în biroul meu? zise el, după care dispăru.

Iarăşi! se gîndi Casey, amintindu-şi de ultima lor întrevedere din biroul lui. Se petrecuse cu o săptămînă în urmă. Atunci, se certaseră din cauza autobiografiei ei. De data asta, ce mai putea fi?

– Bietul Alex, murmură Marg, încruntîndu-se. E atît de hărţuit zilele astea!

Casey îşi dădu ochii peste cap şi se ridică. Bietul Alex? Dar şi biata Casey! Nu părea chiar atît de hărţuit totuşi noaptea. Nu se purtase deloc cu răceală în dimineaţa în care o trezise în cel mai dulce mod posibil sau atunci cînd făcuseră duş împreună. Fusese amuzant, afectuos peste măsură, iar atunci cînd o condusese acasă să-şi schimbe hainele şifonate şi să se îmbrace într-o

rochie galbenă, din bumbac, fusese absolut fermecător. La fel şi la *The Starting Gate,* cînd se întîlniseră cu Brittany la micul dejun. Pînă cînd intrase în biroul lui, Alex fusese foarte bine dispus.

Deci, ce se întîmplase oare?

Atunci îşi aminti. Cheia. El chiar se aştepta ca ea să-i dea cheia aia nenorocită!

Îşi luă geanta şi începu să caute cheia. Cînd o găsi, începu să zornăie brelocul tot drumul pînă la biroul lui.

Alex stătea în faţa biroului său. Refuzînd să se lase copleşită de amintiri despre trupul lui suplu, ea se apropie şi-i întinse cheia pe palma desfăcută.

– Uite-o, zise ea. Mulţumit?

El privi cîteva momente cheia, înainte de a-şi da seama. Uitase complet că i-o ceruse mai devreme.

Îi luă mîna lui Casey între mîinile lui, şi-i închise palma.

– M-am răzgîndit.

Casey era nedumerită.

– Deci, pot veni la lucru cînd nu mai e nimeni

prin preajmă?

– Nu. Dar a fost o greşeală din partea mea să-ţi cer cheia. Nu eşti ostatica nimănui. Nu-ţi cer decît să-mi promiţi că nu vei mai veni aici decît luni dimineaţă.

– Cuvîntul meu e de-ajuns? Chiar dacă mi-ai spus în mod repetat să nu mai fac ore suplimentare, iar eu nu te-am ascultat?

Alex zîmbi, amuzat.

– Dar nu ţi-am cerut niciodată pînă acum să-ţi dai cuvîntul. Aşa cum ai spus şi tu atît de drăgălaş, eu am fost atît de ocupat să dau ordine, pe care tu nu te-ai sinchisit să le urmezi, bineînţeles. Cred că, odată ce-ai promis ceva, te ţii de cuvînt.

Ea era mai mult decît bănuitoare. Alex era prea rezonabil.

– Şi dacă intervine ceva?

– Poate să aştepte, indiferent ce-ar fi. Să fim realişti, iubito: conducem un săptămînal de cartier, nu o conferinţă internaţională despre pacea lumii. Surprins, Alex îşi dădu seama că, de fapt, rîdea de el însuşi. Ei? zise el, dîndu-şi seama că ea nu-i răspunsese. N-am auzit nici o promisiune sinceră pînă acum.

După ce se gîndi profund cîteva clipe, ea dădu din cap. N-avea nici un motiv pentru care să lucreze în weekend-ul acesta.

– Bine, ne-am înţeles. Acum, dacă nu voiai cheia, de ce m-ai chemat la tine, pe *tonul* acela? Am crezut că am făcut iar ceva.

– Cum adică, pe *tonul acela?* Te-am rugat să vii în biroul meu.

– Păreai furios. Şi ai fost foarte ferm.

– Chiar aşa?

Casey se mai îmblînzi. Bietul Alex. Era surprins, cu adevărat. Poate că ea era excesiv de sensibilă? Revenise oare la vechiul ei obicei de a căuta nod în papură ori de cîte ori cineva se apropia prea mult de ea? Nimeni, niciodată, nu o cunoscuse într-atît de intim, cum o făcuse Alex.

– Ei, păreai... hărţuit, zise ea, mulţumindu-i în tăcere lui Marge pentru acest cuvînt.

– Sau, poate că eram... altfel, sugeră Alex, surîzîndu-i dezarmant.

– Cum? murmură ea.

Alex o cuprinse pe după umeri şi o trase lîngă el.

– Cum ar fi... nerăbdător.

– Şi impulsiv? se aventură Casey.

El îi cuibări faţa în palmele sale.

– Şi impetuos?

Ochii lui Casey se adumbriră de dorinţă, iar buzele îi conturară un zîmbet.

– Trebuie să plec peste cîteva minute la aeroport. Voiam ceva de la tine, înainte de plecare. Ceva foarte important.

– Ce... ce anume? îl întrebă Casey, cu toate că avea o vagă idee.

– Asta, bineînţeles, murmură Alex, acoperindu-i buzele cu ale lui.

Ea începuse deja să se gîndească că-i va fi tare dor de el, cînd Alex îi spuse:

– Vino cu mine la Seattle. Te-am prevenit: sînt impetuos.

Casey îl privi, zîmbindu-i enigmatic.

– Ce se întîmplă cu noi, Alex? îl întrebă ea încet. Nu cumva ne mişcăm prea repede?

El inspiră adînc şi spuse:

– Da, poate.

Se priviră în ochi, de parc-ar fi încercat să citească în ei viitorul. Apoi, ca după o înţelegere tăcută, Alex o eliberă din îmbrăţişare, iar ea se

retrase un pas.

Camera se umpluse parcă de tensiune. Casey se duse la geam, iar Alex începu să îndese în servietă nişte acte. Nu prea ştia ce să spună. Niciodată nu se mai simţise atît de nesigur ca acum, cu Casey.

– Îţi mulţumesc pentru invitaţie, spuse Casey fără să-l privească. A fost foarte drăguţ din partea ta.

Drăguţ, repetă Alex în gînd. Drăgălăşenia nu avea nici o legătură cu motivele lui. Dar era o tactică bună, îşi zise.

– Aş fi vrut să-ţi fi sugerat mai devreme să vii şi tu... Ce zici? Ar mai fi timp...

– Sinceră să fiu, prefer să fiu cu ochii în patru pe-aici.

– Să fii cu ochii în patru? repetă el şi trînti capacul servietei. Casey, totul este aranjat cu livrările. Nu-i nevoie să-ţi faci griji. E weekend, ai uitat?

– Da, dar un weekend în care se desfăşoară „Festivalul mării", eveniment major pentru West End. Şi, mai mult decît atît, n-am aflat încă cine e proprietarul clădirilor acelora. Am senzaţia că

prietenul tău, Jimmy Dawson, e implicat în toate astea. Sînt sigură că aş putea afla...

– Casey, nu vreau să afli nimic, o repezi Alex. Să nu te mai apropii vreodată de clubul *See-More!* Să nu...

– Dar e foarte important! presistă Casey. Am reverificat totul, iar anumite lucruri m-au pus pe gînduri. Nu ţi se pare că un om de afaceri veros precum Dawson ar putea să vrea cu tot dinadinsul casa aceea sau, poate, terenul pe care e amplasată? Dacă ar scoate *The Weekender* din joc, ar scăpa astfel de una dintre persoanele incomode, iar el ar putea obţine acea proprietate, fără să întîmpine vreo dificultate. Nu ţi se par nişte motive suficient de puternice încît să justifice un atac asupra ziarului tău? Sînt convinsă că toate necazurile tale ne conduc spre Jimmy Dawson! Pun pariu pe ce vrei tu că vom afla că e în legătură cu *The Gazette...*

– Opreşte-te!

Casey închise brusc gura.

Alex străbătu camera şi-şi puse mîinile pe umerii ei.

– Nu vreau să mai aud de nici un fel de in-

vestigaţii! Mai ales cînd eu nu sînt în oraş! Sînt de acord cu toate supoziţiile tale. De fapt, chiar am pe cineva care să studieze priorităţile nemediatizate ale lui Dawson. Cineva specializat în asemenea cercetări. Aşa că ţine-te departe, *Căpşunico!* M-ai înţeles?

– Deci, eşti de acord cu mine? spuse ea, zîmbind. Ai pus un profesionist să verifice totul? Dar e minunat! Nu mi-ai spus asta.

Şi nu era *tot* ce nu-i spusese, se gîndi Alex, cuprins de un sentiment de vinovăţie, pe care-l alungă însă repede. Casey îi dovedise că făcuse ce trebuia.

– Te rog să înţelegi, draga mea. Nu este din cauză că mi-aş face griji...

– Bineînţeles că nu, îl completă ea.

El îşi spori strînsoarea.

– O.K., recunosc. O să-mi fac tot felul de griji. Mai am mult pînă să-mi pot înfrîna acest lucru. Haide, linişteşte-te. Nu-i aşa că *vei încerca* să nu dai de vreun necaz?

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, în ce necaz aş putea să intru?

– Nu ştiu. *Asta* mă îngrijorează.

Casey îl privi cu atenţie cîteva clipe, apoi izbucni în rîs.

– Ai cîştigat, Alex. O să mă rezum la a lua interviuri celor care fac grătar sau participă la concursul de înot. O să mă ţin departe de terenul pe care construieşte Dawson, n-o să mă apropii de clubul *See-More* şi... Îi zîmbi dulce. Am uitat ceva?

– Să nu te plimbi prin parc după asfinţit, îi răspunse imediat Alex. Văzînd-o că se încruntă, continuă: Să mănînci cîte un măr în fiecare zi, să nu te culci mai tîrziu de ora trei. Sînt iarăşi exagerat de protector?

Casey rîse.

– Eşti. Haide, te rog, încetează. Te rog, repetă ea abia şoptit. Pentru numele lui Dumnezeu, chiar începuse să-i placă felul în care el o făcea să se simtă.

Capitolul 9

În timp ce Casey îşi sfîrşi plimbarea prin Starley Park, îşi dorea să se fi putut relaxa, să se fi bucurat de acea seară perfectă de vară. Dar avea mereu senzaţia că era urmărită de un bărbat mătăhălos, cu faţă de buldog, cu pieptul larg şi cu umeri care se potriveau de minune cu imaginea unui teren de fotbal american.

Poate că grija constantă a lui Alex pentru siguranţa ei o făcea să se fie acum uşor agitată, îşi zise Casey, luînd-o pe o stradă care o ducea direct spre *The Starting Gate.* N-avea nici un motiv să creadă că „Faţă de buldog" avea să-i apară iar în faţă, în aceeaşi zonă, ca mai înainte.

Nu conta, îşi spuse ea, intrînd în local. Chiar

dacă tipul o urmărise, ea reuşise să-i scape printre degete. Îi plăcuse întotdeauna aventura. Dar de ce s-o urmărească oare cineva?

– Bună, Ruby, zise ea pe cînd intra. Se aşează pe scaunul ei preferat, de la tejghea. Era singura clientă. Ora de vîrf trecuse. Ce-aveţi de mîncare? Hoardele hămesite v-au mai lăsat ceva şi pentru mine?

– Ce-ai zice de o salată de pui?

– Minunat, răspunse Casey voioasă. Şi un ceai cu gheaţă?

– Vine imediat, puştoaico. Ruby scoase un ibric imens din frigider, şi-i umplu un pahar. Îi zîmbi lui Casey peste umăr.

– Smiley spunea mai devreme că ar trebui să punem o plăcuţă cu numele tău pe scaunul acela. Vii la noi mai des decît *Prăjiturica.* Sau decît *Găselniţă*. Personal, sînt de părere să te adoptăm. Rîse. Mi-ar face plăcere ca oamenii să creadă că am o fată ca tine.

Lui Casey i se puse un nod în gît; ştia, bineînţeles, că femeia glumea, dar nu se putea controla.

– Dar m-aţi adoptat deja, reuşi ea să spună, apoi ridică paharul şi-l goli din cîteva înghiţituri.

– Păi, la culoarea părului ne potrivim, continuă Ruby, mîngîindu-şi pletele cîrlionţate. Se întoarse la frigider să scoată ingredientele pentru salata de pui. Ai reuşit să-l faci pe *Găselniţă* să părăsească, în sfîrşit, oraşul?

– A plecat pe la prînz, îi răspunse Casey încă tulburată. Oh, acea nesuferită pornire a ei de a *aparţine* cuiva! Oare va apărea mereu în viaţa ei, alături de nesecata ei dorinţă de independenţă? Adunîndu-se, spuse mai veselă de astă dată: Ei, unde e iubirea vieţii tale?

– S-a însurat cu Joanne Woodward, din cîte am auzit, îi răspunse rapid Ruby, apoi continuă: Ei, glumeam şi eu. Smiley e în bucătărie; avem cîteva lucruri care trebuiau reparate.

– Oh, zău dacă vă înţeleg, spuse Casey, clătinînd din cap. Sînteţi mereu la datorie. Nu obosiţi niciodată?

– De ce să obosim? Pentru că gătim mîncăruri bune pentru oameni drăguţi? Pentru că sîntem vizitaţi de dimineaţa pînă seara de prieteni?

– Dar... voi doi? întrebă Casey timid. Nu ştia prea bine de ce pusese o astfel de întrebare. Cînd se ocupa de un interviu, ştia să fie foarte

sigură pe sine. Dar cînd discuta cu cineva apropiat, lucrurile se schimbau.

– Noi doi? repetă Ruby, continuînd să taie ceapa. Trebuie să înţelegi, *Căpşunică,* că eu şi Simley formăm o echipă. Iar cînd faci parte dintr-o echipă, nu te plictiseşti niciodată de partenerul tău. Ar fi ca şi cînd te-ai plictisi de tine însuţi. Făcu o pauză, rămînînd cu cuţitul suspendat în aer. Dacă stau să mă gîndesc mai bine, cred că m-aş plictisi mai repede de mine, decît de Smiley.

Casey rîse şi începu să protesteze, pe cînd Ruby îşi reluă ocupaţia, ridicînd din umeri.

– Vorbind de echipă, zise Ruby, cîteva clipe mai tîrziu, m-am bucurat să-l văd pe *Găselniţă* azi-dimineaţă. Vă stă tare bine împreună. Şi, să ştii, după tot ce-a păţit cu nesuferita aia de JoBeth, era şi timpul să-şi găsească o fată de treabă, care să ştie să aprecieze un tip grozav, atunci cînd îl găseşte.

Dumnezeule, chiar nu trecea nimic neobservat în cartierul ăsta? se gîndi Casey. Se hotărî să nu încurajeze pornirea lui Ruby spre bîrfă.

Ruby lucra în tăcere, fredonînd încet în timp ce-i dregea salata cu un iaurt special.

– Gata, zise ea, aşezîndu-i mîndră farfuria în faţă.

– Arată splendid, spuse Casey, începînd imediat să mănînce. Şi are un gust grozav, adăugă ea. Se simţea bine: mînca din preparatele delicioase ale lui Ruby şi se bucura de grija acesteia, aproape maternă.

Pe cînd Ruby încerca să o convingă pe Casey să guste şi din tarta ei cu mure, Casey era deja o femeie pe deplin mulţumită, căreia nu-i mai era deloc dor de Alex. Nu se gîndise deloc la el. Şi nu era deloc curioasă să afle ceea ce ştia Ruby despre femeia alături de care el trăise o vreme. Care-i purtase numele. Cu care-şi împărţise patul...

Aşa că a fost mai mult decît surprinsă cînd s-a auzit spunînd:

– Ai cunoscut-o personal pe JoBeth, Ruby?

Trei sferturi de oră mai tîrziu, Casey, indignată, pleca din local, nu înainte de a o complimenta din nou pe Ruby pentru cea mai grozavă salată de pui pe care o mîncase vreodată.

Dar mintea îi era preocupată de altceva. De nedreptăţile pe care le suferise Alex, care o lăsase pe JoBeth să-i ia şi ultimul cent; după divorţ,

ea se măritase imediat cu un bogătaş în vîrstă, din San Francisco. Din cauza furiei, Casey nici nu-l observă pe „Faţă de buldog“ care o urmărea de pe trotuarul de vizavi.

Era sîmbătă seara. Lui Casey tot nu-i ieşea din minte un lucru: era supravegheată, urmărită. Era mai mult ca sigură de asta, deşi nu-l mai văzuse de cînd privirile li se întîlniseră, pentru o clipă, în faţa lui *The Starting Gate.*

Îşi petrecuse ziua printre cei care participau la „Festivalul mării“, strîngînd fapte, pentru reportaje, aşa că era foarte probabil să fi fost urmărită fără să-şi dea seama.

Doar dacă imaginaţia nu-i juca feste, îşi zise.

Începu să se relaxeze, după ce urmări artificiile deasupra lui English Bay şi se întoarse acasă singură, tîrziu, fără vreun incident.

Era doar imaginaţia ei, hotărî Casey. Probabil că lui „Faţă de buldog“ îi plăcea să se plimbe prin parc. Şi-l scoase complet din minte; nici măcar

nu-i spuse lui Alex cînd vorbiră la telefon, tîrziu în noapte.

După ce-şi îmbrăcă blugii şi un tricou cu inscripţia „Salvaţi delfinii“, Casey se duse în Starley Park, la un concert. Era duminică dimineaţă. Mai tîrziu, se aventură pînă la *The Somerset Inn,* care era condus de Brittany. Era un hotel micuţ, dar foarte luxos, ce găzduia acum „Jocurile ospitalităţii“ care consta din întreceri la făcutul paturilor, la căratul bagajelor şi multe altele.

Cînd se terminară întrecerile, Casey şi Brittany au luat masa şi au mers spre casă împreună, cel puţin o bucată de drum. Apartamentul lui Brittany era la cîteva blocuri distanţă de al lui Casey, spre nord. Casey mai avea cîţiva zeci de metri pînă acasă, cînd văzu o maşină luînd încet curba şi încetinind, ca să ţină pasul cu ea.

De data asta, nu mai era rodul imaginaţiei ei.

Maşina era un *Corvette '60,* model clasic. În alte condiţii, lui Casey i-ar fi plăcut s-o admire pe

îndelete. Dar acum, se simţea ca o căprioară încolţită. Se uită cu coada ochiului.

Era vreun nenorocit ieşit la agăţat, îşi spuse, prefăcîndu-se că nu observase că era urmărită. Era bucuroasă că-şi luase cu ea sacul de umăr, pentru că, astfel, avea mîinile libere. Deodată, maşina zvîcni înainte şi frînă brusc, chiar în faţa lui Casey. Portiera se deschise şi un tip care fusese cîndva halterofil, mai mult ca sigur, se postă în faţa ei, zîmbindu-i leneş. După ce citi inscripţia de pe tricoul lui Casey, clătină din cap şi fornăi:

– Ştiam eu cînd ţi-am văzut coama blondă, că asta-i seara mea norocoasă.

Casey se opri. N-avea nici un sens să încerce să treacă pe lîngă el. Tipul mirosea ca o distilerie şi căuta ceartă.

– Un bărbat cu o maşină atît de grozavă ar trebui s-o îngrijească mai mult, zise ea calmă, încercînd să capete un răgaz de cîteva secunde, ca să se poată gîndi. I se părea cunoscut, dar nu ştia de unde să-l ia.

Tipul rămase cîteva clipe pe gînduri, dar nu prea mult. Zîmbetul, care i se ştersese de pe faţă, reapăru.

– Ştiu cum să mă port cu maşina mea, frumoaso. Aşa cum ştiu să mă port şi cu o femeie.

– Frumos din partea ta. Acum, să vedem dacă ştii şi să te dai deoparte din calea uneia, Galahad.

– Nu mă cheamă Galahad, drăguţo. Poate c-aş vrea să te urci în maşina mea şi să vii cu mine. Într-un loc mai... intim, ca să zic aşa. Ce zici de asta?

Casey spera ca el să nu-şi dea seama că-i tremurau genunchii şi că inima-i bătea cu putere. N-o ajuta cu nimic dacă-i arăta că-i era teamă.

– Ce să zic? întrebă ea, prefăcîndu-se indiferentă. S-ar putea să nu-mi placă. Îi aruncă cea mai fioroasă privire de care era ea în stare. De ce nu te dai deoparte ca un băiat cuminte, ca să ne scuteşti pe amîndoi de o mulţime de necazuri?

Rînjetul îi dispăru şi o lucire de îndoială i se putu citi în ochi. Îşi dădu apoi capul pe spate şi începu să rîdă.

Acel moment de nesiguranţă a fost hotărîtor pentru Casey.

– Deci eşti unul dintre durii lui Vic Lundstrom. M-ai urmărit tot weekend-ul...

– Ce tot vorbeşti? o repezi el, părînd de-a drep-

tul ofensat. Te-am văzut de-abia acum zece minute şi m-am gîndit: Ce-ar fi să cîştig şi eu o primă, pentru că am învăţat-o pe fata lui McLean cum să se poarte?

– Să mă înveţi să mă port? repetă Casey, încercînd să pară amuzată, cu toate că de-abia îşi mai stăpînea frica. Curajul părea singura ei şansă de a face faţă situaţiei. Unde sînt ceilalţi? Ştiu sigur că n-ai fi chiar atît de curajos, dac-ai fi de unul singur.

Marty fluieră lung.

– O cauţi cu lumînarea, drăguţă. Cred că ai într-adevăr nevoie de cineva care să te pună la punct. Îşi puse mîna mare pe după umerii ei.

Reacţia lui Casey a fost fulgerătoare, instinctivă, chiar dacă nu semăna exact cu ce învăţase la lecţiile de autoapărare, cu cîţiva ani înainte. Îi trase un pumn direct în nas.

Luat prin surprindere, Marty îi dădu drumul, şi-şi duse mîinile la nas.

Ştiind foarte bine că nu putea învinge într-o confruntare de lungă durată, Casey o luă la fugă, sperînd ca Marty să fie prea uluit şi prea beat, ca s-o mai urmărească. Dar el îşi reveni rapid şi o

prinse de mînă, înainte ca ea să poată face măcar cinci paşi. Ea se întoarse brusc, şi-i aplică o lovitură de kung-fu. Dar Marty nu voia să se dea bătut. Îşi încleştă mîna în umărul ei şi o ţinu mai departe, ca ea să nu-l mai poată lovi.

– Dă-mi drumul! ţipă ea, dîndu-şi seama abia acum că ar fi trebuit s-o facă mai de mult.

Auzind zgomot de paşi, îşi întoarse capul, sperînd că era un poliţist.

Îngheţă. Era, „faţă de buldog"! Oh, Doamne, de data asta chiar era pierdută. Nu reuşise să se ţină departe de bucluciuri. Alex avea să fie furios!

Dar strînsoarea de pe umăr slăbi şi Casey a fost împinsă cît colo. Luptîndu-se să-şi recapete echilibrul, se întoarse şi-l văzu pe „faţă de buldog" ocupîndu-se de atacatorul ei.

– Îmi pare rău, domnişoară, zise acesta, zîmbindu-i. N-aş fi vrut să invervin, pentru că am văzut că vă descurcaţi de minune, dar am şi eu ordinele mele.

Casey stătea la biroul ei şi îl aştepta pe Alex. Era luni după-amiaza.

El apăru puţin după ora patru, adresîndu-le tuturor zîmbete şi aruncînd în secret priviri spre Casey.

În clipa în care scăpă de tirul de întrebări puse de Marg şi de Sandra, Casey se ridică brusc şi zise:

– Alex, poţi veni puţin în biroul meu?

– Bineînţeles, îi răspunse Alex, zîmbind încîntat şi lăsînd-o să deschidă ea drumul. Era atît de drăguţă, se gîndi el, cu un amestec de dorinţă şi de tandreţe. Şi atît de sexy. Era clar: voia să-l ducă în biroul ei, să-i fure un sărut, aşa cum făcuse şi el, vineri. Era irezistibilă, îmbrăcată într-o bluză din mătase roşie şi pantaloni crem. Părul şi-l prinsese într-un coc lejer, stil Brigitte Bardot. De-abia aştepta să-i mîngîie buclele care-i mîngîiau gîtul.

Deschizînd uşa biroului, Alex se dădu deoparte s-o lase să treacă. Ea intră şi se întoarse cu faţa spre el. Îşi puse mîinile în şolduri.

Alex se pregătea s-o ia în braţe, dar ea se feri.

– Ai pus un detectiv să mă urmărească! spuse

ea furioasă. Ai angajat pe cineva care să nu mă scape din ochi, încă de vineri!

– Nu l-am angajat. E şeful agenţiei care-l investighează pe Dawson şi are grijă ca livrările noastre să se desfăşoare fără probleme. N-am făcut decît să-l rog să fie cu ochii pe tine. Alex sperase ca ea să nu afle ce făcuse, dar acum n-avea rost să nege. Oricum, de unde ştii? Cînd ţi-ai dat seama?

– Vineri după-amiază. *Devreme,* zise Casey triumfătoare.

Sprîncenele lui Alex se arcuiră a surpriză.

– Chiar atît de devreme?

– Ai uitat că sînt reporter? Se spune că ziariştii au un ascuţit simţ de observaţie. Casey se întoarse cu spatele la el. Am aflat deci cît de mult înseamnă pentru tine cuvîntul meu. Cîtă încredere ai avut în mine că-mi voi ţine promisiunea. Se întoarse din nou cu faţa spre el, şi-l împinse cu arătătorul în piept. După tot ce... după tot... încă nu ai încredere în mine!

– După tot ce s-a întîmplat între noi, Casey McIntyre, zise Alex blînd, apucîndu-i mîna, cum de-ai putut să ajungi la o asemenea concluzie?

Încrederea n-are nici o legătură cu toate astea. Eu nu eram prin preajmă, să te apăr, aşa că am vrut să mă asigur că o va face altcineva. Nu ţi-am spus, pentru că m-am gîndit că te vei simţi jignită şi că vei face tot ce-ţi va sta în puteri, ca să scapi de el. Nu-i aşa?

– Nu-mi vine să cred, murmură ea, încercînd în van să se desprindă din încleştare. De fapt, ai vrut să... Se opri, înţelegînd abia acum pe deplin tot ce-i spusese el. Să mă protejezi?

Alex îi duse mîna la buze, şi-i sărută vîrful degetelor.

Hotărîtă să nu se lase înduioşată, Casey îl privi cu atenţie.

– De ce nu mi-a spus „Faţă de buldog" toate astea? De ce n-a spus decît că a primit nişte ordine?

– Faţă de bulgod?

– Detectivul tău. Nu mi-a spus cum îl cheamă. De fapt, n-a zis mai nimic. Numai că, dacă am vreo întrebare, să ţi-o pun ţie.

– Numele lui este Cecil Waters, spuse Alex amuzat. Îşi puse mîinile în jurul taliei ei. Dar „faţă de buldog" se potriveşte mai bine, trebuie să re-

cunosc. Smiley ar fi mîndru de tine. I-ai găsit o poreclă reuşită. Ce vrei să spui? Cum adică, nu ţi-a zis nimic? I-ai vorbit?

– Aseară, recunoscu Casey. Îşi dorea să-şi fi putut înfrîna răspunsul instinctiv al trupului faţă de degetele lui mîngîietoare. Ar fi vrut să se desprindă de el, dar îi simţea puterea, virilitatea în jocul muşchilor, de sub costumul negru. Cred c-ar fi bine să ştii că am fost o epavă, din punct de vedere nervos, tot weekend-ul, zise ea, ridicîndu-şi bărbia. De unde să fi ştiut că era de partea noastră?

– Îmi pare rău, draga mea. Dar n-ar fi trebuit nici măcar să-i bănuieşti prezenţa. Nici acum nu-mi dau seama cum a putut fi atît de neglijent, încît să-l reperezi imediat.

Remarca lui Alex stîrni mîndria lui Casey.

– Chiar mi-a spus că aşa ceva nu i s-a întîmplat niciodată. Şi, dacă vrei să ştii, i-am simţit prezenţa sîmbătă şi duminică, dar, practic, nu l-am văzut. Îşi face foarte bine meseria, Alex. Să nu-l cerţi, cînd îţi va prezenta raportul.

Alex tuşi, ca să-şi ascundă rîsul. Casey nu înceta niciodată să-l uimească. Chiar şi atunci cînd

era furioasă, nu uita să fie dreaptă.

– O.K., o să-l iau uşor pe tip, îi promise el. Cum de-ai vorbit totuşi cu el?

Casey se gîndi o clipă. Ezita, deşi ştia că, oricum, el va afla. Aşa că-i susţinu privirea încărcată de curiozitate şi zise:

– Trebuie să recunosc că, agentul tău de pază...

– Buldogul, zîmbi Alex, dornic să afle toate detaliile. Ce-i cu el?

– A apărut la momentul oportun, răspunse ea, deşi a spus că deţinea controlul asupra situaţiei.

Zîmbetul lui Alex păli.

– Ce situaţie?

Casey îi făcu cu ochiul şi oftă adînc, după care-i povesti tot ce se întîmplase. Nu-i pomeni de faptul că-l insultase pe tipul din echipa lui Vic Lundstrom, care cîntărea cu vreo jumătate de tonă mai mult ca ea, că se luptase, în loc să strige după ajutor, dar nu uită să-i pomenească lui Alex de spusele acestuia, referitoare la prima promisă de şeful lui.

Alex o strînse într-o îmbrăţişare de oţel.

– Iar tu voiai să-mi reproşezi că l-am pus pe

Waters să te protejeze? Dacă nu apărea Cec, ai fi... Păli, şi-i dădu brusc drumul din braţe. Se îndreptă spre uşă.

– Acum te-ai înfuriat pe mine? îl întrebă Casey. Nu mi-ai spus nimic şi te aşteptai ca eu să nu mă supăr?

Punînd mîna pe clanţă, Alex se întoarse s-o privească.

– Nu sînt furios pe tine, Casey.

– Nu? Dacă ai vedea cum te uiţi la mine, Alex McLean! Şi unde te duci? Sîntem în mijlocul unei discuţii.

– Nu, nu sîntem, zise Alex printre dinţi şi deschise uşa. Discuţia noastră s-a încheiat, pentru un timp. Acum, am lucruri mai urgente de rezolvat.

– Aşteaptă-mă! Vin şi eu, oriunde te-ai duce.

El se întoarse, o luă de braţ şi o trase pînă la scaun, unde o aşeză, aproape cu forţa.

– Ba nu mergi nicăieri. Iar dacă va trebui să te leg de scaun, ca să fiu sigur că stai măcar o dată liniştită, să ştii c-o s-o fac.

Casey avea sentimentul că el vorbea serios.

În timp ce el se întorcea să plece, ea murmură:

– Cînd vei accepta faptul că pot să mă descurc şi singură?

Alex se întoarse din nou cu faţa spre ea.

– Îl accept, Casey. Dar tu eşti într-atît de ocupată să-ţi aperi preţioasa ta independenţă, încît uiţi un detaliu crucial. Aseară, nu era bătălia ta, ci a mea, iar tu, dintre toţi, ar trebui să-ţi dai seama că e o situaţie pe care n-o voi tolera.

După ce-şi croi drum printre bodyguarzii care-l păzeau pe James O. Dawson, trecu pe lîngă o secretară uimită şi intră în biroul acestuia.

Biroul, sanctuarul său, se afla la ultimul etaj şi avea o panoramă grozavă asupra golfului.

Dawson se rotea în scaunul său confortabil, din piele, în spatele mesei cromate, cu geam fumuriu, pe care nu se aflau decît o scrumieră din cristal şi un telefon, un adevărat obiect de artă.

Îşi ridică privirea să vadă de unde atîta zarvă. Îi făcu semn secretarei să plece, şi-şi încheie convorbirea telefonică.

– Sper să fie ceva foarte serios, McLean. Ca de exemplu, să fi venit să mă anunţi că publici o dezminţire.

Alex se sprijini cu palmele de masa din sticlă. Dawson se încruntă.

– Secretara mea tocmai a lustruit-o.

– Înseamnă că n-ai vrea să ţi-o sparg în cap, scrîşni Alex. Îţi spun o singură dată, Dawson: Bătălia asta este strict între noi doi. Spune-le bătăuşilor tăi să nu se mai lege de oamenii mei. Şi, mai ales, de femei şi copii. M-ai înţeles?

– Nu, nu te-am înţeles. De fapt, nu ştiu ce vrei să spui. Şi nu pot fi făcut responsabil, pentru că unul dintre oamenii mei a fost deranjat, în timp ce lucra, de o femeie.

Alex se înflăcărase. Îl apucă de cravată şi de cămaşă, şi-l ridică, pe jumătate, de pe scaun.

– Probabil că tot ce-ţi trebuie ţie, Jimmy, este... Brusc, se opri. În ochii gri ai lui Dawson se citea spaima, dar mai aveau şi o strălucire ciudată. De satisfacţie.

La naiba, îşi zise Alex. Ar fi vrut să lovească pe cineva. Mai ales pe Jimmy Dawson. Se gîndi la ce-ar fi putut să i se întîmple lui Casey; era în

stare să lustruiască biroul cu Dawson. Dar ultimul lucru de care avea nevoie acum era să-l facă pe Dawson să arate ca o victimă, să-i ofere un pretext pentru a-l acuza de atac şi de a-l da în judecată.

– Jimmy, zise el pe un ton ameninţător, nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decît să mă ocup puţin de faţa ta, dar ţi-aş face o favoare. Pentru că eşti pe cale de a ieşi din afaceri. Şi chiar din oraş. Îţi promit acest lucru.

– Ce ciudat! La fel gîndeam şi eu despre tine, ripostă Dawson.

– Vom vedea, spuse Alex, întorcîndu-se să plece. Ajungînd la uşă, îi aruncă o privire rece. Spune-le ajutoarelor tale să se ţină departe de Casey. Pentru că, dacă se mai apropie vreunul de ea, o să mă întorc şi o să-ţi pară rău.

Capitolul 10

Alex se apropia de terenul pe care construia Dawson, cu adrenalina încă pulsînd, cu sîngele fierbînd, cînd Cecil Waters trase *Buick*-ul albastru lîngă el, şi-i deschise portiera, aplecîndu-se peste scaunul pasagerului. Alex urcă.

– Mă urmăreşti pe mine, acum, Cec?

Bărbatul zîmbi.

– „Faţă de buldog". Aşa-mi zice *Căpşunica.* Îmi place.

– Înţeleg că nu prea aţi stat de vorbă. Cum de vă ştiţi poreclele?

– Ei, am mai discutat. Numai că nu i-am dat nici unul dintre detaliile pe care ştiam că voiai să le ştii doar tu.

– Dar cum de-ai dat de mine, acum? îl întrebă Alex, strîngînd din pumni, nerăbdător să ajungă acolo unde-şi propusese. Ţi-a dat *Căpşunica* telefon, nu-i aşa?

– Mi-a zis că ori îl strîngi pe Dawson de gît, ori eşti pe şantier, discutînd cu echipa.

Alex dădu din cap. Ar fi trebuit să-şi dea seama că ea n-avea să se dea deoparte. Ei bine, măcar de data asta apelase la un profesionist.

– A avut dreptate. Am fost la Dawson şi i-am spus ce aveam de spus.

– Nu l-ai lovit, nu-i aşa?

Alex clătină din cap.

– I-am dat numai un avertisment.

– Şi acum?

Alex privi drept înainte. Ochii i se adumbriseră.

– Mai am ceva de rezolvat la şantier. Nu-mi place atunci cînd nişte tipi duri ameninţă o femeie, mai ales atunci cînd pricina sînt eu.

– N-aş putea spune că nu te înţeleg, Alex. Du-te şi scoate-i vreo doi dinţi ticălosului ăluia. Are deja ochii vineţi.

– Te-ai ocupat deja de el? Bine. Îţi rămîn dator.

– Nu mie, ci *Căpşunicăi.*

– *Căpşunica?*

– Dac-ai fi văzut ce pumn i-a tras! Drept între ochi. Am sărit să-l salvez pe el, nu pe ea.

Alex clipi, apoi izbucni în rîs.

– E nemaipomenită.

– Încă mai vrei să mergi pe şantier? îl întrebă „Faţă de buldog". Pentru că, dacă mai vrei să mergi acolo, te însoţesc. Însă nu văd rostul. Nu era decît un beţiv prost, căutînd scandal. Cînd a văzut-o pe fată, şi-a zis că, poate, se va bucura de atenţia şefului, dacă-i spune c-a „scuturat-o" puţin. L-am urcat în maşină şi l-am dus acasă, iar azi-dimineaţă am trecut pe la el să-i pun cîteva întrebări. N-am aflat prea multe, dar de un lucru sînt sigur: n-o s-o mai necăjească de-acum încolo pe *Căpşunica*. Îi e chiar recunoscător că nu l-a dat pe mîna poliţiei.

– Ai dreptate, Cec, zise Alex, după ce se gîndi puţin. O să mă întorc la birou. Ce-ai zice dacă mi-ai face un rezumat, pe drum?

În timp ce Waters îi povestea tot ce aflase, Alex constată, fără să fie deloc surprins, că toate suspiciunile lui şi ale lui Casey fuseseră confirmate. *The Gazette* şi celelalte clădiri care flancau

casa lui Alex erau proprietăţile lui Dawson.

– Avem însă ceva care să dovedească că totul a fost premeditat? întrebă Alex, cînd Waters termină de povestit.

– Nu încă, recunoscu detectivul. Dar nu-ţi face probleme. Trebuie să avem răbdare. Eu îl voi cerceta în continuare pe Dawson, în timp ce tu să faci ce ştii mai bine: să-ţi conduci ziarul. „Faţă de buldog" trase maşina în faţa clădirii lui *The Weekender.* Acum, că te-ai întors în oraş, pot să renunţ şi eu la aripile de înger păzitor. *Căpşunica* m-a epuizat, pur şi simplu. E a ta, de-aici înainte.

Aducîndu-şi aminte de ameninţarea adresată lui Casey, de a o lega de scaun, Alex oftă. Era a lui? În clipa asta, nu era prea sigur.

Casey îşi făcea de lucru la birou şi se uita adesea la ceas, cuprinsă de nervozitate.

Era trecut de ora cinci. Alex nu se întorsese încă, iar toţi ceilalţi plecaseră. Casey nu voia să-şi încalce promisiunea de a nu mai rămîne singură

în birou, dar nu se putea hotărî să plece, înainte de a se asigura că el era în regulă. Viziuni cu Alex, luptîndu-se cu Vic Lundstrom şi cu oamenii lui, o chinuiseră încă de cînd îşi făcuse el apariţia. Spera numai ca telefonul dat de ea lui „Faţă de buldog" să-i fi fost de ajutor lui Alex.

Cînd auzi cheia în uşă, sări de pe scaun şi alergă pe hol, dar se opri la mijlocul drumului, sperînd din toată inima că nu era prea grav rănit.

– Alex, şopti ea, cînd el intră. Arăta foarte bine. N-avea nici un ochi învineţit, nici un dinte lipsă. Nici măcar costumul nu i se şifonase. Oh, Alex! Se aruncă în braţele lui, acoperindu-i faţa cu sărutări.

Uimit de primirea făcută, Alex ridică braţele a neputinţă, înainte de a şi le sprijini uşor de talia lui Casey.

Ea simţi că-i dau lacrimile şi nu se mai obosi să şi le ascundă.

– A fost oribil din partea mea să mă năpustesc aşa la tine, din clipa în care te-am văzut, şi asta din cauza mîndriei mele prosteşti. Nu voiam să recunosc că aveai dreptate sau că am fost atît de bucuroasă cînd a apărut „Faţă de buldog". Aşa

că, ce-am făcut? M-am transformat într-o scorpie.

– Nu este adevărat, zise Alex cu blîndeţe, înlănţuind-o cu braţele. Haide, draga mea, nu mai fi supărată. O sărută pe vîrful nasului, şi-i zîmbi. Doar n-ai crezut că voiam să mă iau la bătaie!

– Oh, Alex, aproape că mi-am ieşit din minţi întrebîndu-mă ce se întîmpla. Vreau să fiu lîngă tine, atunci cînd ai necazuri, să te ajut. Nu sînt genul de femeie care să aştepte, cuminte, rezolvarea problemelor. Mi-am făcut atîtea griji...

– Griji? o întrerupse Alex. *Tu* ţi-ai făcut griji pentru mine, Casey? Tu, care nu crezi în astfel de lucruri? Îmi amintesc de o discuţie pe care am avut-o despre cuşti. Şi despre efectul pe care îl au restricţiile cuiva asupra libertăţii altuia?

– N-ai pic de ruşine, mormăi Casey. Cum poţi pomeni acum despre asta, cînd încercam să-ţi explic şi să-mi cer scuze...

– Dar n-ai de ce să-ţi ceri scuze. Ştii de ce avem nevoie amîndoi? De o seară liberă, în care să uităm de toate problemele şi să ne simţim bine. Cînd o văzu pe Casey făcînd ochii mari şi încercînd să protesteze, adăugă repede: Nu-ţi face probleme, draga mea. O să-ţi povestesc tot ce

am aflat pînă acum despre intenţiile lui Jimmy Dawson. Marea lor majoritate ţi le-ai închipuit şi singură. Dar, după asta, gata. Luăm masa undeva, după care... Ei, vedem noi. Cum ţi se pare?

Casey se prefăcu că se gîndea.

– S-ar putea să meargă, îi răspunse ea, după cinci secunde. Îţi place să mănînci spaghetti?

– Cui nu-i place? spuse Alex, strîngînd-o în braţe, pentru că se simţea cuprins de un val de emoţii pe care nu ştia cum să-l numească. Ai vreun local preferat?

– Da. *Casa Casey,* răspunse ea, rîzînd. Am fost foarte apropiată, copil fiind, de o doamnă minunată, originară din Napoli. Ea m-a învăţat să prepar un sos foarte gustos. De fapt, l-am pregătit încă de azi-dimineaţă, în speranţa că vreun editor obosit, de pe drum, ar avea chef de o cină caldă.

Alex îi zîmbi întrebător.

– Azi-dimineaţă nu erai supărată pe mine?

– Ca să fiu sinceră, îmi imaginam cum ar fi dacă te-aş strînge de gît, recunoscu Casey fără să ezite măcar o secundă.

– Şi, cu toate astea, aveai de gînd să mă inviţi

la tine acasă, să mîncăm spaghetti?

– Bineînţeles. De ce nu? Pentru că mă înfuriasem din cauza unui detaliu minor, nu înseamnă că... Aproape că-şi muşcă limba. Îşi dădu seama, şocată, ce fusese pe cale să spună.

– Nu înseamnă că...? zise Alex, cu inima bătînd în ritm de *tarantella.*

Casey nu-i răspunse. Nu putea recunoaşte de faţă cu Alex ceea ce nu recunoscuse nici faţă de ea însăşi.

– Că...? insistă Alex.

– Cînd eşti furios, nu înseamnă că nu poţi lua masa cu cineva, zise Casey. Haide, du-te să te schimbi în ceva mai comod. Închid eu pe-aici.

Alex dădu din cap, o sărută cast pe frunte şi urcă în apartamentul lui. Pe cînd se dezbrăca, îşi zise că nu i-ar fi stricat un duş. Se îmbrăcă apoi cu o pereche de pantaloni albi şi cu un tricou galben, întrebîndu-se în tot acest timp ce voise oare Casey să spună şi de ce nu-i răspunsese cinstit.

Ce mai pereche erau şi ei! îşi spuse. Mîndri şi independenţi? Sau pur şi simplu speriaţi de trecutul lor, de greşelile şi neîmplinirile trecute?

Aveau nevoie de timp. Casey avea nevoie de timp, ca să-şi dea seama că era amuzantă şi inteligentă, şi că nu era nicidecum o pacoste, aşa cum credea. Ca amîndoi să înveţe să dăruiască, înainte de a se aştepta să primească.

Iar Alex descoperi surprins, în următoarele săptămîni, că timpul nu le lipsea. Ron Coulter s-a însănătoşit şi a revenit la lucru, degrevîndu-i de numeroase obligaţii.

Se părea că Jimmy Dawson renunţase la festele lui murdare. Cei de la *The Gazette* jucau acum cinstit, încercînd să-şi recapete credibilitatea pierdută. Nu mai erau probleme cu traseele.

– Este prea linişte, şefule, spuse Casey într-o seară, pe cînd erau în bucătărie, pregătind fripturile şi cartofii. Jimmy Dawson plănuieşte ceva, sînt sigură. Chiar şi „Faţă de buldog" este de aceeaşi părere, cu toate că n-a descoperit încă nimic compromiţător.

– Sînt de acord, spuse Alex, încruntîndu-se.

Lăsă deoparte lingura cu care amesteca sosul şi o trase spre el, ridicîndu-i uşor bărbia. Nu vrei să încetezi să-mi mai spui aşa?

– Cum? *Şefule?* zise Casey, făcînd ochii mari. Dar e privilegiul meu. Chiar *eşti* şeful.

– Da, bineînţeles. Dar încetează, te rog. Ştii bine că mă deranjează. Mai ales după program. Chiar şi cînd sîntem la lucru, dacă stau să mă gîndesc bine. Cele două „admiratoare" ale mele îşi aruncă priviri dezaprobatoare ori de cîte ori foloseşti acest cuvînt.

– Dacă aşa vrei... îi zîmbi dulce Casey. La urma urmei, tu eşti şe...

Dar cuvintele i se pierdură într-un sărut. Iar cina lor, ca şi multe altele dinaintea acesteia, a fost una tîrzie.

Treptat, Casey începu să fie tot mai sinceră cu Alex, iar el procedă la fel. Cînd ajunseră să vorbească despre divorţul lui, Casey a fost surprinsă cînd s-a trezit întrebîndu-l de ce se lăsase jecmănit.

– O să-ţi explic. Cînd m-am însurat cu JoBeth, eram încrezător, credeam că va dura pe vecie. Dar n-am reuşit s-o fac fericită. Simplu. Nici eu nu eram fericit, aşa că, atunci cînd mi-a spus că vrea să divorţeze, m-am simţit groaznic, dar am răsuflat uşurat. I-am dat totul lui JoBeth, ca să mă sînt mai puţin vinovat, oricum n-avem nici timp, nici chef să mă tîrăsc prin tribunale, pentru ca, la sfîrşit, avocaţii să ia partea leului. De ce să nu ia ea totul? Crede-mă, am făcut-o mai mult pentru mine decît pentru ea.

– Te înţeleg, spuse Casey. Dac-aş fi fost în locul tău, probabil c-aş fi făcut la fel. Şi m-aş fi simţit la fel de vinovată pentru sentimentul de uşurare. Continuă prin a-i povesti lui Alex despre logodna ei şi despre cît de bine se simţise cînd aceasta se sfîrşise.

Îşi dădu seama că panica resimţită de obicei, atunci cînd se ataşa de un bărbat, dispăruse treptat. Noaptea, pe cînd stătea în braţele lui Alex, lipită de trupul lui, lui Casey îi venea uşor să-i vorbească, să-i mărturisească cele mai adînci secrete şi spaime. Îi spuse într-un astfel de moment, cît de speriată se simţise, pînă atunci, cînd se

apropia vreun bărbat de ea.

– Acum vreo doi ani, zise ea, încruntîndu-se, un tip mai insistent mi-a spus că sînt mereu pe fugă, că mă tem de orice apropiere. Cred că există un adevăr în toate astea.

Alex rîse şi o trase mai aproape.

– Ei bine, se pare că te păstrai pentru mine.

Pendulau acum între apartamentul lui şi al ei. Alex ar fi vrut să-i ceară să se mute la el. Ar fi fost foarte simplu, ţinînd cont că apartamentul ei era închiriat de la o lună la alta. Dar şi apartamentul lui i se părea absolut nedemn pentru ea.

Era prima oară, de la divorţul lui, că se gîndea la casa luxoasă din North Vancouver, în care-şi îngropase tot ce cîştigase şi care-i revenise lui JoBeth. Pînă acum, nu-i păsase prea tare de situaţia lui financiară. S-o ia de la început i se păruse o aventură, o căutare a libertăţii, o uşurare, după şase ani în care încercase în zadar să-şi facă fericită soţia. După cum îi spusese lui Casey,

se simţise atît de vinovat pentru eşecul lui ca soţ, pentru felul în care o neglijase pe JoBeth, în favoarea carierei lui, încît i-ar fi dat orice, doar să-şi salveze conştiinţa.

Mai tîrziu însă se gîndise la acest sentiment de vinovăţie. Nu-l simţise, atunci cînd era cu Casey. Deloc. Se mai ciondăniseră, dar nu se simţise niciodată ca un egoist, ca un neisprăvit care n-avea nici cea mai mică idee cum să mulţumească o femeie. De fapt, se simţise un bărbat adesea dificil, dar relativ uşor de iubit, care ştia exact cum să-i producă plăcere unei femeie, femeii alese.

Dar, dat fiind că nu-i opusese nici un fel de rezistenţă lui JoBeth, n-avea nimic să-i ofere lui Casey, cu excepţia unui apartament dintr-o clădire dărăpănată, cu mobilă veche. Era încrezător că situaţia avea să se schimbe curînd în bine şi ştia că lui Casey nu-i păsa de aceste lucruri. Însă *lui* îi păsa. De vreme ce nu se simţea în stare să-i ceară lui Casey, direct, să locuiască cu el, Alex începu să vorbească fără şir despre planurile lui pe termen lung, despre eventualitatea deschiderii unei tipografii proprii, despre investirea într-o renovare totală.

Casey se cufundă într-o linişte adîncă, iar lui Alex îi era teamă să-şi imagineze la ce se gîndea.

Într-o dimineaţă însorită de august, la *The Starting Gate,* acolo unde Alex şi Casey luau micul dejun cu Brittany, el făcu greşeala să-şi compare casa cu un elefant alb.

Toţi ceilalţi săriră cu gura pe el.

– Un elefant alb! zise Brittany. De ce?

– Smiley al meu nu e cu mult mai tînăr decît clădirea aceea. L-ai compara cu un elefant alb? zise Ruby „uitînd" intenţionat vreo două-trei decenii.

– Aşa e, încuviinţă repede Smiley.

– Cum poţi să spui aşa ceva despre o casă atît de minunată? îl întrebă Casey, uitîndu-se la Alex de parcă nu-l mai văzuse pînă atunci.

– Ce vrei să spui? ripostă el. Chiar tu ai spus că locul e cam ciudat.

– Da, e foarte ciudat. Ceea ce-l face absolut minunat. Îţi cam seamănă, şefule, adăugă ea.

Brittany se ridică rîzînd.

– Vă las singuri să vă rezolvaţi diferendele. Trebuie să ajung devreme la lucru. Baftă, *Găselniţă,* zise ea, îndreptîndu-se spre uşă.

– De ce-mi urează toată lumea baftă, atunci cînd sînt pe cale să rămîn singur cu *Căpşunica?* mormăi el. Dar, în sinea lui, era mulţumit de comentariul făcut de Casey. Poate că totuşi casa cea veche nu i se părea chiar atît de rea.

Mai tîrziu, cînd se îndreptau spre locuinţa lui Casey, ca ea să se schimbe, o văzu din nou căzînd pe gînduri.

– Un dolar, zise Alex.

– Ce-ai spus?

– Un dolar. Zece dolari. Dau oricît, doar să ştiu la ce te gîndeşti.

Spre surprinderea lui, Casey roşi.

– Bine, o mie, spuse Alex, luînd-o pe după umeri. Haide, spune-mi la ce te gîndeşti.

– La nimic, spuse Casey grăbită.

El îi şopti la ureche:

– Haide, scumpo, spune-mi.

– Bine, zise ea. Cred c-am învăţat destule despre munca la un ziar şi... Făcu o pauză, încer-

cînd să-şi aleagă cu grijă cuvintele.

Alex îşi retrase mîna şi şi-o îndesă în buzunar, prefăcîndu-se nonşalant. Dar simţea că-i fugea pămîntul de sub picioare. Ştia că ea se pregătea să-i spună că voia să plece. Dar cum să se gîndească măcar la aşa ceva?

– Nu ştiu dacă e posibil să fi învăţat absolut totul, zise el, dar cred că eşti singura care poate lua o asemenea decizie.

– Voiam să spun, continuă Casey, că am învăţat suficient, încît să-mi dau seama ce vreau şi ce nu.

Ce naiba însemna asta? Se pregăti sufleteşte pentru tot ce era mai rău.

– Şi ce anume ai descoperit că vrei?

Casey făcu din nou o pauză, neştiind cum să formuleze ce avea de spus. Clipele i se părură nesfîrşite lui Alex, dar reuşi să rămînă tăcut.

– Mi-am dat seama, începu Casey, că am fost incredibil de naivă.

– Naivă? repetă Alex tăios. Cum adică? Cum Casey ezita din nou, el începu să-şi închipuie posibila ei replică. Voia oare să-i spună că se implicase prea curînd într-o relaţie cu el, că voia s-o

ia mai uşor? Că avea nevoie de timp?

Uitîndu-se la Alex, Casey se încruntă văzîndu-l cît era de încordat. Nu-l mai văzuse de mult aşa.

– Ascultă, nu sînt pregătită! izbucni ea.

– Pentru ce? o întrebă Alex. Haide, spune!

– Ca să am propriul meu ziar.

Alex se opri şi se holbă la ea.

Casey mai făcu cîţiva paşi, apoi se întoarse cu faţa la el. Părea surprins de mărturisirea ei.

– Nu sînt sigură că voi fi vreodată pe deplin pregătită, adăugă ea încet. Îmi place meseria asta, dar s-o fac pe cont propriu... Nu cred că...

– Dar e visul tău, Casey, zise Alex.

– Un bărbat foarte înţelept mi-a spus acum cîteva zile că viaţa are un fel al ei de a se adapta viselor noastre. Eu am făcut-o... într-un fel.

– Într-un fel?

Casey inspiră adînc. Sosise momentul adevărului.

– Cînd m-a angajat, Ron mi-a spus că el împreună cu cîţiva funcţionari-cheie au posibilitatea de a cumpăra acţiuni şi... m-am gîndit că... Începu să vorbească repede, ca să nu-i dea răgaz s-o refuze, înainte de a-i spune tot ce avea de spus.

O infuzie de capital i-ar conferi lui *Pacific Nosthwest Publication* o poziţie mai fermă, nu-i aşa? Ştiu că mare parte din profit se duce, din cauză că ţipăriţi în altă parte. Cu toate publicaţiile pe care le editezi, ar trebui să ai tipografia ta. Am înţeles că asta şi intenţionezi, şi dac-aş putea investi şi eu într-o...

– Iubito, o întrerupse Alex, nu-mi vine să cred. Se simţea uşurat acum, cînd înţelese cît de mult conta femeia aceasta pentru el. N-avea de gînd să plece! Voia să-şi lege viitorul de-al lui, cel puţin din punct de vedere profesional. Voia să-i stea alături. Draga mea, nu-ţi pot accepta oferta generoasă...

– Ştiam eu că o să mă refuzi, spuse Casey dezamăgită. Ascultă-mă, te rog. Fii drept. Gîndeşte că sînt Ron, dacă crezi că aşa ai fi mai obiectiv. Eu cred în ceea ce faci tu. Şi în viitorul companiei. De ce să nu pot cumpăra şi eu acţiuni? Aşa, visul mi s-ar împlini şi aş fi mai în siguranţă decît dacă mi-aş porni propria afacere. Aş continua să lucrez la *The Weekender,* pînă cînd ai considera că sînt în stare să conduc una dintre publicaţiile mai mici... sau ce vrei tu.

Alex o luă pe Casey în braţe. Pe cînd îşi cufunda faţa în părul ei, ea îl întrebă:

– Să înţeleg că răspunsul este da?

– Nu, răspunse el, continuînd să-i zîmbească. Nu, Casey, nu-ţi pot accepta banii. E adevărat că aceştia ar accelera puţin lucrurile, dar o vom face şi pe asta, fără să-ţi periclitezi economiile. Ron şi ceilalţi au cumpărat acţiuni cînd am pornit ziarul, din salarii. Dacă lucrurile se complică din cauza lui Jimmy Dawson sau a altcuiva, pot să le returnez banii, dar nu le pot da nimic în plus. Însă răspunsul rămîne în continuare nu.

– Ei bine, zise Casey, înţeleg că voiai să ştii la ce mă gîndeam. Era o idee, nimic mai mult.

La naiba, îşi zise Alex. Casey era atît de mîndră, încît acum gîndea că el nu-i refuzase numai banii, ci o respinsese şi pe ea. Mai mult ca sigur.

N-avea nici cea mai mică idee cum să depăşească prăpastia care se crease între ei. Spera numai să nu fie de netrecut.

Capitolul 11

În aceeaşi dimineaţă, pe la ora zece, Cecil Waters îl sună pe Alex. La zece şi un sfert, Alex îi strînse pe toţi angajaţii.

– Trebuie să luăm o hotărîre, zise el calm, sprijinindu-se de biroul lui Casey. Ne va afecta pe toţi, aşa că vreau să vă aud părerile. Făcu o pauză, ca să se uite la Casey, s-o asigure astfel că şi ea era inclusă. Văzînd-o că-i zîmbea încurajator, el continuă: Am primit veşti de la „Faţă de buldog". Adică de la Cec Waters. Se pare că s-au făcut diverse propuneri de expropiere în West End, printre care şi pentru această clădire.

– De ce? întrebă Ron consternat.

– Se pare că vor să facă un loc de joacă pentru copii, îi răspunse Alex.

– Aici? se miră Marg.

– Dar nu este deloc o idee bună! completă Sandra.

– Dacă am înţeles bine, zise Casey, cuvîntul de ordine este „se pare". Deci clădirea va rămîne necumpărată cîţiva ani, după care va fi vîndută unui antreprenor? Cum ar fi Jimmy Dawson?

– Cam aşa ceva, răspunse Alex, mîndru de spiritul ei ascuţit. Ca de obicei, era bine pregătită. Făcuse legătura cu alte afaceri dubioase încheiate de *Dawson Developments,* în trecut.

– Ce-ai de gînd să faci? îl întrebă Ron.

Alex clipi. Chiar şi în momente de criză, gîndurile i se întorceau mereu spre Casey.

– Avem cîteva alternative. Municipalitatea ne oferă un preţ destul de bun, aşa că am putea să luăm banii şi să ne mutăm în altă parte. Sau am putea să ne împotrivim.

– Bineînţeles că vom lupta, zise Marg hotărîtă. Putem alcătui imediat o delegaţie de protest.

– Bună idee, zise Alex, însufleţit de reacţia ei. Dar Jimmy Dawson va încerca să ne înfrîngă. Nu va reuşi. Cec are deja un raport despre afacerile lui necurate. Dacă-l publicăm însă, Jimmy ne-ar putea da în judecată, chiar dacă tot ce-i scris acolo e adevărat. Sau ar putea să...

– Dumnezeule! spuse Sandra. Crezi c-ar putea să ne pună o bombă sau ceva asemănător?

Alex zîmbi şi clătină din cap.

– Jimmy nu e un criminal. Dar îl cred în stare să-şi trimită „băieţii" pe-aici, să ne strice rostul. Acesta este motivul pentru care nu pot lua singur o hotărîre. Dacă aveţi nevoie de timp...

– Eu votez pentru tipărirea raportului despre Dawson, îl întrerupse Ron. Este miercuri, dar dacă ne străduim, totul ar putea să apară sîmbătă.

– În timpul ăsta, eu vorbesc cu Smiley şi Ruby, ca să organizeze delegaţia de protest. Ei îi cunosc mai bine ca oricine pe vecinii noştri.

Se făcu tăcere. Se uitau cu toţii spre Sandra.

– Ei? o întrebă Marg. Ce zici?

– Să-l dăm gata pe ticălos!

Pe la miezul nopţii, Casey şi Alex erau epuizaţi. Au căzut frînţi, fără să mai fie în stare să facă dragoste.

– Ce mai echipă facem, nu-i aşa, Casey McIntyre? murmură Alex. Ea se cuibări în braţele lui.

Înainte de a adormi, Alex îşi spuse: *Cînd Casey iubeşte pe cineva, nu pretinde perfecţiunea.* Casey iubea pur şi simplu, fără să judece. Era generoasă, ca o floare care-şi deschide petalele.

Cînd Casey iubeşte, îşi zise din nou şi adevărul îl izbi deodată.

Casey îl iubea. Îi simţea răsuflarea dulce, pielea diafană. Îi urmări linia sînilor care se ridicau şi coborau în ritmul respiraţiei. Deodată, înţelese ce conta cu adevărat. Se ţinuse deoparte, dar nu pentru că n-avea ce să-i ofere, ci pentru că un singur lucru pe care i l-ar fi putut dărui ei, conta în ochii lui Casey. O sărută pe frunte şi-i şopti:

– Te iubesc, Casey.

Casey îşi lipi buzele de pieptul lui şi zise:

– Oh, Doamne!

Casey se trezi în zori. Se ridică în coate şi se uită la Alex.

– Ce-ai spus?

Alex se trezi cu greu dintr-un somn adînc. Ducîndu-şi mîna la ochi, îi întredeschise şi văzu silueta armonioasă a unei femei frumoase, al cărei păr o încadra ca un halou. A lui. Femeia lui.

– Am spus că te iubesc, îi răspunse el.

– Dar ai crezut cu adevărat ce spuneai? Eu ţi-am spus că te iubesc? E adevărat, dar ţi-am spus-o? îl întrebă Casey.

– Bineînţeles că am crezut, îi răspunse Alex. Şi am să-ţi demonstrez imediat.

– Mai spune-mi o dată! îi porunci Alex, pe cînd ieşeau amîndoi din cel mai elegant restaurant din West End, *The Rose Room,* şi se îndreptau spre redacţie. Era sîmbătă seara. Ediţia care conţinea raportul despre Dawson fusese difuzată fără probleme, dar lui Alex nu-i stătea mintea la asta. Era o seară perfectă. Casey era îmbrăcată într-o rochie din voal şi dantelă şi, mai presus de toate, îl iubea. Haide, *Căpşunico,* spune-mi, insistă el.

– Te iubesc, repetă Casey. Cum aş putea să

nu te iubesc? În primul rînd, eşti tare frumuşel. Şi chiar era, îşi zise ea, privindu-i apreciativ costumul negru şi cămaşa albă, strălucitoare. Şi pur şi simpu... nemaipomenit. Şi curajos, şi ambiţios, şi bun cu cîinii şi cu copiii, un stîlp al comunităţii, cinstit şi...

– Dar crezi c-ai putea învăţa să ţii la mine? o întrerupse el.

Casey izbucni în rîs.

– Oh, Alex McLean, te-am iubit dintotdeauna şi te voi iubi mereu. Ai înţeles, şefu'? Te iubesc!

Alex zîmbi.

– Ştii, treaba asta cu „şefu'" a început să nu mă mai deranjeze atît de tare.

– Înseamnă că va trebui să renunţ la ea.

– Puştoaică răsfăţată ce eşti!

– Tiranule!

– Te iubesc, *Căpşunico!*

– Ştiu.

– Mă întrebam... dacă... Se opri brusc, înjurînd în barbă.

Vic Lundstrom stătea pe treptele de la intrarea în *The Weekender.*

– Vic este singur, murmură Casey. Unde-or fi

ceilalţi băieţi? Dîndu-şi seama că Alex era sfîşiat între dorinţa de a o goni de-acolo şi cea de a accepta orice ajutor i se putea oferi, încercă să-i uşureze situaţia. O.K., şefu'! Ăsta e doar al tău.

Alex nu se putu abţine să nu zîmbească.

– Mă bazez pe tine, Casey McIntyre, curînd Casey McLean. Zîmbetul i se şterse de pe faţă, dîndu-şi seama că tocmai îi făcuse o propunere nu prea romantică.

– Oh, dar ştiu că eşti hotărît! îl ironiză Casey, uitînd cu totul de Vic.

– N-am vrut să sune aşa. Şampania şi trandafirii ne aşteptau sus.

Postîndu-se în faţa lui Alex, Casey spuse:

– De-abia aştept. Aruncă o privire furişă spre Vic şi adăugă: E mai mare decît mi-l aminteam şi poate că şi ceilalţi sînt deja înăuntru, înarmaţi cu bîte de baseball, dar, în eventualitatea că nu vom scăpa cu viaţă, vreau să ştii că răspunsul este *da.*

– Vom scăpa cu viaţă. N-o să te deranjeze să locuieşti în casa asta ciudată?

– Îmi place. Are însă nevoie de mîna unei femei. Sper că nu te deranjează?

– Atîta timp cît tu eşti acea femeie, nu.

– McLean! se auzi vocea tunătoare a lui Vic.

– Cu ce-ţi putem fi de folos? îl întrebă Alex.

– Se pare că doamna nu se sperie cu una-două, zise el.

– Nu mă sperii *deloc,* replică Casey.

Vic izbucni în rîs.

– Sper să-ţi dai seama cît de norocos eşti, McLean.

– Dacă te referi la ea, ai dreptate. Dacă este vorba de altceva, poate c-ar fi mai bine să-mi explici.

– Era vorba de don'şoara. Nici tu nu te sperii prea uşor. Dar ai creat o problemă. Ziarul care a apărut azi nu l-a făcut deloc fericit pe domnul Dawson. Mi-a ordonat să-i adun pe băieţi şi să venim aici, să-ţi distrugem birourile.

– Înţeleg, spuse Alex, de parcă Vic ar fi spus ceva foarte rezonabil.

Casey continua să se uite în jur, după băieţii lui Vic.

– I-am spus eu lui Jimmy vreo două, continuă Vic. Noi sîntem constructori. Sîntem profesionişti. Aşa că am hotărît să facem, în sfîrşit, ceva de care să fim mîndri. Am venit să te previn. Anga-

jează-ţi cîţiva oameni de ordine, în caz că Jimmy a găsit pe altcineva să-i facă treburile murdare. Noi plecăm la Calgary. Un prieten vechi de-al meu mi-a oferit un contract.

Alex îl privea nedumerit.

– Ai venit... să ne aperi?

– Nici chiar aşa. Vă descurcaţi binişor şi singuri. N-am făcut decît să supraveghez casa, pînă la venirea voastră. O privi pe Casey. Să ştiţi că lui Marty îi pare rău pentru ce-a făcut.

– Sper s-o fi lăsat mai moale cu băutura, zise Casey. Asta e singura problemă. Zi-i să se ţină departe de maşina aia frumoasă, cînd e băut.

– Ştie şi el asta, dar o să-i transmit mesajul. Făcu un gest spre Alex. Dac-aş fi în locul tău, nu m-aş bizui prea tare pe o anchetă oficială referitoare la banii negri plătiţi de Dawson.

– De ce?

Vic ridică din umeri.

– Jimmy şi-a luat mereu măsuri să nu lase nici o urmă. Chiar dac-aş depune eu mărturie, avocaţii lui mi-ar demola orice declaraţie. Lucrurile mergeau deja prost pentru *Dawson Developments,* chiar înainte de a vă porni şi voi împotriva

lui. Ajunsese la disperare şi parc-a înnebunit. Cred că o să-şi vîndă proprietăţile, o să închidă *The Gazette* şi o să părăsească repede oraşul. Cînd am plecat eu, deja începuse să ardă din dosare.

Alex se întoarse spre Casey.

– Cred c-ar trebui să-l chemăm pe „Faţă de buldog" să supravegheze locul.

– Bineînţeles, spuse Casey. Nu mi-ar plăcea să fiu întreruptă, cînd beau şampania, de nişte bătăuşi plătiţi. Îl privi pe Vic cum se îndepărta şi adăugă: Totul pare să se fi rezolvat atît de uşor.

– Eşti dezamăgită? glumi Alex.

– Glumeşti? Îi înlănţui gîtul cu braţele şi-şi frecă nasul de-al lui, adăugînd „Şefu'?"

Capitolul 12

– Alex ştie? o întrebă Brittany pe Casey, într-o după-amiază ploioasă de aprilie.

– Nu încă, îi răspunse Casey. De-aia te-am chemat pînă la mine. Trebuia să-i spun cuiva.

Stăteau pe podeaua recent refăcută din fosta redacţie a lui *The Weekender,* care avea să fie în curînd transformată în cameră de zi. Curînd, adică atunci cînd Casey avea să se decidă asupra culorii tapetului şi a draperiilor. Erau înconjurate de cataloage cu mostre de tapet şi de covoare.

Brittany clătină din cap, neîncrezătoare.

– Dar cum de nu ştie. Sînteţi atît de apropiaţi! Sînteţi ca unul singur!

– N-am avut deloc greţuri, nu mi-a fost rău, îi explică ea. Iar Alex a fost mai mereu plecat, aşa că mi-a fost uimitor de uşor să păstrez secretul.

– Şi ce secret neînsemnat! zise Brittany. Dumnezeule, Casey, cînd ai de gînd să-i spui soţului tău vestea cea mare?

– În după-amiaza asta, cînd se va întoarce de la birou. O să fie la fel de încîntat ca şi mine. Am vrut să am confirmarea doctorului, înainte. Alese un eşantion de covor. Ce zici, Britt? Te pricepi mai bine decît mine la aşa ceva.

– Casey, ai făcut nişte alegeri perfecte pînă acum. Tu şi cu Alex veţi locui aici. El ce zice?

– Că eu sînt şefa, spuse Casey, strîmbîndu-se.

Brittany zîmbi.

– A venit vremea dreptăţii, nu? Aşa-ţi trebuie. Ce zici, putem elimina măcar cîteva, din cauză că sînt prea scumpe?

– Nu cred. Ne-a 'mers foarte bine în ultima vreme. Toate publicaţiile se vînd bine; e chiar mai minunat decît am fi sperat.

– Mulţumită ideilor strălucite cu care a venit nevasta patronului.

– Aşa zice Alex, recunoscu Casey. Dar nu cred că e chiar aşa. Faptul că Jimmy Dawson n-a mai editat *The Gazette,* ne-a lăsat cîmp liber de acţiune şi ne-a ajutat să ajungem în vîrf. Iar Alex a fost suficient de rezonabil, încît să mă lase să-mi

investesc banii. Dar, oricum, bazele fuseseră puse înaintea sosirii mele. A muncit atît de mult...

– Casey, o întrerupse Brittany amuzată. Ai început să vorbeşti ca Marg şi Sandra. Sînt sigură că nici măcar bărbatul tău nu poate fi atît de desăvîrşit!

– Aşteaptă, Britt, pînă-ţi vei găsi şi tu jumătatea! O să vorbeşti atunci exact ca mine. Şi atunci *mie* o să mi se facă rău!

– Ţi-e rău, iubito? se auzi o voce de bărbat. Alex intră în cameră. Casey roşi, şi-i făcu cu ochiul lui Brittany, ca un mesaj că anumite secrete nu trebuiesc dezvăluite nici măcar soţului. Acesta venea de peste drum, de acolo unde-şi aveau sediul cel nou publicaţiile lui *Pacific Northwest.* Era îmbrăcat sport, aşa că se aşeză şi el pe jos, lîngă Casey şi Brittany.

– Nu, nu mi-e rău, dragule. Pur şi simplu nu ştiu ce culoare să aleg.

– Albastru, zise el, după ce studie cîteva clipe eşantioanele. Casey se încruntă.

– Eu una înclinam spre roz.

– Deci, hotărîrea e luată, zise el. Preferi rozul. Nu aveai nevoie decît de cineva cu care să te certi.

Rîzînd, Brittany se ridică.

– Slavă Domnului că v-aţi decis. Trebuie să mă întorc la lucru.

Alex şi Casey o conduseră pînă la uşă, după care el se întoarse spre soţia lui.

– A fost cea mai rapidă dispariţie pe care am văzut-o vreodată, dacă n-o pun la socoteală pe cea a lui Jimmy Dawson. Am spus ceva?

Casey zîmbi.

– Putem vorbi în biroul tău, Alex? îl întrebă ea, întorcîndu-se pe călcîie şi intrînd în încăperea care era în aceeaşi stare de haos ca şi camera de zi.

Cînd îl privi în ochi, se abţinu cu greu să nu zîmbească. Alex era uimit.

– Ce-am mai făcut, de data asta?

Casey îl luă de mînă şi i-o lipi uşor de abdomenul ei.

– Şefule, dragă, nici nu-ţi închipui!

SFÎRŞIT

Arăta prea bine ca să fie un simplu musafir nepoftit, iar cînd Alex McLean a lipit-o de perete şi a întrebat-o ce căuta acolo, singură, în puterea nopţii, ei nu i-a fost deloc teamă, ci s-a simţit cuprinsă de fiorii iubirii! Chiar dacă credea că ea era spioana unuia dintre rivalii lui, Alex tot nu se putea hotărî s-o lase să plece. Nu mai dorise niciodată atît de mult o femeie. Casey s-a lăsat imediat sedusă de vocea lui catifelată şi i s-a abandonat în îmbrăţişare. Spusese întotdeauna că nu accepta ordine de la nimeni, dar nu putea ignora acum rugăminţile lui înflăcărate.

Oare Casey va putea să-l facă să înţeleagă că, dacă-i voia dragostea, trebuia s-o lase să acţioneze aşa cum credea ea de cuviinţă?

Lei: 11000